

ΖΗΣΗ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ

ΑΝΘΡΩΠΙΝΕΣ ΣΧΕΣΕΙΣ

Ομιλία στο ελεύθερο ανοιχτό πανεπιστήμιο Σκιάθου Δεκέμβρης 1985

ΕΚΔΟΣΕΙΣ «ΠΟΛΥΤΥΠΟ» ΑΘΗΝΑ 1986

"Τα βιβλία του Ζήση Οικονόμου διατηρούν τα πνευματικά τους δικαιώματα."

©ΖΗΣΗΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ 1986

Νήσος Σκιάθος

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: «Πολύτυπο» ΕΠΕ,

Δεινοκράτους 131, Αθήνα 115 21, τηλ. 72.29.237

ΖΗΣΗ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ

ΑΝΘΡΩΠΙΝΕΣ ΣΧΕΣΕΙΣ

ΟΜΙΛΙΑ

ΣΤΟ ΕΛΕΥΘΕΡΟ ΑΝΟΙΧΤΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ

ΣΚΙΑΘΟΥ

*ΕΚΔΟΣΕΙΣ «ΠΟΛΥΤΥΠΟ»
ΑΘΗΝΑ 1986*

ΕΡΓΑ ΤΟΥ ΙΔΙΟΥ

ΠΟΙΗΣΗ:

ΕΠΟΠΟΙΙΑ ΤΩΝ ΑΓΕΝΩΝ ΜΕΤΑΛΛΩΝ (1934)

Ο ΚΟΣΜΟΣ ΣΤΗ ΔΥΣΗ ΤΟΥ (1935)

ΑΝΑΡΡΩΣΗ (1935)

ΤΟΠΙΑ (1936)

Η ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΤΗΣ ΓΗΣ (1938)

ΩΚΕΑΝΕΙΑ(1939)

Η ΣΥΝΟΔΕΙΑ ΤΟΥ ΑΝΕΜΟΥ (1945)

ΣΤΟ ΣΤΑΥΡΟΔΡΟΜΙ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ (1946)

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΚΑΘΑΡΟ ΕΑΥΤΟ (1953)

ΑΙΡΘΙΑ ΣΙΓΗ (1976)

ΠΟΙΗΜΑΤΑ 1934-1953, (1977)

ΚΑΙ ΕΠΙ ΓΗΣ ΕΙΡΗΝΗ

Σάτιρα για την τραγική εποχή μας (1984)

ΜΑΥΡΟ ΧΙΟΥΜΟΡ ΓΙΑ ΑΥΤΑ ΠΟΥ ΜΑΣ ΣΥΜΒΑΙΝΟΥΝ (1988)

ΧΡΟΝΙΚΟ ΤΗΣ «ΝΕΑΣ ΕΥΤΑΞΙΑΣ» ΓΙΑ ΤΗ «ΝΕΑ ΕΠΟΧΗ» (ΑΛΛΑ ΣΑΤΙΡΙΚΑ ΚΑΙ ΑΛΛΑ) (1994)

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΑ:

ΨΥΧΟΓΡΑΦΙΚΟ ΑΦΗΓΗΜΑ:

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΕΝΟΣ ΖΩΟΥ (1938)

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΤΗΣ ΕΡΗΜΙΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΣΙΩΠΗΣ

ΔΟΚΙΜΙΑ:

Η ΔΙΑΜΟΝΗ ΕΚΕΙΝΟΥ ΠΟΥ ΕΦΥΓΕ (1938)

ΠΕΡΑ ΑΠΟ ΤΟΝ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟ ΤΗΣ ΚΟΙΝΟΤΗΤΑΣ (1939)

Η ΟΜΟΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΤΑΠΕΙΝΩΣΗΣ (1944)

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΚΑΙ ΠΝΕΥΜΑ (1944)

ΣΚΕΨΕΙΣ ΓΙΑ ΤΗ ΜΟΥΣΙΚΗ ΚΑΙ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΟΙΗΣΗ (1946)

ΜΟΙΡΑ ΚΑΙ ΛΟΓΟΣ (1958)

ΜΗΔΕΝΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΨΥΧΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ (1978)

ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ ΘΑΝΑΤΟΥ ΚΑΙ ΖΩΤΙΚΗ ΕΓΡΗΓΟΡΣΗ (1982)

ΑΝΘΡΩΠΙΝΕΣ ΣΧΕΣΕΙΣ (1987)

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΗΣ ΑΝΔΡΟΚΡΑΤΙΑΣ ΚΑΙ ΟΙ ΚΟΙΝΩΝΙΕΣ ΤΩΝ ΥΠΕΡΚΑΤΑΝΑΛΩΣΕΩΝ (1990)

ΜΕΛΕΤΗ:

Ο ΠΑΠΑΔΙΑΜΑΝΤΗΣ ΚΑΙ ΤΟ ΝΗΣΙ ΤΟΥ

Μικρογραφία της ανθρωπότητας (1979)

ΘΕΑΤΡΟ:

ΤΟ ΚΑΤΩ ΠΑΤΩΜΑ (1947)

ΝΕΚΡΗ ΖΩΝΗ (1947)

ΩΡΑ ΝΑ ΠΙΕΙΤΕ ΤΟ ΤΣΑΙ ΣΑΣ (1947)

ΤΟ ΣΤΟΙΧΕΙΩΜΕΝΟ ΣΠΙΤΙ (1948)
Η ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΤΟΥ ΑΣΩΤΟΥ (1948)
ΤΟ ΜΑΚΡΙΝΟ ΤΑΞΙΔΙ (1948)

ΠΕΡΙΧΟΜΕΝΑ

	<i>Σελίδα</i>
<u>Εισαγωγικό Σημείωμα</u>	5
<u>Εισήγηση του Δημάρχου Σκιάθου Κωνσταντίνου Παπαδούλια</u>	9
<u>Η Ομιλία</u>	11
<u>Η Συζήτηση</u>	29
<u>Τα μετά την ομιλία</u>	75
<u>Μερικές απ' τις κριτικές για προηγούμενα έργα του Ζήση Οικονόμου</u>	76

ΕΙΣΑΓΩΓΙΚΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

Ο ανθρώπινος κόσμος τον οποίο διεθνώς διαμορφώνουμε σήμερα με τις επιταχυνόμενες περιπλοκές, τις δυναμικότερες τεχνολογίες και τ' αδιέξοδα, μόνον ως ολότητα κι εποπτεία συγκεκριμένων μπορεί να έχει διέξοδο με δράση ή αποχή σωστή.

Χωρίς την υπέρβαση επιπέδου, είναι ακατόρθωτες οι λύσεις προβλημάτων στο επίπεδο που τίθενται, αφού το συνολικό είναι ισχυρότερο.

Εντούτοις, ο προσωπικός και ομαδικός εγωκεντρισμός, συνταυτίζεται με το χωρισμό, τον κατακερματισμό, την απομόνωση, το κλειστό σύστημα και προς την εξ αυτού ασφυξία ως αργόρυθμη και γοργόρυθμη αυτοκτονία.

Αυτό το βασικό λάθος, είναι και λάθος της επιστήμης σήμερα, που κατάληξε στην ατομική βόμβα.

Όταν τα κατεστημένα καταρρέουν από χοντρικά λάθη και βαρβαρισμούς, τ' αντικατεστημένα που τα διαδέχονται φροντίζουν να γίνονται κατεστημένα δολιότερα, όπως συνέβει ανά τους αιώνες και όπως συμβαίνει σήμερα. Η ενιαία εκλογικευμένη παράνοια και αυταρχικότητα, «ομολογεί», «μετανοεί», «αναμορφώνει», κάνει «αυτοκριτική», προσφέρει «ευζωισμούς», παρασταίνει και αυτογνωσία, για να δολιοφθείρει και για να δολοφονεί με ανανεωμένη τη μωροπιστία των λαών.

Για τη σωστή περιγραφή και κατανόηση του κόσμου και του ανθρώπου, χρειάζεται, όχι ένταξη, αλλά νους και αισθαντικότητα λεύτερη και δίκαιη ώστε η παρατήρηση να είναι καθαρή και η συμμετοχή έντιμη.

Ενας περιθωριακός μαζί με τους ακροατές του, σ' ένα μικρό και όμορφο νησί διεθνούς τουρισμού, αποτέλεσαν θερμή συνομιλία, επειδή δεν είναι μονωτισμός ή μοναχικότητα, αλλ' επικοινωνία.

Η ανάπτυξη του θέματος και οι απαντήσεις στις ερωτήσεις έγιναν όσο το κατορθωτό πιο σύντομα και απλά, με λέξεις της καθημερινής γλώσσας, για δύσκολα και περίπλοκα ζητήματα πολυεπίπεδων ανθρώπινων σχέσεων, τα οποία επιπλέον προκαλούν συγκινησιακή φόρτιση υπέρ ή εναντίον, αλλά σπανίως κατανοούνται όταν λείπει το έντονο ενδιαφέρον που γεννά το άνοιγμα και την έντονη προσοχή. Η μανία των μονωτικών ειδικεύσεων δίχως σκοπιά ολότητας και η τεχνολογία δίχως την έντιμη συνεργασία και την αγάπη, απειλούν τον πλανήτη μας.

Στο τυπωμένο κείμενο που ακολουθεί, οι πολύ καθημερινές, άμεσες εκφράσεις κατάλληλες για ομιλία, δεν είναι πολύ κατάλληλες για βιβλίο, στο οποίο ο αναγνώστης έχει διαθέσιμο χρόνο να προσέξει δίχως βιασύνη. Γι' αυτό μερικές εκφράσεις απ' όσα ο συγγραφέας είπε στην ομιλία και στις απαντήσεις του,

τις έχει μετατρέψει σε αντίστοιχες αισθητικότερες και με ακριβέστερη απόδοση επιστημονικών και άλλων νοημάτων.

Επειδή ο χρόνος ήταν περιορισμένος για ένα τόσο περίπλοκο και πολυεπίπεδο θέμα, γι' αυτό η ομιλία και οι απαντήσεις συμπληρώνονται σ' αυτό το δημοσίευμα, σύμφωνα προς το πνεύμα του σύνολου.

Άλλωστε αυτό είναι αναγκαίο κι επειδή διακοπτόταν η συνοχή από παρεμβάσεις και από διακοπές των λήψεων της κασέτας και του βίντεο.

Ορισμένα ουσιώδη νοήματα τονίζονται κι επαναλαμβάνονται με αποχρώσεις, για να μην προσπεραστούν, επειδή στην ομιλία και στις απαντήσεις από έλλειψη χρόνου αναφέρονται μόνο ως νύξεις.

Ζητήματα γύρω από ανθρώπινες σχέσεις είναι οπωσδήποτε δυσάρεστα, προκαλώντας τυφλές αντιστάσεις όπως και τυφλές συμφωνίες δίχως κατανόηση του όλου.

Κάθε έλλειψη αμεσότητας και η κάθε ιδεοποίηση με αφαιρέσεις επί αφαιρέσεων, φορτώνονται με «μυστηριώδεις» επιστημοπρεπείς ορολογίες, λεκτικές γοητείες και φρασεολογίες ρητορικής διακόσμησης και γι' αυτό δεν εγγίζουν την καρδιά και το νου του ανθρώπου.

Έχοντας υπόψη αυτό το γεγονός ο ομιλητής δεν έκανε κομψές ιδεοποιήσεις κι εκλογικεύσεις σκοτεινών παθών, αλλά μίλησε απευθείας για φλέγοντα κι επείγοντα, καθημερινά, τοπικά, εθνικά και διεθνή ζητήματα και προβλήματα σχέσεων, καθώς και για την Απειλή Κατακλυσμού δια Πυρός και Υδάτων εκ μέρους των κρυφών και φανερών εξουσιαστών όλων μας.

Η μεγάλη αίθουσα ήταν γεμάτη με ακροατές που αποδείχτηκαν ανοιχτοί μ' ερωτήσεις που δεν αντιπροσωπεύουν μόνον αυτούς, αλλά και μεγάλες ομάδες της σημερινής ανθρωπότητας.

Σχεδόν όλοι έδειξαν προθυμία για ερωτήσεις, αλλά ο χρόνος παρότι περίπου μιας και μισής ώρας, δεν ήταν αρκετός για απαντήσεις προς όλους.

Αν κάποιος ενοχλήθηκε από ορισμένες λέξεις και νοήματα, ο ομιλητής παρακαλεί να τον συγχωρήσουν. Άλλωστε, πρόκειται για ψυχολογικές και για κοινωνικές καταστάσεις και συμβαίνοντα, όχι για πρόσωπα.

Όλα τα πρόσωπα είναι αξιοσέβαστα, ανεξάρτητα απ' την όποια τους κοινωνική θέση, ιδεολογία, πίστη, συμπεριφορά και δράση. Αλλά σεβασμός δεν σημαίνει αδυναμία και ατολμία, όταν κινδυνεύει η ελευθερία και η ζωή.

Η ψυχολογική χρόνωση είναι η σκλαβιά μας στις συνθήκες του βίου, αντίστοιχα προς το βαθμό καταπίεσης του λειτουργήματος της ροϊκής αυτογνωσίας κι επιγνώσεως. Η καθαρή, αμερόληπτη παρατήρηση των καθημερινών μας πολλαπλών σχέσεων, αυτό χαρίζει την απελευθέρωση των αισθήσεων και του νου για δράση και αποχή σωστή. Όχι στενή ένταξη κι ετεροκίνητη στράτευση, αλλ' αυτοστράτευση για ενότητα, διάλογο, συνεργασία, φιλία, ειρήνη.

Υπάρχει το Άχρονο κι Απροσμέτρητο, που δεν είναι το καταχωρημένο προσωπικό και ομαδικό ασυνείδητο, ούτε το λογικό και λογιστικό συνειδητό, αλλ' αυτό που δεν ανήκει σε κλίμακες και δεδομένα των οποιωνδήποτε απ' τ' αναριθμητά ημιανεξάρτητα υποσύνολα κόσμων και βιοσφαιρών του υπάρχοντος και του ζώντος.

Αυτό είναι το Άκοσμο, Αδημιούργητο, Άδηλο, Αστήρικτο και Απόλυτο, το οποίο εντούτοις διαπερνά και στηρίζει τα σύμπαντα και την ανθρωπότητα.

Δίχως ένα ελάχιστο συνάφειας προς αυτό το Υπέρνομο και Άγνωστο, ο άνθρωπος είναι δυστυχής, σε διαρκή αυτοσύγκρουση και αλληλοσύγκρουση, έως την αυτοεξόντωσή του. Και όπως λέει το Ευαγγέλιο, είναι ανώφελο να κατακτήσουμε τον κόσμο ολόκληρο, αλλά να είμαστε δυστυχείς, και τελικά να χάσουμε την ύπαρξη που μας χαρίστηκε.

Της εποχής μας το ψυχολογικό σχίσμα και η εκρηκτικότητα συμβολίζεται στην πράξη δια της ατομικής βόμβας: το μόνο δώρο στο οποίο καταλήγει η στεγνή επιστήμη δίχως τη θρησκεία, τη φιλοσοφία, την τέχνη, την υπερλογική και τη θέρμη των ζωντανών σχέσεων αγάπης, που είναι η αισθαντικότητα και η ομορφιά.

Τις λεύτερες και ζωντανές σχέσεις τις φοβόμαστε και τις αποφεύγουμε, διότι αυτές ξεσκεπάζουν το σχίσμα, την υποκρισία, την αγωνία των «εξασφαλίσεων» των «ανέσεων» και των παρανοϊκών αγώνων μας επί λογιστικής βάσεως για δύναμη κι εξουσία πάση θυσία.

Αντί της ακεραΐωσης, είμαστε παγιδευμένοι σε ζεύγη της αντίθεσης δίχως την εξισορρόπησή τους ή την υπέρβαση.

Επειδή ο άνθρωπος δεν είναι μόνο λογική, αλλά και υπερλογική του ζώντος γι' αυτό με τη μονοκαλλιέργειά μας αλληλοσυγκρουόμενων αναλύσεων και ειδικεύσεων, παραμελούμε και καταπιέζουμε τις άλλες διαστάσεις του ανθρώπινου όντος. Αλλά η κάθε μας αμέλεια, καταπίεση κι «εξιδανίκευση» δρουν κρυφά και βαθύτερα, καταλήγοντας σ' εκρηκτικές καταστάσεις και νεκρώσεις.

Από τέτοιες καταπιέσεις κι εξ αυτών αυθαιρεσίες προκύπτει ο έμπρακτος παραλογισμός της αφοσίωσής μας στην πλάγια και στην ωμή βία, που είναι η λατρευτική θρησκεία όντων αλλοτριωμένων κι εφιαλτικών, ανάμεσα σε επιταχυνόμενες τεχνολογίες προόδων, πισσοδρομών προς βαρβαρικότερους αρχαϊσμούς και προς σατανικότερες μεθόδους χειρισμού της συμπεριφοράς των πληθυσμών και των στελεχών εκ μέρους παρασκηνιακής διεθνούς αρχισπείρας, η οποία προωθεί και στηρίζει τους αφελείς και τα όργανά της σε βιτρίνες και σε προσκήνια, ανά τα έθνη και τις πατρίδες.

Αυτό το μεγάλο και περίπλοκο πολυεπίπεδο θέμα των ανθρώπινων σχέσεων ερευνούμενο με απεριόριστο ρεαλισμό, προϋποθέτει ότι καμιά απ' τις ειδικότητες δεν πρέπει να μας παγιδεύσει, όσο κι αν είναι ωφέλιμη. Ας έχουμε πάντα υπόψη το συνολικό και τη σκοπιά ολότητας προς τα συγκεκριμένα, σκοπιά η οποία δεν πρέπει να κομματιάζεται και να υποτάσσεται σε ωφελιμισμούς, σκοτεινά πάθη και σκοπιμότητες δήθεν άγιες, για ν' «αγιαίνουν» τα κακουργήματά μας.

[Εισήγηση του Δημάρχου Σκιάθου Κωνσταντίνου Παπαδούλια](#)

Το ελεύθερο ανοιχτό πανεπιστήμιο Σκιάθου, φιλοξενεί απόψε τον Ζαχαρία - Ζήση Οικονόμου και τον ευχαριστεί θερμά γιατί ανταποκρίθηκε στο κάλεσμά του.

Ο Ζαχαρίας - Ζήσης Οικονόμου είναι πιστεύω γνωστός σε όλους μας, αφού είναι συμπατριώτης μας. Γεννιέται τη χρονιά που πεθαίνει ο Παπαδιαμάντης για να δεχτεί τη Σκυτάλη της Σκιαθίτικης Πνευματικής Παραδόσεως. Και όπως όταν ζούσε ο Παπαδιαμάντης οι Σκιαθίτες δεν γνώριζαν τη μεγαλοσύνη του, έτσι συμβαίνει και με τον Ζαχαρία - Ζήση Οικονόμου. Η εποχή του ακόμη δεν έχει γνωρίσει τη μεγαλοσύνη του. Ίσως θα είναι προνόμιο της επόμενης γενιάς. Ο Ζαχαρίας - Ζήσης Οικονόμου είναι άνθρωπος απλός, ταπεινός, αδέσμευτος. Ζει με τον δικό του τρόπο κοντά στη φύση, στον κήπο, στη θάλασσα, στη μοναξιά. Στην αίθρια σιγή του, συντροφεύοντας τη σιωπή του με το γράψιμο. Ποιητής και Στοχαστής με πλούσιο έργο, έχει τιμηθεί για όλο του το ποιητικό έργο με το Α΄ Βραβείο Ποίησης της Ακαδημίας Αθηνών. Επίσης και ο Δήμος Σκιάθου τον τίμησε με το μετάλλιο της πόλης.

Στο έργο του ο Ζαχαρίας - Ζήσης Οικονόμου ασχολείται περισσότερο με τον σημερινό άνθρωπο που είναι αλλοτριωμένος, αποπροσανατολισμένος. Γι' αυτόν γράφει θέλοντας να τον βοηθήσει. Θλίβεται και πονά για τη σημερινή απανθρωπιά και αυτό ίσως τον οδήγησε στη μοναξιά, ή στον παράδεισό του, όπως ο ίδιος λέει.

Αυτά τα λίγα προλογικά λόγια, ας θεωρηθούν ως ένα μικρό αντίδωρο χαράς του Ελεύθερου Ανοιχτού Πανεπιστημίου Σκιάθου στο Ζαχαρία - Ζήση Οικονόμου, ο οποίος και παρακαλείται να λάβει το λόγο για ν' ακούσουμε τις σκέψεις του για τις ανθρώπινες σχέσεις. Ευχαριστώ.

Η ΟΜΙΛΙΑ

Κυρίες και κύριοι, αγαπητοί συμπατριώτες, σεβαστοί ιερείς.

Χαίρομαι πολύ που ύστερα από τόσον καιρό, θα έρθω σ' επαφή μαζί σας, για ν' αναπτύξουμε προβλήματα που είναι τόσο καυτά, προβλήματα σχέσεων: πανανθρώπινα και αυτού του τόπου.

Δεν είναι εύκολο πράγμα αυτή η ανάπτυξη, διότι είναι πολλαπλή και πολυεπίπεδη και χρειάζεται πολύ χρόνο. Εντούτοις θα θίξουμε ορισμένα ζητήματα σχέσεων οικογενειακών, σχέσεων στο σχολείο, κοινωνικών σχέσεων, και σχέσεων μεταξύ πολίτη και κράτους μαζί με σχέσεις μεταξύ εθνών, κρατών και κοινωνικών ομάδων, οι οποίες χρειάζεται να συμπληρωθούν με τις σχέσεις προς τον εαυτό μας προς τη φύση και προς τον Θεό, ως εμπιστοσύνη προς το πρωταρχικό και το άδηλο, απ' όπου όλες οι εκδηλώσεις υπέρνομες, αυτόνομες και κάτω από νόμους απαλής και αυστηρής αιτιοκρατίας, απορρέουν.

Έχουμε παραγίνει υλιστές και ειδικευμένοι σε μονοκαλλιέργειες. Χρήμα και ύλη είναι καλά, όμως έως ένα σημείο. Από εκεί και πέρα, όταν δεν προσέξουμε κάτι που είναι υπερανθρώπινο, είτε Θεό αυτό το πούμε είτε υπερφύση ή οτιδήποτε, κάτι πέρα από τον άνθρωπο πέρ' από τη Γη, τότε ασφαλέστατα θα καταστραφούμε, απ' τον προσωπικό και ομαδικό αυτισμό, εγωκεντρισμό, τον ανθρωπομορφισμό και γεωκεντρισμό, παρά της νέας φυσικής και των θρησκευτών την συμπαντικότητα μαζί με φιλοσοφιών τις ευρύτερες και βαθύτερες αντιλήψεις, έξω απ' τις στενότητες της καθημερινότητας.

Υγιής κοινωνία σημαίνει έντιμη συνεργασία και αλληλοβοήθεια που αρχίζει απ' τις οικογένειες.

Στην αρχή δεν φαίνεται η καταστροφή από διαμάχες και ανισορροπήσεις. Τα ερεθίσματα έρχονται από διάφορες πλευρές υπερβολικά, διαρκή χωρίς ανάπαυλα, δίχως αφομοίωση. Και όπως οι άνθρωποι που έχουν υψηλό πυρετό, είναι ροδοκόκκινοι σαν να αισθάνονται πως ζούνε καλά, πως δεν έχουνε τίποτε, ενώ μέσα τους είναι η αρρώστια ως τοξίνωση, ψυχική δηλητηρίαση η και σήψη, έτσι και σ' εμάς τους υποτιθέμενους υγιείς, μας ξεγελούν τα χρώματα, μας ξεγελούν οι ποικίλοι ερεθισμοί και ανταγωνισμοί που έρχονται απ' τη Διεθνή Δύση και απ' όπου αλλού, και θέλουν να μας καταστρέψουν, όχι τυχαία, αλλά συνειδητά, οργανωμένα, ύπουλα.

Υπάρχουν διεθνή κέντρα στον πλανήτη μας, τα οποία συστηματικά θέλουν να διαφθείρουν την ανθρωπότητα για να μπορούν να την υποτάξουν, να την υπνώσουν, να την εκφυλίσουν και να μπορούν να τη διοικούν όπως αυτοί θέλουν.

Αυτό γίνεται ανεξάρτητα από κόμματα κι από κράτη, παρότι συμβαίνει και διαμέσου αυτών. Δεν πρόκειται περί κομματικών ζητημάτων ή πολιτικής, αλλά πρόκειται περί σατανισμού, αν στη λέξη σατανισμός δώσουμε την έννοια των ψυχολογικών μας συμπλεγμάτων, του Κακού που υπάρχει μέσα μας, όπως λέει και η Θρησκεία, ότι το Κακό είναι μέσα μας και βγαίνει έξω. Ο Χριστός είπε ότι εκείνα που βγάζουμε από μέσα μας, έχουν τεράστια σημασία. Αυτά είναι ο φθόνος, η ζήλεια, η κακία, η ψευδομαρτυρία και τόσα άλλα. Ο Χριστός παρεξηγείται. Ήταν ο μεγαλύτερος επαναστάτης όλων των αιώνων. Αλλά επαναστάτης του Πνεύματος. Όχι όπως τον νομίζουν, και όπως τον παρασταίνουν «θεολογικά» οι αφελείς και οι πράκτορες κατεστημένων και αντικατεστημένων ψυχολογικών και άλλων συμφερόντων και πλεγμάτων, ιδίως οικονομικών, πολιτικών κι εκκλησιαστικών σ' ενιαίο μέτωπο, υπέρ του εκάστοτε Καίσαρα δημοκρατικού και δικτατορικού, εναντίον της ζωής, της φύσης και του Θεού.

Οι θρήσκοι άλλων θρησκειών και οι χριστιανοί επίσης, φέρονται σαν κακομοίρηδες. Δεν έχουν καμιά επαναστατικότητα, φοβούμενοι μήπως ξαναρχίσουν οι διωγμοί. Γι' αυτό υποδουλώνονται στον κάθε εξουσιαστή που επικρατεί προσωρινά, όπως υποδουλώνονται και στον υλισμό, στην πιο χονδροειδή του μορφή.

Όλες οι βαθμίδες της ύλης είναι κι αυτές θεικές. Ο υλισμός έχει τον προορισμό του και τον τομέα του. Εάν απορροφηθούμε εντελώς απ' τον τομέα της ύλης, θα καταστραφούμε. Ήδη καταστρεφόμεστε. Λατρεία των πραγμάτων, και των μηχανισμών είναι ο σατανισμός. Αυτό που ονομάζουμε πολιτισμό ή πρόοδο, είναι οπισθοχώρηση, επειδή δεν συνοδεύεται από νοημοσύνη και αγάπη. Όσο προοδεύουμε στην Τεχνολογία, στη Γνώση, στα φαινόμενα, τόσο υποχωρούμε ψυχολογικά προς τον βαρβαρισμό, εκ μειονεκτικής αλαζονείας που λατρεύει τη βία, πλάγια και ωμή.

Πολύ συχνά σ' αυτό ή στον άλλο τομέα ή στο σύνολο, ενώ φαίνονται όλα «καλά», ξαφνικά ξεσπά διαμάχη ή πόλεμος. Και τότε στον πόλεμο είτε εμφύλιος είναι αυτός, είτε τοπικός, είτε διεθνής, είτε στο Λίβανο, ή στο Σαλβαδόρ, ή οπουδήποτε, δείχνουμε εκείνο που πραγματικά είμαστε: βάρβαροι και δαιμονισμένοι, αλλά τεχνολογικά πολιτισμένοι.

Ο πόλεμος δεν αρχίζει απ' την πολιτική. Ο πόλεμος βρίσκεται μέσα μας. Και γι' αυτό συμβαίνει κι έξω, με διάφορες δικαιολογίες περί συμφερόντων και ιδεών. Ο πόλεμος είναι η κατάληξη των

δυσαρμονικών μας σχέσεων, πολλαπλών και πολυεπίπεδων, μεταξύ των οποίων είναι και οι σχέσεις πολιτικής, όποιας πολιτικής κατατμήσεων, η οποία συνεχίζεται και σε κάθε πόλεμο, ως πολιτική έκρηξη εντάξεως οικονομικών, ψυχικών και άλλων καταπιέσεων και αντιθέσεων, που αρχίζουν εντός μας και στις οικογένειες, ως εσωβολή εκ των συνθηκών του βίου, που προβάλλεται ανακυκλούμενη στα έξω. Τα εντός και τα έξω αποτελούν Ένα.

Ομιλητής και ακροατήριο ας συνεργαστούμε.

Καθώς αναπτύσσεται η ομιλία ας σκέφτεστε κι ας αντιδράτε υπέρ ή εναντίον ή απλώς ηρεμώντας και κατανοώντας τις αντιδράσεις σας σε σχέση προς τα νοήματα του ομιλητή.

Αν δεν πρόκειται γι' απάθεια, ούτε αδιάφορη ουδετερότητα, αυτό που μπορεί ν' αγρυπνεί μέσα μας, εάν κάτι είναι ζωντανό, θα παρακολουθήσει τι συμβαίνει σ' αυτή την αίθουσα, όπως αντιλαμβάνεται και στην οικογένεια: πως τ' αντρόγυνα έχουν διαφορές παντός είδους, πως διαπληκτίζονται και εκφράζουν βουβά, ή φωναχτά τις διαφορές τους μπροστά στα παιδιά τους. Έτσι τα περισσότερα παιδιά γίνονται σαν τους γονείς. Μιμούνται τους γονείς. Και ύστερα όταν βγαίνουν στην κοινωνία, πηγαίνουν στο σχολείο. Αλλά το σχολείο είναι μια αντιγραφή των οικογενειακών σχέσεων και αντιγραφή της κοινωνίας. Την κοινωνία εμείς την κάνουμε. Δεν είναι κάτι αφηρημένο. Εμείς κάνουμε και τις ιδεολογίες και τις αντιλήψεις περί κοινωνίας, ανθρώπου, φύσης ή ότι άλλου. Και ιδίως οι δικές μας πράξεις πραγματώνουν τα εντός στα έξω.

Οι σχέσεις που υπάρχουν στο σπίτι, στην οικογένεια, στην κοινωνία, υπάρχουν και στο σχολείο. Μεταξύ μαθητών και δασκάλων δεν υπάρχει σωστή ανταπόκριση. Δεν υπάρχει ομόνοια. Δεν υπάρχει αλληλοκατανόηση. Συμβαίνει μεγάλη απειθαρχία και θρασύτητα. Δεν φταίνε όμως μόνο τα παιδιά. Διότι τα παιδιά προετοιμάστηκαν απ' τους γονείς και απ' την κοινωνία ως σύνολο πολιτών και συνανθρώπων.

Οι μαθητές έρχονται στο σχολείο όπως και οι καθηγητές, αποτελώντας όλοι μέλη της διεφθαρμένης κοινωνίας. Αλλά οι κοινωνικές συγκρούσεις δεν είναι κάτι ανεξάρτητο από εμάς τους υποκινούμενους από σκοτεινά κίνητρα και αλλοπρόσαλλες επιθυμίες εξουσιαστών κι εξουσιαζόμενων, παγιδευόμενοι όλοι σε ψυχολογικά και κοινωνικά πλέγματα, θύτες και θύματα στην ίδια παγίδα, καθώς αλλάζουμε ρόλους και προσωπίδες σε σχέσεις αφεντικών που έχουν την ψυχολογία δούλων, όπως και σχέσεις εξουσιαζόμενων με την ίδια μανία για εκμετάλλευση διωγμό και πόλεμο: όλοι εναντίον όλων.

Έτσι, οι κοινωνίες δεν είναι μόνο διεφθαρμένες με κομματικές έννοιες, αλλά υπερκομματικά. Διότι όλα τα Κόμματα είναι εξίσου διεφθαρμένα. Οι καθηγητές δεν μπορεί να είναι λεύτεροι. Περιορίζονται απ' το κράτος, περιορίζονται απ' τις σπουδές τους. Οι σπουδές τους τι είναι? Υπαγορεύονται απ' το κράτος. Κάθε κράτος υπηρετεί την εκάστοτε άρχουσα μειοψηφία και την ιδεολογία της. Οι καθηγητές Πανεπιστημίων και άλλων σχολών κάνουν τις εντολές των κρατών. Και τα κράτη ξέρουμε τι είναι: διαπληκτισμοί κομμάτων, διαπληκτισμοί εθνών, λυσσώδεις κρυφοί και φανεροί ανταγωνισμοί σε όλους τους τομείς κρατικών και παρακρατικών εξουσιών που υπηρετούν τα οικονομικοστρατιωτικά και μυστικοαστυνομικά συμπλέγματα βοηθούμενα από αφελείς και πράκτορες σε όλα τα μαζικά μέσα

υποβολής, επιβολής, μαζικής διασκέδασης και μαζικής υποκουλτούρας σε δημοκρατίες και δικτατορίες κάθε ονομασίας και προέλευσης, μαζί με αντικατεστημένα που γίνονται κατεστημένα δολιότερα, δήθεν δικαιότερα, δημοκρατικότερα, λαϊκότερα.

Αυτές είναι οι σχέσεις μας: προσωπικές, σχολικές, ερωτικές, οικογενειακές, σχέσεις επαγγελματικές, σχέσεις μεταξύ εθνών, σχέσεις μεταξύ πολίτη και κράτους, όλες ανέντιμες σχέσεις ακατανοησίας και πάση θυσία ανταγωνιστικές μέχρις εξαντλήσεως και σχέσεις παρανοϊκές, εντελώς παράλογες, αλλά επιστημόμπρεπα, κουλτουρικά, θεολογικά, οικονομικά και πολιτικά εκλογικευμένες.

Σύνθημα του διεθνούς σημερινού ανδροκρατούμενου πολιτισμού είναι το χρηματικό κέρδος, συνδυασμένο με τη φιλοδοξία και τη μανία για κυριαρχία κι επικυριαρχία, αρχίζοντας κυρίως απ' τη διαμάχη μεταξύ άντρα, γυναίκας και παιδιών. Όταν όλοι έχουμε μέσα μας το κίνητρο για το χρηματικό κέρδος και δι' αυτού την εξουσία του τρόμου, πώς είναι δυνατόν να ενδιαφερθούμε για πνευματικές τροφές; Όπως λέει και η προσευχή:

«Τον άρτον ημών τον επιούσιον...». Δεν εννοεί το ψωμί. Αυτό μπορεί να το έχουμε. Εννοεί τον πνευματικό άρτο.

Είμαστε παραδομένοι στη σύγκρουση μέσα στον εαυτό κι έξω μας: άλλα λέμε και άλλα κάνουμε, άλλα αισθανόμαστε και άλλα εκφράζουμε: υποκριτές στον εαυτό μας, υποκριτές στην οικογένεια, υποκριτές στο σχολείο, υποκριτές στο επάγγελμα, υποκριτές στο κράτος, υποκριτές μεταξύ εθνών, υποκριτές στην εκκλησία και στην προσευχή, πιστεύοντας ότι είμαστε τόσο ικανοί για τεχνάσματα, ώστε να εξαπατάμε τον εαυτό μας και το Θεό, το Χριστό και τον καθένα από τους ομοιοπαθείς απατεώνες.

Οι πιο σατανικοί υποκριτές, είναι όσοι μεταχειρίζονται λεπτεπίλεπτα νοήματα, σύμβολα και φρασεολογίες, για να προσελκύσουν και απαιτητικούς, προσεκτικούς και σώφρονες, ώστε να τους παρασέρνουν να γίνονται συνένοχοι και να παγιδεύονται, ν' αναισθητοποιούνται και να παίζουν μερικούς απ' τους άσχημους ρόλους του αντιχριστιανισμού υπέρ του Αντίχριστου, ο οποίος έχει οπαδούς και στις δύο βιόσφαιρες της Γης, την υλοχημική και την αιθερική.

Αποτέλεσμα τέτοιου οικογενειακού και ψυχοκοινωνικού Διχασμού, είναι η δυστυχία μας εν μέσω ανέσεων και ο πόλεμος εν μέσω ειρήνης. Ειρήνη είν' αυτή που έχουμε; Όσο μιλάμε για ειρήνη, όσο κάνουμε παρελάσεις και φλυαρούμε για ειρήνη με κομματικά κίνητρα, τόσο εξοπλίζονται. Και όταν οι μεγάλοι συναντιώνται, δήθεν για να κάνουν ειρήνη, κάνουν εμπορικές συμφωνίες αλλά κρυφά και φανερά τελειοποιούν και συνεχίζουν τους εξοπλισμούς και μάλιστα ανταλλάσσουν πληροφορίες και νεότερους τρόπους για μαζικά μηδενιστικότερα και πιο άδηλα όπλα, μηδενιστές σ' ενιαίο μέτωπο, παρά τους ανταγωνισμούς. Στο βαθύτερο ψυχιστικό τους υπόστρωμα αποτελούν ένα, ως μανία εναντίον της ζωής και του σύμπαντος κόσμου.

Οι εξοπλισμοί διαφόρων επιπέδων συνεχίζονται αυτομάτως κι επιταχυντικά όχι μόνο με τρόπους γνωστούς, αλλά και με τρόπους για τους οποίους ούτε ιδέα δεν έχουν οι λαοί. Δεν έχουν μόνον όπλα θερμοπυρηνικά, έχουν και ακτινικά και ραδιονικά, και αλημικά και μικροηλεκτρονικά.

Έχουν και παραφυσικά, παραψυχολογικά όπλα, τα οποία αναπτύσσονται πυρετωδώς στη Ρωσία, στην Αμερική, στην Κίνα και αλλού. Αυτά τα μαγικά όπλα επηρεάζουν τις σκέψεις μας από μακριά. Μπορεί

να μας υπνωτίζουν σύμφωνα με τα εκάστοτε συμφέροντά τους. Κι ενώ ένας νομίζει ότι έχει δική του σκέψη, δική του απόφαση, δική του πράξη, είναι ετεροκίνητος από πολύ μακριά και από μέσα του, έχοντας την εντύπωση ότι ιδέες, πεποιθήσεις,πίστεις, επιθυμίες, ανάγκες, ψευτοανάγκες και ψευτοαναγκαιότητες είναι δικά του, αφού γίνονται αισθητά από εντός του.

Άλλωστε και δια της μαζικής εκπαίδευσης, της μαζικής διασκέδασης και κάθε άλλης υποβολής όλοι προγραμματισμένοι, ετεροκίνητοι και από αυτά που γράφουν οι εφημερίδες, από αυτά που μας λένε τα εκάστοτε κόμματα και οι εκάστοτε κυβερνήσεις, απ' αυτά που μας σερβίρουν οι διεθνείς οικονομικοί παράγοντες που έχουν τους πράκτορές τους και τους αφελείς σε όλα τα έθνη. Υποβάλλουν κι εξαγοράζουν σε όλες τις υπηρεσίες όπως με την τηλεόραση και με τα έντυπα παντού διαδίδουν την υποκοულτούρα. Δηλαδή, τα μέσα εκείνα, τα θεωρητικά, τα πληροφοριακά και τα διασκεδαστικά των μαζών, στα οποία δια του σεξ και άλλων δολωμάτων βάζουν το ψυχολογικό δηλητήριο. Έτσι, σε όλα ο άνθρωπος ενώ νομίζει ότι έχει πρωτοβουλία, ελευθερία, είναι από εντός και απ' έξω προγραμματισμένος, ετεροκίνητος. Είμαστε θύματα των διαφημίσεων, θύματα των εφημερίδων, θύματα των εκάστοτε κομματικών δημαγωγιών, θύματα των υποβολών περί «μυστηριωδών» εχθρικών συνανθρώπων, ομοεθνών και αλλοεθνών για να δικαιολογούν οι εξουσιαστές τη δική τους εχθρότητα και να διευκολύνουν πράκτορες και αφελείς πρόθυμους υπηρέτες τους, δήθεν υπέρ πατρίδος, κουλτούρας και λοιπών παρόμοιων, ενώ στην πράξη πρόκειται για τις αρχισπειρές, που αγοράζουν και προσαρτούν στους μηχανισμούς τους συγκροτήματα, κυκλώματα, κόμματα μαζί με το προσωπικό τους και άλλα στελέχη, κυρίως με πλάγιους τρόπους.

Τελικά, ο άνθρωπος είναι θύμα του ίδιου του εαυτού, από έλλειψη αυτογνωσίας.

Αντί να σκεφτούμε όλ' αυτά, σπαταλάμε τη ζωή μας μόνον για υλικά κέρδη. Ποιος θα χτίσει περισσότερα, ποιος θ' αποκτήσει περισσότερα. Και το κράτος πως να εισπράξει πιο πολύ ξένο συνάλλαγμα. Συνάλλαγμα και χρήμα μας έχει εξαγοράσει. Αλλά για ποιο σκοπό; Ποια είναι η βαθύτερη πρόθεσή μας και το βαθύτερο σκοτεινό κίνητρο;

Άλλοτε λάτρευαν τον Μαμωνά. Το χρήμα το 'καναν θεό τους.

Το ίδιο κάνουμε κι εμείς ακόμα πιο φετιχιστικά κι εμπορικότερα, καταντώντας εμπόρευμα κι εμείς οι ίδιοι.

Το χρήμα είναι χρήσιμο, όπως και η τεχνολογία και άλλα, όταν τα μεταχειριζόμαστε καλά. Αν δεν παραδινόμαστε σ' αυτά για να καταστρέφουμε τη ζωή του πλανήτη μας και τον εαυτό μας.

Εμείς όμως παραδινόμαστε στο χρήμα και στις μηχανές, σαν να είμασταν μόνο μηχανές που κάνουν μηχανές ως ηλεκτρορομπότ σε υλοχημικό επίπεδο και ως αιθερορομπότ σε άλλα επίπεδα του ανθρώπινου όντος.

Οι κοινωνίες αυτοθεσμοποιούνται, αυτοαλλοιώνονται και αυτοαλλοτριώνονται αυτόματα, όταν τη θέση της γνώσης εαυτού και κόσμου εκ μέρους μιας έστω μικρής μειοψηφίας που επενεργεί δημιουργικά και στο σύνολο, την κατέχουν οι τυφλές παρορμήσεις ψυχιστικών δυνάμεων που προέρχονται από ανεπίγνωστες αντιδράσεις ενώπιον εμποδίων του έξω κόσμου, που αντανακλάται σε κοσμογραφία και κοινωνία εντός δίχως κοινωνικότητα.

Πουλάμε την ψυχή μας, πουλάμε το σώμα, πουλάμε τις υπηρεσίες μας σ' αυτές τις σκοτεινές διαδικασίες που συνθέτουν τα περιεχόμενα της συνείδησης και του «εαυτού» σαν να μην ήμασταν

όντα ευγενικής καταγωγής, αλλά μόνον του υλοχημικού «απόλυτου» δαιμονισμένοι και δαίμονες, πεσμένοι εδώ κάτω κι εξόριστοι δίχως νοσταλγία ή μετάνοια.

Οι διεθνείς και οι εθνικοί τομείς ερευνών, ανακαλύψεων, εφευρέσεων, εφαρμογών και όποιων νέων ρευμάτων, όπως και τα ιδρύματα και οι πολιτείες ως πρόσωπα και κοινωνικές ομάδες, δρουν σαν καρκινώματα και νεοπλασίες εντός, αλλά δημιουργούν προβλήματα προς άλλα, σε όλα τα καθεστώτα: καρκίνοι εναντίον καρκίνων.

Ο δυτικός αστισμός και ο ρωσικός «κομμουνισμός» είναι οι συστηματικότεροι ρυπαντές κι εκμεταλλευτές εδαφών, αέρων, υδάτων, σωμάτων και ψυχών του πλανήτη όλων μας. Γι' αυτούς είμαστε μόνον εμπόρευμα και δουλοπάροικοι. Σε λίγο καιρόν δια των πιο τελειοποιημένων ηλεκτρονικών εγκεφάλων και της νεογενητικής μηχανολογίας θα δοκιμάσουν να μας εκφυλίσουν εντελώς, καθιστάμενοι μόνον εξαρτήματα των ηλεκτρορομπότ. Έτσι πουλιόμαστε και στον τουρισμό.

Το κράτος πολύ άσχημα έκαμε να κάνει μόνον δρόμους και διάφορες άλλες υλικές ετοιμασίες χωρίς να ετοιμάσει και τον πληθυσμό για τον τουρισμό.

Πολλούς κινδύνους διατρέχει η Ελλάδα. Θα διαλυθεί και αυτό το μικρό νησί επίσης, επειδή δεν έγινε ψυχική υποδομή. Δεν έγινε προετοιμασία των ανθρώπων και ιδίως στις επαρχίες, για να δεχτούν την καλή πλευρά του τουρισμού. Όχι να παρασύρονται. Έρχεται κάθε καρδιάς καρύδι, απ' την Ευρώπη, απ' την Αμερική και αλλού: λαθρέμποροι, πόρνες, ομοφυλόφιλοι, οτιδήποτε άλλο φθοροποιό, και σου λένε, είμαι τουρίστας! Και μπαίνουν στις οικογένειες, οι οποίες βλέπουν τα γυαλιστερά, την παράσταση, δεν ξέρουν τη γλώσσα τους, δεν τους κατανοούν και σου λέει, να ζωή!

Αυτοί όμως έρχονται για ένα μικρό διάστημα, να περάσουν ξένοιαστα, και παρασταίνουν οτιδήποτε, και είναι γυμνοί και τα λοιπά. Αυτός είναι δικός τους λογαριασμός. Εμείς όμως, ως έξυπνοι, πως δεν αντιλαμβανόμαστε τη διάβρωση, την ευχάριστη διάβρωση στην αρχή, που συμβαίνει και μέσα στην οικογένεια; Διάβρωση κάνει και η τηλεόραση, δήθεν για πληροφορίες και διασκεδάσεις.

Δεν αντιλαμβανόμαστε αυτούς τους μεγάλους κινδύνους που μπαίνουν μέσα στα δωμάτιά μας, μέσα στην πατρίδα μας και μας διαλύουν ευχάριστα, όπως και σε αυτό το χωριό.

Η διάβρωση στις αρχές αργόρυθμη, επιταχύνεται και έχει ήδη συμβεί στη νεολαία. Δεν το έχουν αντιληφθεί οι γονείς. Περιορίζουν δήθεν, κάνουν αυστηρές συστάσεις, αλλά το κακό έχει γίνει και αυξάνει. Θα έρθει στιγμή που θα περάσουν τα όρια και δεν θα μπορεί να κάνει κανένας τίποτε. Το κράτος δεν ενδιαφέρεται. Αφού δεν ενδιαφέρονται οι γονείς, θα ενδιαφερθεί το κράτος, που έχει τα δικά του συμφέροντα; Οι γονείς και εμείς πρέπει να ενδιαφερθούμε. Οι πολίτες. Εάν δεν ενδιαφερθούν οι πολίτες, κανένας δεν πρόκειται να τους σώσει. Μόνον ο Θεός. Εάν θέλουμε τη βοήθεια του Θεού.

Αλλά εμείς, θρυσκόμαστε σ' ένα σημείο συγχύσεως. Δεν ξέρουμε τι να κάνουμε, δεν ξέρουμε τι να πούμε. Σύγχυση μέσα μας και σύγχυση έξω. Ποιον ν' ακούσουμε; Να μην ακούσουμε κανέναν. Ο Θεός και η φύση μας έδωσε τη νοημοσύνη και το αίσθημα. Γιατί αυτά τα καταπιέζουμε; Γιατί θολώνει το μυαλό μας απ' τα διάφορα εντός μας κι έξω μας; Γιατί βλέπουμε κι αισθανόμαστε τον εαυτό μας, τους άλλους, τη φύση, την κοινωνία και ό,τι άλλο, όχι απευθείας αλλά διαμέσου θεωριών, ιδεών διαφημίσεων;

Έχουμε όλα τα προσόντα απ' τη φύση και απ' το Θεό. Όλοι μας έχουμε τον ίδιο εγκέφαλο ακριβώς. Δεν υπάρχουν βλάκες και έξυπνοι, όταν ο εγκέφαλος είναι υγιής και η ψυχή όχι δηλητηριασμένη από ψευτοκοουλτούρες και προπαγάνδες. Ο ίδιος δυναμικός εγκέφαλος είναι σε όλους. Με τη διαφορά ότι ο ένας κάνει αυτή τη χρήση, ο άλλος την άλλη. Ο ένας έχει αυτό το ενδιαφέρον, ο άλλος το άλλο. Ούτε το

ένα χιλιοστό του ανθρώπινου εγκέφαλου δεν μεταχειριζόμαστε. Γι' αυτό παραμένει λανθάνων, ναρκωμένος. Γι' αυτό δεν είμαστε αισθαντικά νοήμονες.

Έτσι οποιοσδήποτε δημαγωγός, οποιοσδήποτε κατορθώνει ν' αναρριχηθεί στο κόμμα, στον κρατικό μηχανισμό, μας καταφέρνει.

Μας βάζουν μερικά δολώματα, μας λένε μερικές ωραίες φράσεις κι εμείς ακολουθούμε. Όπως ακολούθησε ένας ολόκληρος γερμανικός λαός τον Χίτλερ. Ένας ιταλικός λαός τον Μουσολίνι. Και όπως ακολουθούν παντού, σε όλα τα κράτη, στη Ρωσία και στην Αμερική τους αρχηγούς, οι οποίοι προέρχονται από μαφίες και από μυστικές αστυνομίες φοβερές. Κατακτητές που κατέχονται απ' τις οικονομίες, τις υποκοουλτούρες και τα μαζικά μέσα υποβολών κι επιβολών, τα οποία χειρίζονται δια των αφελών και των πρακτόρων τους.

Γιατί, λοιπόν, ακούμε αυτούς και δεν μεταχειριζόμαστε το θεικό μυαλό μας;

Είμαστε υπεύθυνοι κι εμείς οι λαοί γι' αυτά που συμβαίνουν στις κοινωνίες. Υπακούμε τυφλά και τυφλά ανταρτεύουμε από απροσεξία. Γι' αυτό δεν πιέζουμε με αισθαντική νοημοσύνη κανένα κόμμα. Δεν πιέζουμε το κράτος. Δεν πιέζουμε τα ιδρύματα. Εάν τα ιδρύματα και οποιοδήποτε κράτος και κόμμα αισθανθούν ότι ξυπνάμε, θ' αλλάξουν πρακτικότητα. Και αν εμείς σταματήσουμε να παγιδευόμαστε από υποβολές και ν' αγοράζουμε τα βλαβερά υλικά, συναισθηματικά και διανοητικά προϊόντα, τότε οι βιομήχανοι και το κράτος και τα ιδρύματα θα φροντίσουν για προϊόντα υγείας. Για την υγιεινή τροφή, σώματος, ψυχής, διάνοιας και κοινωνιών μας. Όλες οι παραγωγές μέσα σε μερικούς μήνες θα καταρρεύσουν και θα γίνουν καινούργιες, ωφέλιμες. Αλλά δεν δρούμε, ούτε απέχουμε σωστά. Καταναλίσκουμε τα βλαβερά. Δεν μπορούμε να έχουμε και το ένα και το άλλο: ή την υγεία μας και την ειρήνη, ή τις αδυναμίες μας και τις σωματικές και ψυχικές αρρώστιες, απ' όπου και οι αρρώστιες της κοινωνίας και οι πόλεμοι.

Σήμερα ο πόλεμος είναι παντού. Διαλύσανε τον Λίβανο. Χρόνια ολόκληρα αλληλοσκοτώνονται. Τι θέλουν να κερδίσουν; Οι πλούσιοι φύγανε αμέσως. Μείναν οι φτωχοί και αλληλοσκοτώνονται. Αυτό θέλουν Ρωσία και Αμερική: να εξασθενήσει η Μέση Ανατολή για να μπορέσει μία απ' τις δυο ν' αρπάξει τα πετρέλαια απ' ευθείας ή διαμέσου δουλικών κυβερνήσεων για να υποδουλώσει την Ευρώπη. Γι' αυτό η Ρωσία έχει αρπάξει το Αφγανιστάν. Αυτό δεν το καταλαβαίνουν οι πολίτες για να μην είναι με τον ένα ή με τον άλλο, μεγάλο Άρπαγα. Είναι απλούστατα γεγονότα που κατανοούνται πολύ εύκολα απ' όσους δεν αντιλαμβάνονται μόνον διαμέσου ιδεολογιών, θεωριών και μαζικών τρόπων υποβολής κι επιβολής ως παχυνόμενα και πεινασμένα πρόβατα Σφαγής, παγιδευμένοι σε τέλειες μάντρες.

Θα έρθει και η σειρά η δική μας.

Σιγά σιγά μας υπνωτίζουν. Γι' αυτό κυκλοφορούν και ναρκωτικά. Γι' αυτό έχουν τις εφημερίδες. Γι' αυτό έχουν την τηλεόραση. Είμαστε αφελείς και μας χυδαιοποιούν δημοκρατικά και δικτατορικά. Δεν το πιστεύουμε. Σου λέει: καλά είμαστε! Έχουμε και τηλεόραση! Να διασκεδάσει ο λαός! Μας υποβάλλουν να επιθυμούμε τη διαστροφή μας, τη δολιοφθορά που έρχεται απ' έξω, αλλά μετατρέπεται σε αυτοδολιοφθορά δια της εσωτερίκευσης των υποβολών και των επιβολών της απ' έξω αυθαιρεσίας και καταστολής, σε κλίμακα «οικολογική» μικρή και μεγάλη. Αυτά που μας υποβάλλουν επειδή δεν προσέχουμε, αυτά έρχονται κατόπιν στη σκέψη και στο συναίσθημα, αυταπατόμενοι ότι είμαστε λεύτεροι, αυτόνομοι, ευτυχείς!

Έτσι συμβαίνει διεθνώς και ο δημοκρατικός εκφασισμός και ο αντίστοιχος φασιστομηχανιστικός χυδαιοποιημένος μαρξισμός ως διαστρεβλωμένη αντίληψη και λογικισμός εναντίον της αντίληψης συνόλου και της συγκεκριμένης δράσης ως δικτυωτή αλληλουχία.

Σιγά σιγά μπορεί να μας κάμουν όπως τότε, όταν ήρθε η δικτατορία, Χούντα. Μάλωναν οι δημοκρατικοί. Τα εξευτέλισαν όλα. Πληθωρικά κόμματα εκ παρασκηνίων και ψευτοεκλογές από προπαγάνδες. Διαπληκτισμοί, αναστατώσεις. Ανεβοκατεβαίνανε κυβερνήσεις. Ο λαός απελπίστηκε. Δημοκρατία ειν' αυτή; λέγανε. Ας έρθει δικτατορία, να ησυχάσουμε.

Ήρθε η δικτατορία: κατεβαίνουν στο δρόμο δέκα τανκς και τραγικά γελοιοποιούνται οι «μεγάλοι» μας πολιτικοί. Καμιά διαμαρτυρία. Καμιά απεργία. Ούτε οι κομμουνιστές, ούτε οι δημοκράτες, ούτε οι δεξιοί. Τίποτα! Κανένας δεν είπε μια κουβέντα, δεν έκαμε μια κίνηση. Και τους συνέλαβαν όλους τους «λαοπρόβλητους», οι οποίοι, όταν έπεσε η δικτατορία από δικά της χοντρικά λάθη, αλληλοφαγωμούς και προδοσίες, λατρεύουν ακόμα την «Πύλη» του Πολυτεχνείου, και αυτή τη φορά τυφλοί ενώπιον του διεθνούς παρόντος. Ωραία! Αλλά μία προσεχή φορά δεν θα χρειαστεί καν να εμφανιστούν λίγα τανκς. Με τα μέσα τα υπερσύγχρονα που υπάρχουν τώρα, με απίστευτα λίγους και πιστούς χειριστές θ' αρπάξουν τα κέντρα, και δεν θα μπορέσουν να κάνουν τίποτε οι κυβερνήσεις, ο λαός και τα κόμματα. Οι διεθνείς αρχισπείρες δεν χρειάζονται καν στρατό, ούτε αστυνομία. Τώρα έτσι όπως εξελίχθηκαν τα πράγματα, είναι ζήτημα λίγων Κουμπιών και λίγων Κεντρικών Δάκτυλων. Οι λαοί ως μονοκρατοειδής και μαρξιστοειδής εκφασισμός των κοινωνιών για τη μεγιστοποίηση κερδών κι εξουσιών εναντίον της ζωής και για τον εξευτελισμό του ανθρώπου, εξακολουθεί με δολιότερους και χυδαιότερους «λαϊκίστικους» τρόπους, αφού και τα στελέχη έχουν ήδη παγιδευτεί.

Αυτή είναι η πραγματικότητα κύριοι και κυρίες. Όχι εκείνα που μας λένε τα κόμματα. Αυτό είναι το συμβαίνον. Τώρα, αν θέλουμε εμείς να είμαστε στρουθοκαμήλες, να βλέπουμε τον κίνδυνο και να κλείνουμε τα μάτια, δικαίωμά μας. Κανένας δεν θα μας το απαγορεύσει αυτό, επειδή αυτό οι εξουσίες θέλουν. Ούτε η Ζωή μας το απαγορεύει. Διότι η Ζωή και ο Θεός έδωσαν την ελευθερία. Τα επιτρέπουν όλα. Με τη διαφορά ότι δίπλα στην ελευθερία ή στην αυθαιρεσία, έδωσαν και τις συνέπειες. Και οι συνέπειες είναι αργόρυθμες και γοργόρυθμες, σ' αυτόν τον κόσμο και στον άλλο κόσμο. Είναι αδύνατο ν' αποφύγουμε τις συνέπειες, όταν ζούμε και δρούμε τυφλά, σε ημιανεξάρτητο υποσύνολο στο οποίο ανήκει και ο πλανήτης μας, υποσύνολο πολύ μηχανιστικό και γι' αυτό πολύ απομακρυσμένο απ' το πνευματικό και το ψυχικό Απόλυτο του Πατρός και του Υιού. Μακριά κι απ' το Άγιο Πνεύμα, είμαστε αυτοκατάδικοι σε μια γωνιά του υλοχημικού «απόλυτου».

Γι' αυτό θα πρέπει να προσέξουμε τις σχέσεις μας προς τον εαυτό μας, προς την οικογένεια, τις σχέσεις μας στο σχολείο, τις σχέσεις στο επάγγελμα, τις σχέσεις ως πολίτες προς το κράτος και τα ιδρύματα που στελεχώνουμε, όπως και τις διεθνείς σχέσεις ομάδων, εθνών, κρατών και λαών.

Το κάθε κράτος δεν είναι σοφό. Είναι όπως εμείς είμαστε. Δεν ξέρει περισσότερα από εμάς. Οποιοσδήποτε υπουργός και οποιοσδήποτε πρωθυπουργός έχει δεκάδες και εκατοντάδες συμβούλους, από το ίδιο συγκρότημα, κόμμα και κύκλωμα της Αυτοκατανάλωσης με αφηρημένες σχέσεις. Άλλοι τους γράφουν τι να πουν, άλλοι τους λένε τι να κάμουν. Αυτοί είναι απλώς τυφλά όργανα βιτρίνας. Εκτός αν είναι όπως ο Χίτλερ ή ο Στάλιν, ή ο Μάο, που τους είχαν όλους υποτάξει, αφού τους έβαλαν πρώτα στην παγίδα στην οποία παγιδεύτηκαν κι αυτοί. Χιτλερισμός, σταλινισμός και ψευτοδημοκράτες ανά τους αιώνες και σήμερα είναι καισαρισμοί και παποκαιρισμοί: μας βάζουν στην παγίδα, μας παγιδεύουν όλους και μας εξουσιάζουν. Έτσι διοικούσαν και τους στρατηγούς. Κι αυτοί έκαναν και κάνουν πράγματα και γεγονότα για τα οποία ήταν και είναι βέβαιοι που θα καταλήξουν. Και ήρθε η Καταστροφή του δεύτερου μεγάλου πολέμου. Το ίδιο γίνεται και τώρα διεθνώς, αλλά παραμένουμε απαθείς, υπνωτισμένοι. Δεν είναι απαραίτητο αυτή τη φορά να γίνει επίσημος πόλεμος. Ρυπάνσεις ψυχών, σωμάτων, εδαφών και λοιπών συνθέτουν τον πιο ύπουλο καθημερινό πόλεμο.

Η διεθνής Μαφία κανονίζει τα πάντα. Κανονίζει τα οικονομικά. Κανονίζει τις σχέσεις μεταξύ εθνών. Κανονίζει δια πρακτόρων και αφελών τις κομματικές και άλλες εκδηλώσεις ή «κινήματα» δήθεν ενιαία και ανεξάρτητα περί ειρήνης και αντιρύπανσης, απωθώντας πρόσωπα και ομίλους για γνήσια ειρήνη και καθαρό περιβάλλον. Κανονίζει την κουλτούρα να είναι μόνο υποκουλτούρα πληθωρική, και μάλιστα τώρα που θα κατακλίζουν τον πλανήτη με εικόνες και λέξεις από δορυφόρους, θα εκπέμπονται τα πάντα από αλλού και δεν θα υπάρχει πλέον εθνική τηλεόραση. Επιπλέον θα ελέγχουν και τη σκέψη μας, παραφυσικά. Θα μας κάνουν άνετα και αοράτως συνεχή μαζική πλύση εγκεφάλων, χωρίς να το αντιληφθούμε. Το μέλλον μας είναι σκοτεινό, εάν δεν ξυπνήσουμε. Αλλά το να ξυπνήσουμε δεν σημαίνει να κάνουμε επανάσταση τυφλή, ούτε σημαίνει να φωνάζουμε στο δρόμο. Αυτό θέλουν οι Συνωμότες. Να φωνάζουμε.

Να σπάσουμε. Να κάνουμε αδικαιολόγητες απεργίες για το παραμικρό. Μας ρίχνουν πεπονόφλουδες, τις πατάμε κι έρχονται οι δικτατορίες δίχως καν τις προσωπίδες και ονομασίες δικτατοριών. Θα έρθουν και άλλα πρωτοφανούς φρίκης, αν δεν προσέξουμε. Η τακτική έχει αλλάξει δια των προδρόμων του Αντίχριστου, που εξαπολύουν ως παραπέτασμα καπνού τα ευγενικά ιδεώδη, τις αλήθειες, τις πραγματικότητες, τις πληθωρικές ειδήσεις μαγειρεμένες μέρα - νύχτα όπως τους συμφέρει. Και σχεδόν όλοι γοητεύονται δια των αφελών και των πρακτόρων που τα χειρίζονται, αλλά βρίσκονται παγιδευμένοι δίχως να το αντιλαμβάνονται. Πολλοί φαντάζονται ότι φροντίζουν ή αγωνίζονται για «ανώτερα πράγματα»! Για «σοσιαλισμούς», για «λευτεριά, δικαιοσύνη και ειρήνη».

Ειρήνη, Δικαιοσύνη, Κατανόηση και Λευτεριά, ας αρχίσει απ' τις οικογένειες κι απ' τα σχολεία. Ας επεκταθεί στα επαγγέλματα και στις σχέσεις πολιτών με το κράτος. Ας κατανοήσουμε τις μεγάλες ψυχοκοινωνικές ζημιές που είναι αποτελέσματα χυδαίων ευκαιριακών ωφελιμισμών και κομματικών φανατισμών μας: είμαστε απρόσεκτα θύματα των διαφημίσεων και της κάθε προπαγάνδας.

Ήδη φοβερά συμπτώματα και σύνδρομα της διαλύσεως υπάρχουν. Δεν τα βλέπουμε. Στην αρχή όλα φαίνονται καλά κι ευχάριστα: ένας που ήταν φτωχός, γιατί να μην έχει δύο – τρία ψυγεία και άλλες τόσες τουαλέτες υπερπολυτελείας; Τι άλλο ανώτερο και ουσιαστικότερο υπάρχει; Των αιώνων οι στερήσεις μας συμβολίζονται σ' αυτά ως βιαστικές υπεραναπληρώσεις. Γιατί να μην φάω κονσέρβες και άλλα «εξευγενισμένα» φαγητά ευκολίας; Γιατί να μην δώσω «γαριδάκια» στα παιδάκια, και στα νήπια βιομηχανημένες τροφές αφύσικες, ανεπαρκείς, κρυπτοδηλητηριώδεις, αλλά νοστιμότατες δια της εργαστηριακής χημείας; Έτσι έχουμε τα ρευματικά, γινόμαστε καρδιακοί, καρκινικοί, νευρωτικοί και με πλήθος άλλες αρρώστιες χωρίς μικρόβια. Τουλάχιστον ν' αρρωσταίναμε μόνον από μικρόβια, θα δικαιολογούμασταν. Έχουμε πονοκεφάλους, αγωνίες, κατάθλιψη. Αλλά δεν ρωτάμε τον εαυτό μας γιατί. Πάνε στο γιατρό και τους δίνει συνταγή για χάπια, χάπια, χάπια όπως ορίζουν τα ιατροφαρμακευτικά μονοπώλια, στα έτοιμα χρωματιστά κουτάκια στα φαρμακεία, σαν να ήταν παντοπωλεία με όλα έτοιμα και για όλους, ισοπεδωμένους ως σώματα, ψυχές, ηλικίες, κλίματα, ιδιοσυγκρασίες, αντιδράσεις σαρκών, πνευμάτων, φυσικού και κοινωνικού περιβάλλοντος, εποχών του έτους, αστρικών φάσεων: όλα ισοπεδωμένα με πολλούς οδοστρωτήρες μεταξύ των οποίων και της ιατροφαρμακευτικής εκμετάλλευσης και κακίας.

Ούτε ο γιατρός, ούτε κανένας άλλος, ούτε ιδίως τα θύματα δεν αναλογίζονται: επί δεκάδες χρόνια ζούμε ανθυγιεινή ζωή. Τρώμε ό,τι να 'ναι, κάνουμε όλες τις ανοησίες, εξαντλούμε το σώμα, θολώνουμε την ψυχή μας και αρρωσταίνουμε. Είναι δυνατόν με χάπια ο γιατρός να μας κάνει καλά, για να ξανακάνουμε τα ίδια και χειρότερα; Το χάπι και παρόμοια καταπιέζουν τα σωματικά συμπτώματα και τα ψυχικά σύνδρομα, αλλά οι αιτίες κάθε αρρώστιας, είτε σωματική είναι αυτή, είτε ψυχική, είτε κοινωνική, πάνε πιο βαθιά, οπότε θα εκδηλωθούν διαφορετικά, σε άλλο σημείο του σώματος, της ψυχής και των κοινωνιών, με άλλα ονόματα και θα είναι ανίατα βασανιστικότερες, απ' όπου και οι

κοινωνίες και τα κράτη χειροτερεύουν αφού από εμάς αποτελούνται και λειτουργούν τόσο δυσλειτουργικά, όσο κι εμείς οι ίδιοι.

Και δώστου χάπια. Είναι περίπου πεντακόσιες χιλιάδες εν συνόλω αυτά τα τελευταία χρόνια, τα ιδιοσκευάσματα των φοβερών φαρμακευτικών εταιρειών που έχουν σκλαβώσει και τους γιατρούς και τους φαρμακοποιούς και τα κράτη των πολιτικών συνθημάτων, των εξοπλισμών και των πανάκριβων τεχνολογιών απ' όπου και χρηματικοί πληθωρισμοί ως τρόποι κλοπής. Υπάρχει διεθνής οργανισμός υγείας που εγκρίνει μόνον εικοσιπέντε φάρμακα, και αυτά σε σπάνιες περιπτώσεις και σε έσχατη ανάγκη, όχι για το παραμικρό. Πως λοιπόν, οι γιατροί και οι άλλοι με την άδεια του κράτους κάνουν τεράστιες βιομηχανίες και συνεχώς φάρμακα, φάρμακα, φάρμακα, και μας φαρμακώνουν; Μας δηλητηριάζουν κρυφά, για συμφέροντα των λίγων. Εφόσον η κοινωνία, το κράτος κι εμείς βασιζόμαστε στο συμφέρον, στο κέρδος και σε προχειρότητες ως προσωρινές διευκολύνσεις, καταλήγουμε στο τι μ' ενδιαφέρει εμένα η πατρίδα και το τι θα γίνει αύριο! Τι μ' ενδιαφέρει εμένα αν σαπίσω αύριο, αν τα παιδιά μου θα είναι φορτωμένα επιβαρύνσεις πολλών ειδών; Εγώ αυτή τη στιγμή ναρκώνω με το χάπι τις ενοχλήσεις μου και απολαμβάνω τα βλαβερά περιεχόμενα των ψυγείων μου, υπερσιτιζόμενος, φουσκωμένος με αστικό νερόπαχος μαζί με χάπια και συνθήματα. Έχω την τηλεόρασή μου. Έχω την καλή μου υλική άνοδο εις βάρος φτωχότερων ομάδων και λαών. Έχω και την καλή αστοπρητή γνώμη για το πρόσωπό μου και ως κοινωνικός «επαναστάτης» ή «μεταρρυθμιστής». Έχω αυτά που μου έχουν υποβάλλει. Αυτά λατρεύω. Μ' αυτά γεμίζω το στομάχι μου, την ψυχή και το νου μου. Μ' αυτά που μου σερβίρουν οι βιομηχανίες, τα κόμματα, οι έμποροι, οι διαφημίσεις και τ' άλλα σκουπίδια. Γι' αυτό είμαστε πολύ ευχαριστημένοι και λεύτεροι, δίχως ούτε ίχνος χιούμορ και αυτοειρωνίας: επιστημονικότατοι, πολιτικότατοι, σοβαρότατοι.

Αλλά ύστερα από πέντε χρόνια, δέκα, δεκαπέντε χρόνια, έρχονται τ' αποτελέσματα με τις βαθιές σωματικές, ψυχικές και κοινωνικές αρρώστιες, καρκινώματα και η άλλη παντοειδής ρύπανση. Ας μην περιμένουμε απ' το οποιοδήποτε κόμμα και κράτος να μας σώσει. Τι μπορεί να κάμει, αίφνης, και η σημερινή μεσοαστικής προελεύσεως κυβέρνηση; Πολύ καλά. «Σοσιαλισμός»! Έχουν πολύ καλή πρόθεση, αγαπάνε το λαό, θέλουν κάτι καλό στη φαντασία τους, αλλά, όταν οι άλλοι σταματούν τις κρυφές παροχές και μας πολεμούν ύπουλα φίλοι κι εχθροί, όταν σαμποτάρουν με λευκά χειρόκτια, τι μπορεί να κάμουν οι έχοντες, καλή πρόθεση και αυτοί εκ των έσω και εκ των έξω διασπασμένοι και ανταγωνιζόμενοι ως πρόσωπα και κλίκες δήθεν ιδεολογικών αγώνων;

Στις λεγόμενες κοινωνίες του εφικτού σοσιαλισμού και κομμουνισμού, δεν είναι καλύτερα, επειδή συνεχίζουν όλα τα χειρότερα της διεθνούς δημοκρατικής μεγαλοαστικής φιλελεύθερης κεφαλαιοκρατίας και δικτατορίας, καταλήγοντας σε αντεπαναστατικές κλειστές καταστάσεις διαχείρισης κάθε είδους παραγωγής και κατανάλωσης με κριτήριο την κατοχύρωση και αύξηση της εξουσίας των ανώτερων στελεχών, δια της κρατικοποίησης των πάντων και δια της τρομοκρατίας. Έτσι η αστική εμπορευματοποίηση και ρομποτοποίηση του ανθρώπου και του περιβάλλοντος αστυνομικοποιείται ολοκληρωτικά και μαρξιστικά, όπως άλλοτε «θεολογικά» ή μαγικά, δια της λευκής και της μαύρης μαγείας που συνεχίζεται συστηματικότερα σήμερα.

Γι' αυτό δεν πρέπει να περιμένουμε βοήθεια από κανέναν. Μόνον απ' τον εαυτό μας ως αισθαντική νοημοσύνη. Ο εαυτός μας θα μας σώσει, εάν αντιλαμβανόμαστε περί τίνος πρόκειται με συνεργασία έντιμη, καθένας όπου, όπως και όσο μπορεί. Αν, στο βάθος αισθανθούμε τα κρυφά μας κίνητρα, και τις αλλοπρόσαλλες επιθυμίες μας, και αν φερθούμε δημιουργικά και ειρηνικά στην κοινωνία, όχι με τυφλές αντιδράσεις. Τις τυφλές αντιδράσεις υποκινούν οι παρασκηνακοί όλων των καθεστώτων: το να κάνουμε φασαρίες, να κάνουμε ανακατώματα, να φωνάζουμε για να μας χτυπήσουν. Άσε τους να

σπάζουν. Άσε τους να γκρεμίζουν. Αυτοί θα τα πληρώσουν: να το κρυφό σύνθημα. Εμπορεύονται ακόμα και τη σαπίλα. Μας υποκινούν να γκρεμίζουμε, να σπάζουμε για να επεμβαίνουν.

Δημοκρατικές χυδαιότητες και ανευθυνότητες προετοιμάζουν δικτατορίες και πολέμους. Δεν είναι άχρηστο να τονίζουμε με κάποιες επαναλήψεις τα ουσιώδη και τις σημαντικότερες λεπτομέρειες, για να υπενθυμίζουμε προς τα που κυρίως να προσέχουμε.

Αυτό είναι το συνολικό θέμα: τεράστιο. Αυτά είναι τα γενικά σημεία. Κι ας με συγχωρήσει το ακροατήριο αν είπα κάτι υπερβολικό, ή που το νομίζουμε υπερβολικό, ή αν έθιξα κάποιους χωρίς να το θέλω.

Μόνον όταν αισθανθούμε και αντιληφθούμε την πραγματικότητα του εαυτού μας, των άλλων, του φυσικού και του κοινωνικού περιβάλλοντος όπως πραγματικά συμβαίνει, όχι με φαντασίες και ιδεολογίες, τότε μόνο θ' αρχίσουμε να καλυτερεύουμε εμείς και να καλυτερεύει η κοινωνία, αφού από μας εξαρτώνται και οι κοινωνικοί παράγοντες: εμείς τους κάνουμε να υπάρχουν και να επιστρέφουν σε μας ως μπουμεραγκ, από έλλειψη αυτογνωσίας έντιμης συνεργασίας και αγάπης. Εξουσιαστές κι εξουσιαζόμενοι, είμαστε όλοι ομοιοπαθείς προσωπικοί και μαζικοί νάρκισοι, λάτρεις του ό,τι χειρότερου, σολιψιστές νεκρόφιλοι.

Την κοινωνία εμείς την κάνουμε. Δεν την κάνει η πολιτική. Και την πολιτική εμείς την κάνουμε. Ποιος ανέδειξε τον Χίτλερ; Ο γερμανικός λαός. Η βλακεία του γερμανικού λαού και το μίσος, το από αιώνες και της εκάστοτε περιόδου. Δεν μπορεί ένας και λίγα στελέχη να παρασύρουν λαό και λαούς, αν δεν βρίσκουν απήχηση, αντιστοιχία και την παρόμοια βαθύτερη πρόθεση.

Ύστερα, σου λέει ο Χίτλερ, φταίει για όλα! Κάτω ο Χίτλερ! Γιατί κάτω ο Χίτλερ; Ήταν φανατικοί χιτλερικοί όλοι τους, αλλά την άλλη μέρα, όταν νικήθηκαν, έγιναν όλοι τους αθώοι, αμέσως! Στα δυτικά δημοκρατικοί! Και στ' ανατολικά κομμουνιστές! Υπέροχη αναβάπτιση και αναμόρφωση, κατασκευασμένα απ' έξω! Ζήτημα κούφιων λέξεων.

Έτσι και εμείς, δεν πρέπει να πέσουμε σ' αυτή την κατάσταση του να λέμε ότι φταίνει μόνον οι αρχηγοί και τα στελέχη, αλλ' όχι κι εμείς όλοι.

Είμαστε όλοι υπεύθυνοι για τα αισθήματά μας. Υπεύθυνοι για τις σκέψεις μας. Υπεύθυνοι και για τις πράξεις μας. Δεν έχει καμιά σημασία αν ο άλλος επίσης φταίει, αν ο άλλος μας αδικεί, αν ο άλλος δεν μπορεί ή δεν θέλει να συνεννοηθεί και να κατανοήσει. Εμείς τι κάνουμε. Εμείς πως θα συμπεριφερθούμε. Του άλλου οι πράξεις, οι σκέψεις, τα αισθήματα και η συμπεριφορά είναι δική του δουλειά. Όταν εμείς δεν έχουμε συνείδηση του εαυτού μας, γιατί απαιτούμε από άλλους να είναι καλύτεροι; Δεν μπορεί να είναι καλύτεροι. Αν ήταν καλοί, θα ήμασταν και εμείς καλοί, αφού κι εμείς για κείνους είμαστε οι άλλοι. Δίχως αυτογνωσία, είμαστε σκοταδιστές φορτωμένοι εμπειρισμούς, γνώσεις, μεθόδους και φρασεολογίες περί παρελθόντος και μέλλοντος στην υπηρεσία του Μίσους, μη κατανοώντας το ζωντανό παρόν.

Γιατί απαιτούμε από άλλο έθνος να μην μας επιτεθεί, αφού εμείς δεν έχουμε ομόνοια; Γιατί λέμε η Τουρκία, η Τουρκία! Φερνόμαστε εμείς σαν Έλληνες και συνάνθρωποι μεταξύ μας; Είμαστε ενωμένοι με κατανόηση κι έντιμη συνεργασία, ούτως ώστε να μπορέσουμε ν' αντιμετωπίσουμε έναν εξωτερικό εχθρό; Αφού είμαστε εχθροί μεταξύ μας, είμαστε εμείς οι ίδιοι Τούρκοι και οι Τούρκοι είναι όπως οι Έλληνες: όλοι ομοιοπαθείς.

Εκείνοι που υποκινούν κι εξοπλίζουν τους Τούρκους, υποκινούν κι εξοπλίζουν και τους Έλληνες με «φιλίες» και «συμμαχίες» εναντίον αλλήλων κι εναντίον του πλανήτη όλων μας. Αυτά είναι απλούστατα νοήματα πραγματικότητων μας, αλλ' αρνούμαστε να τ' αντιληφθούμε απ' ευθείας ως γεγονότα. Μας υπνωτίζει ο «γενικός νόμος» του σκοταδιού δίχως το Άγιο Πνεύμα.

Οι διεθνείς και οι εθνικές δομές που καθορίζουν τον πολιτισμό, ανατρέπονται σε όλα τα καθεστώτα μαζί με όλων των κοινωνικών ομάδων και της εργατικής τάξης τη θέση και τη σημασία. Τους ανθρώπους αντικαθιστούν απάνθρωπες δομές που μυθοποιούνται και θεοποιούνται. Δομές που γρήγορα θα διευθύνονται από ηλεκτρονικές επιδομήσεις και υποδομήσεις από άπιστευτα λίγους χειριστές κουμπιών σε κεντρικούς θαλάμους, για να εξουσιάζουν τον πλανήτη. Αυτοί οι λιγιστοί τεχνοκράτες - τρομοκράτες είναι τα προσοδευτικά φαινόμενα του Αντίχριστου. Οι παλιές δουλείες, δουλοπαροικίες, φεουδαλισμοί, αστισμοί, φασισμοί, και κομμουνισμοί ως περασμένες μορφές αποικιοκρατισμών, έχουν ήδη γίνει ψυχιστικές και πραγματώνονται αυτοφυώς ως επιψυχίδια παράσιτα εντός μας κι έξω μας.

Όσοι νικούν με τα υλικά όπλα, δεν σημαίνει ότι νικούν και την ψυχή και το πνεύμα. Η ψυχή και το πνεύμα μπορεί να κινήσει τις τεχνολογίες και τα όπλα αφού απ' τη σκέψη και τη λογιστική της εφευρίσκονται, κατασκευάζονται κι εφαρμόζονται. Και όταν ακόμα η αρχαία Ελλάδα νικήθηκε, νίκησε τους νικητές με το Πνεύμα. Λαοί χαθήκανε, γλώσσες σθήσανε, αλλά η ελληνική γλώσσα και ο ελληνικός λαός ακόμα επιζεί.

Πέρασαν χιλιάδες ορδές βαρβάρων, όλα τα είδη των βαρβάρων και πολιτισμένων βαρβαριστών απ' την Ασία, από τη βόρεια και νότια Ευρώπη, απ' τη Μέση Ανατολή, πέρασαν στην Ελλάδα. Την καταληστέψανε. Μας κατασφάξαν. Διαλύσανε τα πάντα. Και όμως επιζήσαμε. Δεν επιζήσαμε γιατί είχαμε όπλα και πλούτη. Μας αφαιρέσανε τα πάντα. Από αγάλματα, βιβλία, παπύρους, τη γη, τα προϊόντα, όλα τα λεηλάτησανε. Αλλά δεν μπόρεσαν να δηλητηριάσουν επαρκώς την ψυχή και το πνεύμα. Αυτά μας έσωσαν. Και γι' αυτό κάναμε την επανάσταση εναντίον μιας ολόκληρης αυτοκρατορίας και νικήσαμε, αλλά τι απέγινε κατόπιν;

Εκείνους που έκαμαν την εθνικοκοινωνική Επανάσταση, όπως και σε άλλους λαούς, έτσι και στην Ελλάδα, τους φυλάκισαν, τους καταδίωξαν, και ήρθαν στην εξουσία τα παράσιτα, που ήρθαν και απ' έξω. Τον Κολοκοτρώνη τον φυλάκισαν —τόσους άλλους, τόσους άλλους— και μέχρι πρότινος το σπίτι του Κολοκοτρώνη ήταν αχερώννας ξέφραγος. Κανένας δεν είχε φροντίσει απ' το περίφημο κράτος και τα κόμματα τα πατριωτικά, να πει, αυτό είναι το σπίτι του Κολοκοτρώνη. Έτσι τυπικά για το δικό τους συμφέρον. Όχι. Ύστερα κάποιοι άλλοι φρόντισαν.

Και τελευταίο αλλ' όχι τελικό, κυβερνήσεις, αστυνομίες και μαζικοί τρόποι υποβολής πολύ βιάζονται να χαρακτηρίσουν τους ζωηρούς νέους και νέες, όλους αναρχικούς και ταραχοποιούς, συνταυτίζοντάς τους με τους τρομοκράτες, τους αλήτες και τους ναρκομανείς, επειδή ακόμα είν' ευαίσθητοι και δεν συμμορφώνονται προς τις αυθαιρεσίες των «ώριμων» και προς τους ιδρυματικούς και τους κρατικούς αναρχικούς, χαωτισμούς, δολιοφθορές και πολεμικούς μηχανισμούς εναντίον όλων. Θα πρέπει να είναι πολύ ευγνώμονες στις νεολαίες, αφού δεν μιμούνται ολοκληρωτικά και τους ιδρυματικούς και τους κρατικούς παραλογισμούς και την «Ισορροπία» του επίσημου Τρόμου.

Αυτά συνολικά και συγκεκριμένα, σύντομα και απλά.

Τώρα, παρακαλώ το ακροατήριο να θέσει οποιοσδήποτε ερωτήσεις, χωρίς δισταγμό, μέσα απ' αυτό το θέμα των πολλαπλών ανθρώπινων σχέσεων με τον εαυτό μας, στην οικογένεια, στο σχολείο, στο επάγγελμα, σχέσεων πολίτη και κράτους, σχέσεων μεταξύ κρατών και σχέσεων ανθρώπου προς τη φύση και προς τον Θεό, αφού δεν είμαστε μόνο τέκνα κοινωνιών και της ιστορίας, αλλά και τέκνα της φύσης και τέκνα του Θεού κοσμοποιούμενου και ακοσμικού Άδηλου, πολυεπίπεδα τέκνα του μετρήσιμου και του Απροσμέτρητου.

Φαίνεται να έχουμε πεισθεί από πολιτικές κι επιστήμες φαντασιόπληκτων, ότι τεχνοκράτες και πολιτικοθεοί έχουν ήδη κατορθώσει να αιχμαλωτίσουν τη Μητέρα της σαρκός μας, την Τροφό μας Γη, επειδή η απάθεια των λαών και των στελεχών, ερμηνευόμενη ως ολοκληρωτική Συνενοχή και Συνεργία, αποθρασύνει την έσχατη οντική τους πνευματική δειλία, μειονεκτικότητα, αλαζονεία και μανία για υπεροχή πάση θυσία: ή όλα δικά τους, ή τίποτε γι' αυτούς, για μας και για τη ζωή.

Η ΣΥΖΗΤΗΣΗ

ΑΚΡΟΑΤΡΙΑ: Όλος σας ο λόγος δείχνει ότι είστε απαισιόδοξος. Βλέπετε τα πράγματα απαισιόδοξα. Βλέπετε όμως και κάπου, κάποιο μήνυμα ελπίδας, δηλαδή ότι μπορούν ν' αλλάξουν γενικά στον κόσμο οι σχέσεις;

ΟΜΙΛΗΤΗΣ: Ναι, σωστά. Αυτή είναι πολύ ενδιαφέρουσα ερώτηση.

Κατ' αρχήν δεν εκφράζω καμιά γνώμη δική μου. Δεν λέω ότι είμαι απαισιόδοξος ή αισιόδοξος. Απλούστατα περιγράφω την κατάσταση του εαυτού μας, την κατάσταση των κοινωνιών και την κατάσταση σ' αυτό τον μικρό τόπο, αισθανόμενος το συνολικό Κακό που συμβαίνει στον ανθρώπινο κόσμο των μεγάλων αντιθέσεων, αντιφάσεων και συγκρούσεων μέσα μας κι έξω μας, αρνούμενοι ν' αντικρύσουμε την αλήθεια για να σταματήσουν οι αγωνίες, καταθλίψεις, εντάσεις, απελπισίες, ανισορροπίες και πόλεμοι, σε κοινωνίες όπου τονίζεται και τελειοποιείται η τεχνολογία εναντίον της ανθρώπινης ολότητας δια των επαγγελματικών ικανοτήτων και των άλλων ταλέντων δίχως την αγάπη, αλλά μόνον από φιλοδοξία για επιτυχίες που αποδείχνονται οι πιο συντριπτικές αποτυχίες και δυστυχίες μας, αρχίζοντας από εντός μας και στις οικογενειακές σχέσεις ως μικροκοινωνία.

Μπορεί σαν πρόσωπο να είμαι αυτό που λένε ευτυχής, χαρούμενος. Αλλ' αυτό δεν με εμποδίζει να βλέπω και να αισθάνομαι τα γεγονότα όπως πραγματικά συμβαίνουν σε διάφορα επίπεδα. Δεν χρειάζομαι τις επίμονες αυταπάτες και προσκολλήσεις σε πράγματα, πρόσωπα, καταστάσεις και αφαιρέσεις επί αφαιρέσεων. Υπάρχει το ρέον ζωντανό παρόν και η διέξοδος δια της ροϊκής αυτογνωσίας και της έντιμης συνεργασίας: καθένας μας όπου μπορεί και όσο μπορεί, δίχως εκβιασμούς κι εκμεταλλεύσεις. Αυτή τη διέξοδο την ονομάζουν ουτοπία οι αυτοτιτλούμενοι πρακτικοί, οι οποίοι όμως συνεργούν πλάγια ή κατευθείαν για διαμάχες και πολέμους σε όλες τις σχέσεις μας προς όλα, τέτοια είναι η πρακτικότητά τους!

Οι λέξεις και τα νοήματα που εκφράζω, είναι σαν ένα είδος καθρέφτη. Ένας καθρέφτης αντικειμενικός, μέσα στον οποίο όποιος θέλει μπορεί να ιδεί την περίπτωση του και την κατάσταση όλων μας. Όποιος δεν θέλει, ας μην κοιτάξει, φοβούμενος μήπως καταρρεύσει η νεκρωτική οχύρωση, απ' την κατάρρευση

της οποίας όμως προκύπτει προσωρινή οδύνη που θεραπεύει. Συνήθως φοβόμαστε μήπως καθυστερήσουν οι σταδιοδρομίες μας ή μήπως ελαττωθούν τα σκοτεινά μας πάθη, όταν κατανοήσουμε την πραγματικότητά μας.

Δεν έχω καμιά απαίτηση να δεχθείτε αυτά που είπα και λέω. Ας τα περάσετε απ' το αίσθημά σας κι απ' τη δική σας αντίληψη, να τα εγκρίνετε ή να τ' απορρίψετε, και θα χαρώ πολύ ν' ακούσω έντονες αντιρρήσεις και με τις ερωτήσεις άλλων. Ο έντιμος διάλογος είναι ένα απ' τα πιο ιερά στην ανθρωπότητα, για συνεργασία σωστή.

Δεν υπάρχει ζήτημα απαισιοδοξίας ή αισιοδοξίας απ' τα έξω. Ελπίδα και Απελπισία δεν υπάρχει έξω. Απ' τα εντός μας πραγματώνονται τα έξω. Κι επιστρέφουν σ' εμάς, απ' όπου ξανά προβάλλονται σ' ανακύκλωση. Τα εντός και τα εκτός αποτελούν ένα σύνολο που χωρίζεται απ' τη σκέψη μας εικονικά. Εμείς δίνουμε νοήματα και σκοπούς στα γεγονότα, σύμφωνα προς την προσκόλλησή μας ή την ελευθερία μας.

Όταν εμείς φερθούμε καλά, και η κοινωνία θα είναι καλά, αφού εμείς κάνουμε την κοινωνία, η οποία επιστρέφει εντός μας για να ξαναγίνει έξω κοινωνία με νέα δεδομένα και αντιδράσεις. Δεν είναι οι κοινωνίες κάτι αφηρημένο, στατικό και ανεξάρτητο από εμάς. Επειδή απ' όποιες αιτίες και περιστάσεις δεν λειτουργεί ροϊκή αυτογνωσία, δεν κατανοούμε σωστά κι επαρκώς τις εμπειρίες μας. Γι' αυτό τις παρερμηνεύουμε και προσκολλούμαστε στην κυριότερη κληρονομημένη κι επίκτητη παρερμηνεία, την οποία αφήνουμε να κρυσταλλωθεί. Δι' αυτού του κρυστάλλου στατικότητας, βλέπουμε κι αισθανόμαστε τον εαυτό μας, τους άλλους, τον κόσμο και τα γεγονότα, εκλογικεύοντας την τέτοια μας παράνοια.

Η μητέρα και ο πατέρας το πως θα φερθούν μεταξύ τους και στα παιδιά τους, έχει μεγάλη σημασία. Απ' αυτό εξαρτάται και το τι θα κάμουν απέναντι σ' αυτή τη φοβερή μάστιγα των ναρκωτικών και της πορνείας που έχει κατακτήσει ανομολόγητα και το νησί αυτό. Όμως μερικοί παρασταίνουν ότι δεν βλέπουν προς τα που οδηγούνται τα παιδιά τους και το πως φέρονται στον εαυτό τους και στον πλησίον τους. Η όποια μας νοοτροπία, συμπεριφορά και δράση έχει πολύ μεγάλη σημασία και για όλη την κοινωνία, αφού από εμάς αποτελείται η κοινωνία. Εμείς κάνουμε τα συμβαίνοντα σ' αυτή και όπου αλλού επενεργούμε και δεχόμαστε επενέργειες.

Δεν είναι ζήτημα αν είμαι αισιόδοξος ή απαισιόδοξος. Ο καθρέφτης αντανακλά την πραγματικότητα. Καθένας μας μπορεί να είναι καθαρός, αρραγής, αμιγής καθρέφτης.

Εάν εσείς, κυρία, έχετε έμπνευση, έχετε νοημοσύνη, έχετε θάρρος, θα βάλετε τάξη στον εαυτό σας και θ' αποτελέσετε παράδειγμα για το σύζυγο, για τους γονείς, για τα παιδιά, για τη γειτονιά, για την κοινωνία. Εάν οι άλλοι διαφωνούν και σας πολεμούν, αυτό δεν έχει σημασία. Των άλλων η συμπεριφορά είναι δική τους ευθύνη. Αλλά εσείς τι θα κάμετε; Εσείς πώς θα φερθείτε; Τα δικά σας αισθήματα ποια είναι; Η δική σας αλλαγή ποια θα είναι; Η δική σας ψυχική επανάσταση ποια θα είναι; Οχι τι φωνάζει κανείς έξω, αλλά εντός και σιωπηλά τι μας συμβαίνει. Αν θ' αναστατωθείτε, τι θα αισθανθείτε; Ποια είναι η ποιότητα της ευαισθησίας σας και της νοημοσύνης σας; Ευαισθησία και νοημοσύνη θα κρίνει τη μοίρα της οικογένειάς σας, της γειτονιάς σας, και θα έχει αντανάκλαση στο χωριό, και το χωριό σε όλον τον κόσμο. Διότι μέσα μας είμαστε όλοι ενωμένοι. Έχουμε έναν εγκέφαλο, πανανθρώπινο εγκέφαλο, απ' όπου όλοι οι εγκέφαλοι. Κι έχουμε ένα σώμα απ' όπου όλα τα σώματα. Επομένως το παραμικρό που θα γίνει, η παραμικρή αλλαγή που θα γίνει σε έναν άνθρωπο, θα έχει

αντίκτυπο σε όλη την ανθρωπότητα. Μόνον ο προσωπικός και ομαδικός εγωκεντρισμός μας χωρίζει εικονικά, ενώ η ζωή μας ενώνει ουσιαστικά. Οι έξω αλλαγές και οι θόρυβοι τους ποτέ δεν άλλαξαν τον άνθρωπο, αν δεν προσέχουμε τι μας συμβαίνει, τι λέμε και τι κάνουμε.

Όσο περισσότεροι συνάνθρωποι εμπυχώνονται, έχουν τόλμη, είναι αισιόδοξοι όχι ιδεαλιστικά αισιόδοξοι, αλλά πραγματικά αισιόδοξοι, με πραγματική νοημοσύνη και αισθαντικότητα, όσο περισσότερα πρόσωπα είναι τέτοια, τόσο βαθύτερα επενεργούν σε άλλους, στη φύση και στο σύμπαν ολόκληρο. Διότι το σύμπαν είναι κι εντός μας.

Είμαστε εστίες ηλεκτροαιθερικές: εστίες κολάσεων και εστίες παραδείσων. Εάν ακτινοβολούμε κόλαση, κόλαση θα γίνει στην κοινωνία. Εάν ακτινοβολούμε παράδεισο, παράδεισος θα γίνει η κοινωνία και η Γη μας που είναι τόσο όμορφη, τόσο καλή, τόσο θαυμάσια Τροφός, που μας τα δίνει όλα άφθονα και καλά, αλλ' εμείς τη δηλητηριάζουμε κάθε μέρα. Με κάθε τρόπο. Κάνουμε βιαστικά υπερπαραγωγές για να καταστραφούμε. Δεν μας αρκούν αυτά που ήδη έχουμε. Οι πλεονέκτες κατέχοντες, κατέχονται απ' τα όσα κατέχουν.

Έχουμε συγκεντρώσει στην Ευρώπη τα πάντα, αλλά στην Αφρική κι αλλού κυριαρχεί πείνα και αναστατώσεις επειδή η διεθνής Δύση μαζί με τον «κομμουνισμό» τα πάντα εκμεταλλεύονται και υποσκάπτουν. Πληθυσμοί ολόκληροι είναι αγράμματοι, ξυπόλυτοι, ελεεινοί και πεθαίνουν απ' την πείνα. Πως μπορούμε εμείς να είμαστε χριστιανοί, ευαίσθητοι άνθρωποι, ευτυχείς και με ειρήνη, όταν η μεγάλη πλειονότητα της Γης πεινάει, δυστυχεί, είναι αγράμματη, την εκμεταλλεύονται οι λίγοι ιμπεριαλιστές του κόσμου, είτε στη Ρωσία είναι αυτοί, είτε στην Κίνα, είτε στην Αμερική, ή οπουδήποτε αλλού.

Διότι και η Ρωσία έχει κατακτήσει τους δορυφόρους της τους ανατολικούς, και το Αφγανιστάν στο οποίο έως τώρα υπάρχουν θύματα τρία εκατομμύρια φτωχοί αγρότες, επειδή αντιστάθηκαν στην εισβολή. Η βόρεια Αμερική έχει οικονομική αποικία τη Νότιο Αμερική και σχεδόν όλο τον κόσμο. Η Κίνα έχει κατακτήσει το Θιβέτ και ήθελε ν' αρπάξει και την Ινδία, να έρθει προς τα εδώ. Λοιπόν αυτό δεν είναι ούτε πολιτική, ούτε μαρξισμός, ούτε δημοκρατία, ούτε τίποτα. Είναι παραλογισμός και αυτοκτονία.

Απ' τις δικτατορίες μπορούμε να προφυλαχθούμε, επειδή σκοτώνουν, φυλακίζουν, καταδιώκουν. Αλλά απ' τις δημοκρατίες δεν μπορούμε να προφυλαχτούμε, επειδή δρουν πολύ ύπουλα και διαμέσου δημαγωγικών πολλών κομμάτων και παραστάσεων ψηφοφορίας. Πάνε σιγά, και βάζουν πράκτορες. Δεν εννοώ τους πρωθυπουργούς και τα κόμματα. Πίσω απ' τα κόμματα είναι τα παρασκήνια. Έχουν όλα τα μέσα και σιγά σιγά προχωρούν και μας κάνουν όπως θέλουν. Το χρήμα των μεγάλων εταιρειών, το οποίο συσσωρεύουν εκμεταλλεόμενες τους λαούς, όπως και ο άκρος συγκεντρωτισμός της κομματικοκρατικής ιδιοκτησίας των μέσων παραγωγής και κατανάλωσης που είναι οι διάφοροι τύποι κομμουνισμού, είναι οι εξ αντιθέτου μεγιστάνες των μαζικών τρόπων υποβολής, επιβολής, εκπαίδευσης και διασκέδασης, εναντίον της βιοτεχνίας, της βιονομίας και της στοιχειώδους νοημοσύνης για έντιμη συνύπαρξη.

Το ανθρώπινο πρόσωπο συνθλίβεται μέσα σε τέτοια γρανάζια μηχανισμών ανελέητων και απομένουμε πολίτες - ρομπότ, ξένοι προς τον ίδιο μας εαυτό, ξένοι μεταξύ μας, ξένοι προς τη φύση και προς το Θεό.

Κυρία, δεν είμαι αισιόδοξος, ούτε απαισιόδοξος. Περιγράφω μια κατάσταση διεθνή και επιτόπια. Εσείς μπορεί να τη νομίζετε αλλιώς. Δικαίωμά σας να τη νομίζετε αλλιώς και να δράσετε διαφορετικά, χωρίς να λάβετε υπόψη καθόλου τα δικά μου.

ΑΚΡΟΑΤΗΣ: (ιερέας): Εμένα θα μου επιτρέψετε, όχι βέβαια να διαφωνήσω στα όσα είπατε, μάλλον θα μου επιτρέψετε κάτι να προσθέσω για να συμφωνήσω απόλυτα μαζί σας.

ΟΜΙΛΗΤΗΣ: Ευχαρίστως.

ΑΚΡΟΑΤΗΣ: Απ' την όλη ομιλία σας, εγώ πάλι δεν βλέπω την απαισιοδοξία, παρότι είπατε ότι δεν εκφράζεσθε υπέρ της αισιοδοξίας ή απαισιοδοξίας. Εγώ βλέπω μια αισιοδοξία, μια Ελπίδα, ένα Φως, στο ότι, η Αλλαγή την οποία ζητάμε όλοι μας στην κοινωνία, θα προέλθει απ' τον εαυτό μας. Και έρχεται στο νου μου αυτή τη στιγμή, η Καινή Διαθήκη, όταν ρώτησαν κάποτε τον Χριστό να τους πει για τη βασιλεία του Θεού, τότε θα έρθει, πως θα μας τη δώσει τη Βασιλεία, τον Παράδεισο, και τους είπε ότι η Βασιλεία του Θεού θα ξεκινήσει από μέσα μας. Η αλλαγή θα γίνει μέσα μας. Διότι διαφορετικά δεν πρόκειται να δούμε καλύτερες μέρες. Και γι' αυτό βλέπω ένα μήνυμα αισιοδοξίας, και πολύ σωστό.

ΟΜΙΛΗΤΗΣ: Γι' αυτό που είπατε, χαίρομαι πολύ, που το υπενθυμίσατε, που το θέσατε, διότι είναι το βασικό του χριστιανισμού, ενώπιον της σημερινής φιλοσοφίας και τεχνολογίας περί δομών, μεγαδομών και δομικού ανθρώπου. Μας θεωρούν εμπόρευμα και ιδίως υλικό ή πολύ για να μας χειρίζονται παρασκηναϊκοί δια μέσου των νεώτερων τεχνολογιών χειρισμού πληθυσμών και υπερπληθυσμών. Αδίστακτοι τεχνοκράτες πρόθυμα υπηρετούν παρασκηναϊκούς μηδενιστές, παράλληλα προς κουλτουρικούς που δικαιολογούν τη μεγαδομή του Τρόμου, με όπλα και μεθόδους που τα εφευρίσκουν, τα κατασκευάζουν και τα χειρίζονται ειδικευμένοι επιστήμονες για καταστροφισμούς χωρίς τον παραμικρό δισταγμό.

Όσο κι αν είναι χαοτικός κι εχθρικός ο κόσμος τον οποίο εμείς οι ίδιοι κάνουμε, αυτόν τον κόσμο έχουμε, γι' αυτόν είμαστε όλοι μας υπεύθυνοι, και δεν μας απομένει τίποτε άλλο παρά μόνον να ενωθούμε και να συνεργασθούμε ειλικρινά κι έντιμα καθένας όπου και όπως μπορεί.

Ο Θεός και η φύση μας χάρισαν τη βασιλεία των Ουρανών εντός μας. Αλλά εμείς τη σκεπάζουμε με οτιδήποτε το σατανικό.

Δεν μεταχειρίζεται βία ο Χριστός, ο Θεός και οι άγιοι. Μας αφήνουν ελεύθερους να κάνουμε ό,τι θέλουμε, αλλά να έχουμε τις συνέπειες. Γι' αυτό υποχωρεί το Άγιο Πνεύμα. Υποχωρεί, υποχωρεί και περιμένει αιώνες, μέχρις ότου επιτέλους κάποιοι ξυπνήσουν και δεχτούν την ακτινοβολία του.

Δεν πρόκειται για εξωτερική εννοιολόγηση, καταφατική θεολογία και τυπολατρεία. Πρόκειται για τη μυστηριακή άρρητη και υπέρνομη, αποφατική και απροσμέτρητη απεραντοσύνη που υποδηλώνεται εξαίφνης στιγμιαία προς δεκτικές αισθαντικότητες και νόες. Δεν πρόκειται για μυστικισμούς, παραφυσικές και φαντασιώσεις, αλλά για πολυδιάστατο ρεαλισμό απεριόριστο, πέρα από μηχανιστικές και διαλεκτικές υλοϊδεαλιστικές κοινωνιολογίες, κοσμολογίες, ανθρωπολογίες θετικισμούς κατεστημένων και αντικατεστημένων που παράγουν σκουπίδια και δηλητήρια ψυχής, σώματος, κοινωνιών και φυσικού περιβάλλοντος.

Πρώτα υπήρχε η εποχή του Πατρός, ύστερα ήρθε η εποχή του Υιού, και τώρα είναι η εποχή του Αγίου Πνεύματος. Εάν αρνηθούμε και αυτή τη φορά το Άγιο Πνεύμα, τότε θα έρθει αυτό που λένε οι γραφές. Κατακλυσμός δια Πυρός. Ήδη το Πυρ το ετοιμάζουμε εμείς. Δεν χρειάζεται ο Θεός να μας κάψει. Τα Σόδομα και τα Γόμαρα είμαστε εμείς, εκτός από προσωπικές εξαιρέσεις.

Ο Κατακλυσμός δια Πυρός και δια Υδάτων ετοιμάζεται στη Ρωσία, στην Αμερική, στην Αγγλία, στην Κίνα και αλλού. Ετοιμάζεται σιγά σιγά, όπως ετοιμάζονται και τα μυαλά μας να είμαστε απαθέστατοι προς

ουσιώδη, αλλ' εμπραθέστατοι σε λεπτομέρειες, να είμαστε δουλικοί, υπάκουοι στο Σατανά. Και Σατανάς δεν είναι κάτι εξωτερικό μόνον. Είναι μέσα μας. Δρα από μέσα, επειδή βρίσκει ψυχολογική αντιστοιχία, όπως δρα και απ' έξω δια των οχυρωμένων ψυχολογικών, οικονομικών, θρησκευτικών, πολιτικών, κουλτουρικών και άλλων μηχανισμών.

Σε τι θα φταίξει ο Θεός, ή το Άγιο Πνεύμα, ο Χριστός, ο Χριστιανισμός, ή ότι άλλο, όταν εμείς τ' απορρίπτουμε; Ποιοι χριστιανοί διάβασαν και κατανόησαν βαθιά το Ευαγγέλιο; Ελάχιστοι. Και ποιοι ιεροκήρυκες δώσανε να καταλάβουν. Λένε ρητορείες, που δεν αγγίζουν την ψυχή και το πνεύμα του ανθρώπου. Οι θεολόγοι της κατάφασης σε όλες τις θρησκείες, στ' όνομα της αγάπης και του Θεού είναι χωρισμένοι και χωρίζουν, ενσπείρουν ζιζάνια μεταξύ τους και στους λαούς και βλακωδώς υπηρετούν μόνον τον εκάστοτε Καίσαρα και Αντικαίσαρα, εναντίον της ουσίας και του πνεύματος των Ιερών Γραφών. Τέτοιοι θρησκευτικοί πόλεμοι, είναι πάντα απ' τους πιο ανελέητους και σατανικούς. Θρήσκοι και άθρησκοι, όταν το κακό τους «υπηρετεί» είναι κακοποιοί. Και όσο πιο αδύναμοι, άδικοι και μειονεκτικοί, τόσο πιο μανιακοί για δύναμη, εξουσία και τυραννία για χάρη της αλαζονικής υλικής, συναισθηματικής, διανοητικής ή ψευδοθρησκευτικής κυριαρχίας, άμεσα ή δια συνταυτίσεων, θυσιάζουν δικούς τους και ξένους, πατρίδες και τον ίδιο τους εαυτό, ψευτοπολιτισμένοι αρχιβάρβαροι, ψευδοθεοσεβείς ιερόσυλοι, θεοεμπαίκτες παρασταίνοντας και τους «μετανοούντες» για ευνοϊκότερες ευκαιρίες κακουργίας.

Πολλοί σχολιάζουν στην εποχή μας, και λένε: τώρα, στην εκκλησία θα πάμε, ν' ακούσουμε σαχλαμάρες; Και φεύγουν απ' την εκκλησία, έστω την τυποκρατική εκκλησία, και πού πάνε; Στο χάσις. Πού αλλού πάνε; Στα μπαρ και στην πορνεία. Ωραία: φεύγεις από ένα κακό και πας σε πολύ χειρότερο και καταστρέφεται. Τουλάχιστον η εκκλησία για όσους κατανοούν τα ιερά και δεν παρασύρονται από ρητορείες ιεροκηρύκων, δεν τους καταστρέφει. Μπορεί να μην καταλαβαίνει ο παπάς, να μην τα λέει καλά, να φροντίζει μόνον για το συμφέρον του και για την εκάστοτε κυρίαρχη ιδεολογία και κατάσταση. Μπορεί να είναι στα στόματα του κόσμου, αλλά υπάρχει η παράδοση εκεί, η Ζωντανή Παράδοση. Υπάρχει και η γλώσσα η ελληνική. Εάν δεν υπήρχε εκκλησία δεν θα υπήρχε γλώσσα νεοελληνική. Θα μιλούσαμε τούρκικα, ιταλικά, ή αραβικά ή βουλγάρικα. Επομένως και απ' αυτήν την άποψη, όποιος πιστεύει στο Πνεύμα, κι όταν ακόμα είναι άθρησκος είναι αισιόδοξος, άσχετα αν έχει αυτή τη θρησκεία ή την άλλη, ή αν είναι εντελώς άθρησκος. Ο άνθρωπος δεν ξέρει τον εαυτό του. Είναι σκοτεινός. Η σκέψη μας όταν δεν οδηγείται απ' την άχρονη αισθαντική νοημοσύνη και ολική αντίληψη, είναι χωριστική, υπολογιστική, σκοτεινή. Μπορεί να νομίζουμε ότι είμαστε άθρησκοι και να είμαστε θαυμάσια θρήσκοι. Αυτό θα φανεί σε ορισμένη στιγμή της ζωής μας, όταν η Ζωή η ίδια μας προκαλεί και είμαστε υποχρεωμένοι ν' απαντήσουμε. Γι' αυτό, τότε ο δειλός γίνεται ανδρείος, ο βλάκας γίνεται έξυπνος. Διότι πηγαίνει στη ρίζα της Ζωής, που είναι μία απ' τις ρίζες του Αγίου Πνεύματος. Και μας κάνει τολμηρούς, δυνατούς και νοήμονες. Και όταν ακόμα μπορεί να είμαστε αγράμματοι. Γι' αυτό λέει: τα μωρά του κόσμου εξελέξατο ο Θεός, τους υποτιθέμενους μωρούς και περιφρονημένους διαλέγει ο Κύριος. Αυτοί διαλύσανε ολόκληρη Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία που έσφαζε, σταύρωνε, κατέστρεφε τα πάντα λεηλατούσε μέσα στην «ενωτική» της ισοπέδωση, ξεριζώνοντας λαούς, θρησκείες, φιλοσοφίες, κουλτούρες αιώνων. Έγινε η τέλεια δολιοφθορά και διαφθορά. Εντούτοις τα μωρά του κόσμου νίκησαν και την αυτοκρατορία και άλλα πολλά. Σήμερα θρήσκοι και άθρησκοι, δήθεν λεύτεροι και πολιτισμένοι, αποδειχνόμαστε ετεροκίνητοι, πνευματικά δουλικοί ατομικιστές και ομαδιστές παραλογισμένοι.

Εκείνες οι εστίες των διανοιχθέντων δια του Αγίου Πνεύματος που ακτινοβολούσαν προς άλλους, φύγανε απ' τον κόσμο αυτόν, πήγαν αλλού και τα λοιπά. Κι έμειναν οι ακτινοβολίες. Όσο οι ακτινοβολίες του ετεροφωτισμού εξασθενούν, αποσύρεται και η ουσία. Γι' αυτό καθένας πρέπει να είναι αυτόφωτος, να έχει το δικό του λυχνάρι ώστε όπου πάμε, να είμαστε αυτόνομοι.

ΕΡΩΤΗΣΗ: Πρέπει ένας στοχαζόμενος άνθρωπος να παρακολουθεί την επικαιρότητα, τα καθημερινά, και πρέπει ν' ανήκει σ' αυτούς τους ανθρώπους που αντιδρούν. Και πώς θ' αντιδράσει;

ΑΠΑΝΤΗΣΗ: Μάλιστα, και αυτή η ερώτηση είναι πολύ σωστή. Μέχρι τώρα όσοι έθεσαν ερωτήματα, ήταν κατάλληλα για το κύριο θέμα των πολυεπίπεδων σχέσεων.

Εντός μας υπάρχουν καταγραμμένοι όλοι οι πολιτισμοί και όλο το σύμπαν ως κρυφή μνήμη. Οι εκάστοτε ενεργοποιούμενες δεσμίδες κρυφού ολογραμμικού μνημονικού, αποτελούν τους προσωπικούς, οικογενειακούς και κοινωνικούς προγραμματισμούς μας, σαν να είμαστε ρομποτικοί μηχανισμοί ψυχονομικής τυφλότητας σε βαθμό που δεν λειτουργεί ροϊκή αυτογνωσία, όσες κι αν έχουμε γνώσεις, τεχνολογίες και πίστεις ή φιλοσοφίες σωστών εννοιών.

Πολλοί ψυχολόγοι, κοινωνιολόγοι και άλλοι, ιδίως οι μαρξιστές, υποθέτουν δίχως να ερευνήσουν, ότι ο άνθρωπος γεννιέται σαν άγραφο, λευκό χαρτί και ότι η κατόπιν δομή του χαρακτήρα και η εξ αυτού ποιότητα εκδήλωσης και δράσης, εξαρτάται μόνον απ' το κοινωνικό σύστημα που διαμορφώνει και την οικογένεια, η οποία με τη σειρά της διαμορφώνει τη νηπιακή και την παιδική ηλικία. Εντούτοις είναι σχετικώς εύκολο να διαπιστωθούν τα τυπωμένα σε έμβρυο - κυτταρικό επίπεδο τι συνέβει στην οικογένεια, ή όπου αλλού πήγε η έγγυος, όπως διαπιστώνονται σε ψυχικό επίπεδο οι προεμβριακοί βίοι του ενσάρκωθέντος όντος και η μετά τα βιώματα του νηπίου και του παιδιού σε κυτταρικό και σε ψυχικό επίπεδο ως ψυχοσωματική ενότητα. Τα καταχωρηθέντα μνημονικά ίχνη είναι «μαγνητικά» και πανομοιότυπα των ψυχοσωματικών γεγονότων ως κρυφή μνήμη πολυεπίπεδη, αιθερική, πλασιωμένη στο ευρύτερο μνημονικό του πλανήτη και τα λοιπά. Οι σχέσεις στο παρόν ενεργοποιούν το ψυχολογικό παρελθόν και η αισθαντική εγρήγορση το σβήνει.

Ένας ο οποίος λέει ότι είναι κάπως έστω και λίγο διαφορετικός, όχι διαφορετικός στα ρούχα ή στην ιδιοκτησία ή σε τίτλους, αλλά διαφορετικός σε αυτογνωσία και αντίληψη, επειδή σύμφωνα με την αντίληψή μας είναι και η δράση μας και η συμπεριφορά μας, αυτός δεν μπορεί ν' ανήκει στην τυφλή αντίδραση του κόσμου, ο οποίος δεν έχει επίγνωση του εαυτού του και δεν έχει ούτε στοιχειώδη επίγνωση του περιβάλλοντός του, αλλά άγεται και φέρεται από γνωσεοκράτες και πολιτικούς, από συνθήματα, απ' τις διαφημίσεις, από την υποκουλτούρα και τα διάφορα δολώματα, απ' τα προσωρινά ευχάριστα που είναι πολύ πικρά κατόπιν. Και δεν παρασύρεται απ' τα διάφορα αλλοπρόσαλλα ρεύματα. Μπορεί να είμαστε σωματικά μέσα στον όχλο —μέσα στην κόλαση— σωματικά και μεσ' στην κόλαση—αλλά πνευματικά έξω απ' αυτήν την κόλαση της ακατανοησίας. Έξω από τέτοιες κοινωνίες δολιοφθορών. Στο βαθμό που είναι κανείς άνθρωπος ευαισθησίας, το πνεύμα του είναι έξω, με δράση και αποχή σωστή και γι' αυτό καθαρό, παρότι μπορεί να είναι μέσα στη χειρότερη Κόλαση. Και να μην τον επηρεάζει πνευματικά, μόνον σωματικά. Η δυστυχία της ανθρωπότητας μαζί με τους επιστήμονες και τους μορφωμένους προέρχεται απ' το ότι αντιδρούν τυφλά, παρότι φορτωμένοι γνώσεις, μεθόδους και τεχνολογίες. Διότι δεν έχουν στοιχειώδη αντίληψη των κινήτρων τους. Των σκοτεινών κινήτρων. Και αντιδρούν τυφλά. Μερικοί αντιδρούν ή προκαλούν σκοπίμως, για να ιδούν αυτά που κρύβονται στον άλλο, ή σ' ένα λαό, ή σ' ένα γνωστό και τα λοιπά. Αυτή είναι η σκόπιμη αντίδραση. Η σκόπιμη πρόκληση. Υπάρχουν και προκλήσεις οι οποίες είναι αυτόματες απ' τη ζωή και απ' τις σχέσεις μας. Όταν απαντούμε τυφλά στις προκλήσεις, τότε είμαστε όχλος, όσες κι αν έχουμε γνώσεις, φιλοσοφίες και τέχνες. Δεν έχουμε ούτε στοιχειώδη επίγνωση του εαυτού μας, και των γύρω μας, του σύμπαντος και του θεού. Είμαστε αυτόματοι όχλοι και ρομπότ, αλλά υπερπολιτισμένοι!

Η μέγιστη πλειονότητα πιστεύει ότι όχλος είναι μόνον οι αμόρφωτοι και αγράμματοι πληθυσμοί της υπανάπτυξης. Αυτό είναι πολύ μεγάλο λάθος, επειδή από σκοπιά ροϊκής αυτογνωσίας κι επίγνωσης λέξεων και πράξεων, είναι όχλοι και οι επιστήμονες, οι κουλτουρικοί, οι θρησκευτικοί, οι πολιτικοί και οι οικονομικοί πληθυσμοί κάθε παραγωγής και κατανάλωσης. Για παράδειγμα η ανάπτυξη δια της επιστήμης και της τεχνολογίας δεν θέτει τον εαυτό της επί τάπητος για να προβληματίζονται ως φορείς και δράστες, αλλά δίχως δισταγμούς ενσωματώνονται στα οικονομικά, πολιτικά, στρατιωτικά και άλλα συγκροτήματα και κυκλώματα διεθνώς, τα οποία επίσης δεν προβληματίζονται από εντός και απ' έξω. Τα πάντα ως χιονοστιβάδες επισωρεύονται και τα χρήματα και τα μέσα παραγωγής, κοινωνιών, κατανάλωσης, εξουσίας, υποβολής κι επιβολής σε δημοκρατίες και δικτατορίες.

Αυτό το ρομποτισμό προάγουν τώρα οι σκοτεινές δυνάμεις της Γης, μαζί με αντίστοιχες θεωρίες ή φιλοσοφίες περί δομικού ανθρώπου και πολιτισμού που να μας χειρίζονται οι τεχνοκράτες - τρομοκράτες, όργανα των σκοτεινών δυνάμεων. Ήδη αυτοί εφευρίσκουν κι εφαρμόζουν μαζικά πιο αποτελεσματικές τεχνολογίες χειρισμού των πληθυσμών και των λαών, για λογαριασμό της Διεθνούς Σπείρας, που θέλει να μας κάνει ρομπότ. Ρομπότ των ιδεών, ρομπότ της οικονομίας, ρομπότ της υποκουλτούρας και ρομπότ της κάθε πολιτικής. Οι διανοούμενοι της κάθε ένταξης και προσκόλλησης στα κυκλώματα είναι οι πιο εξευτελισμένοι εξευτελιστές, αμετανόητοι οι περισσότεροι. Όταν αποστατούν απ' τη μια μάντρα, τρέχουν βιαστικά να μαντρωθούν πολύ πρόθυμα σε κάποιαν απ' τις πολλές άλλες μάντρες αλλοτριωμένων και αλλοτριωτών χειρότερης αλλοτρίωσης.

Όταν γίνουμε παντελώς ρομποτικοί, θα χαθούν και τα έθνη, θα χαθούμε κι εμείς, και ο λαός και η πατρίδα μας, θα γίνει όπως στη Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία, αλλά πολύ χειρότερα. Θα ερημώσουν τα πάντα. Και τώρα μάλιστα με τα καινούρια μικροηλεκτρονικά και ραδιονικά όργανα και όπλα, μπορεί να χειρίζονται κάθε λαό από μακριά, από ένα Κέντρο, τον Κεντρικό Ηλεκτροαιθερικό Εγκέφαλο με πάρα πολλές συχνότητες αντίστοιχης δολιοφθοράς. Και μπορούν να κάνουν οτιδήποτε: να σκοτώνουν, να ανατινάζουν βουνά, να υπνωτίζουν ανθρώπους και ομάδες, να μεταδίδουν αρρώστιες και υστερίες, έμμονες ιδέες και να υποβάλλουν ότι είμαστε λεύτεροι κι ευτυχείς, να καταστρέφουν έθνη, να εκτροχιάζουν γειτονικά ουράνια σώματα, να ανατινάζουν τη Γη. Αυτά βέβαια, μερικοί τα θεωρούν παραμύθια. Αλλά έτσι θεωρούσαν παραμύθια και το ότι ο άνθρωπος θα πάει στη Σελήνη. Σου λέει, τι είν' αυτά, σαχλαμάρες είναι. Όμως πήγαν και στο Φεγγάρι και πάνε πιο πέρα και πιο πέρα, σαν να είχαμε λύσει όλα τα προβλήματα και ζητήματά μας επί της Γης. Αυτό είναι το γεγονός. Σημαίνει πνευματική δειλία και άκραν οντική μειονεκτικότητα υπερανάπληρούμενη προς τα ύψη!

Εδώ αποδειχεται η θρασύτητα του ανθρώπου: με αυτές τις παιδικές σφεντόνες και τους χαρταετούς σε σχέση προς τα σύμπαντα, νομίζουν ότι μπορούν να κατακτήσουν τα πάντα! Θα επανέλθουμε στον Πύργο Βαβέλ, όπως άλλοτε έγινε και αρχίζει να γίνεται σήμερα διεθνώς, καθώς και οι λέξεις δεν έχουν πια ένα στοιχειωδώς σταθερό νόημα, αλλά στην κάθε λέξη και φράση, όπως και το κάθε γεγονός εντός μας κι έξω μας το ερμηνεύουμε σύμφωνα προς ό,τι έχουμε προσκολληθεί, αυθαιρετώντας. Και στο παρελθόν οι τότε πολιτισμοί της Γης καταστράφηκαν με θερμοπυρηνικά και άλλα όπλα. Και ήπειροι βυθίστηκαν όπως η Ατλαντίδα, η οποία, ίσως να έρθει από τα βάθη, στην επιφάνεια! Πύργος Βαβέλ είναι και σήμερα. Μακάρι να μην είναι έτσι. Μακάρι να γίνει αλλιώς. Οι λέξεις και άλλα σύμβολα έγιναν κούφια και τα γεμίζει καθένας αυθαίρετα, ιδίως στην πολιτική, στις διαφημίσεις και στις κουλτουρικές αξιολογήσεις.

Με τέτοια τεχνάσματα δημιουργούμε σατανοειδείς αυτοαιτίες, ως αιτίες εκ των αυθαιρεσιών μας που πραγματώνονται. Κατόπιν διαπιστώνουμε δια των επιστημονικών και άλλων μεθόδων, μεταμεθόδων, αξιωματισμών και διαλεκτισμών, αναφωνώντας: Ιδού η ολική πραγματικότητα! Ιδού το Παν και Όλον!

ΑΚΡΟΑΤΗΣ: Θα συνεχίσω την ερώτηση: καθώς είμαστε λιγάκι πραγματιστές, εδώ στη Σκιάθo που τόσο την αγαπάτε κι εσείς, πώς θα μπορούσαμε, εφόσον διαπιστώνετε και σεις ότι γίνεται μια αλλοτρίωση, πώς θα μπορούσαμε να ορθώσουμε ένα μικρό κυματοφράχτη. Πώς θα τις βλέπατε κάποιες ενέργειες, αν θα μπορούσατε να μας πείτε κάτι.

ΟΜΙΛΗΤΗΣ: Πολύ σωστό είναι αυτό που λέτε. Διότι αν δεν αντιδράσουμε με υγιή τρόπο, σαν άνθρωποι που έχουμε αισθήματα, που αγαπούμε τον τόπο μας και την πατρίδα μας, τότε τι είμαστε; Είμαστε απαθής όχλος. Απαθής μάζα. Όλες οι κοινωνικές ομάδες συναντώνται τώρα σε κοινή βάση για έντιμη συνεργασία, ώστε να επικρατήσει αληθινή ειρήνη και πραγματική φροντίδα για να σταματήσει η ρύπανση εδαφών, αέρων, υδάτων, γειτονικού διαστήματος και η ρύπανση ψυχών, διανοιών, κοινωνιών. Επίσης για να επικρατήσει αληθινή δικαιοσύνη και καλώς εννοούμενη ανθρώπινη κοινωνική και πολιτική ελευθερία. Αν εξακολουθήσουν οι οξύτατες εθνικές, πολυεθνικές, ταξικές, οικογενειακές και προσωπικές συγκρούσεις, οι εντός κι έξω διαμάχες σε συνδυασμό με τους παρανοϊκούς κομματισμούς σε όλους τους τομείς και τις χώρες, όλοι και όλα θα χειροτερεύουν, έως την τελική αλληλοεξόντωση: ιδού η λογική των κομματισμών! Γι' αυτό κινδυνεύουμε όλοι: θύτες και θύματα, ενταγμένοι και ανέντακτοι, πλούσιοι και φτωχοί. Αλλά υπάρχουν διανοούμενοι αμετανόητα προσκολλημένοι σε κομματισμούς. Αυτοί κάνουν μεγάλη ζημιά στις κοινωνίες.

Θα πρέπει να γίνει μια επιτροπή φίλων, χωρίς ανταγωνισμούς και επιδείξεις και χωρίς κομματική προπαγάνδα, απ' όλα τα κόμματα. Κάθε ένας μπορεί ν' ανήκει στο κόμμα του. Άλλο αυτό. Δεν μπορούμε να επιβάλλουμε στον καθένα να μην είναι αυτό και να είναι το άλλο. Καθένας στο κόμμα του, καθένας στη θέση του, αλλά θα ενωθούμε όλοι στα βασικά, μ' εντιμότητα, δίχως υστεροβουλίες. Και με κοινή αντίληψη και δράση, για ειρήνη και υγεία, δικαιοσύνη και λευτεριά. Ν' αμυνθούμε σαν σύνολο πλέον. Όχι σαν χωρισμένες και αλληλομισούμενες ομάδες ή σαν εκμεταλλευτές και εκμεταλλεζόμενοι, διώκτες και διωκόμενοι. Ο διώκτης είναι και διωκόμενος, ο θύτης είναι και θύμα, ο παγιδευτής είναι ήδη παγιδευμένος σε παγίδες που έστησε και στήνει για τους άλλους. Αυτά δεν χρειάζονται αποδείξεις με αναλύσεις έως τη διάλυση. Είναι ολοφάνερα. Αλλά τα σκοτεινά πάθη όλων μας δεν υποχωρούν ούτε μπροστά σ' έσχατους κίνδυνους. Έτσι και σε κάθε μικρόν όμιλο καλής πρόθεσης, εισχωρούν και πράκτορες, για να μην υπάρχει τίποτε το γνήσιο έντιμης συνεργασίας. Ιδίως αυτοί που μιλούν σοβαροφανώς για μαζική δράση χάριν της δικαιοσύνης ή της ελευθερίας, ή του κοινοτισμού και του συνεταιρισμού ή του κολλεκτιβισμού, αυτοί αποδείχτηκαν και αποδείχονται με τις πράξεις τους κούφιοι φρασεολόγοι και διαλεκτικοί των αυθαιρεσιών και των διωγμών.

Πρέπει να γίνει τοπικός όμιλος συγκροτημένα φιλικότατος, αισθανόμενοι και κατανοώντας πανανθρώπινα, αλλά δρώντας τοπικά, όχι τοπικιστικά. Καθένας πρέπει να προσφέρει ό,τι μπορεί και στον κλάδο που είναι ικανότερος. Τέτοιοι όμιλοι μπορεί να είναι οάσεις στις ερημιές των ακοινωνήτων κοινωνιών. Να γίνονται διαλέξεις, να γίνονται καλλιτεχνικές εκδηλώσεις και θεατρικές παραστάσεις με κατάλληλα έργα εκτελούμενα από μαθητές και μαθήτριες και από άλλους. Να γίνονται συζητήσεις δημόσιες και ιδιωτικές. Να συμμετέχουν χωρίς διαπληκτισμούς και δίχως ιδεολογικές, πολιτικές και κομματικές συγκρούσεις φανατικών. Αν αυτά είναι ουτοπίες, τότε θα έρθει η μεγαβόμβα και η ολική ρύπανση. Ένας εισηγητής, και ένας από σκοπιά ολότητας ας απαντάει στις απορίες του ενός και του άλλου, όχι πλέον τόσο γενικά όσο τα είπα σ' αυτή την ομιλία επειδή δεν έχουμε καιρό. Αλλά πιο συγκεκριμένα, με διάφορα επαυτοφόρω συγκεκριμένα κι εντούτοις απρόσωπα, χωρίς κανένα να θίγεται ως πρόσωπο και ομάδα. Ο αλληλοσεβασμός είναι η βάση της έντιμης συνεργασίας, όσες κι αν υπάρχουν θεωρητικές διαφωνίες ενώνει όλους όσοι έχουν καλή πρόθεση.

Ένα απ' τα πιο άμεσα κι επιτόπια ζητήματα είναι και ο τουρισμός με τις πορνείες και τα ναρκωτικά: είναι μέγα πρόβλημα, αλλά χρειάζεται προσοχή κι ευλυγισία, επειδή συγκρούονται διάφορα ψυχολογικά, οικονομικά, πολιτικά και άλλα συμφέροντα. Όμως πάνω απ' όλα τα συμφέροντα,

πρωτεύει η τέχνη και η χαρά της ζωής, της επιβίωσης και της πατρίδας δια της ψυχονομικής, της σωματικής, της κοινωνικής υγείας και της προστασίας του φυσικού χώρου. Όλοι μαζί να πούμε στην πλεονεξία, στο πάση θυσία κέρδος, στην πορνεία και στα ναρκωτικά, ένα μεγάλο ΟΧΙ, μαζί με την αγάπη μας προς την ειρήνη διεθνώς, η οποία όμως πρέπει ν' αρχίζει με την ειρήνη εντός μας και την ειρήνη στις οικογένειες.

Πρέπει να σεβόμαστε όλους σαν ανθρώπινα όντα: και τον κακούργο και τον εχθρό μας, και τον αντίπαλο και τον φθονερό και το αντίπαλο κόμμα. Εάν δεν σεβαστούμε προσέχοντας, δεν θα μπορέσουμε να κατανοήσουμε.

Εάν δεν κατανοήσεις τον εχθρό, πως θα τον αντιμετωπίσεις για ν' αμυνθείς; Έτσι, λοιπόν, κι όταν ακόμα, πάρουμε το ζήτημα απλώς σαν πολεμική, θα πρέπει να ξέρουμε τον εχθρό μας. Με ποιον εχθρό έχουμε να κάνουμε. Και υπάρχουν πάρα πολλοί τρόποι να μπορούμε να βοηθήσουμε πρακτικά τον εαυτό μας και άλλους. Όσο κι αν έχουμε καλές ιδέες, αν εμείς δεν τις εφαρμόσουμε κι αν δεν αναπνέουμε καθαρό αέρα, κι αν δεν τρώμε καθαρές και ταιριαστές τροφές, αν δεν έχουμε καθαρή συναναστροφή και καθαρή δράση, δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτα το υγιές, από έλλειψη αγαθής προθέσεως, από έλλειψη βιονομούσας ψυχονομικής, σωματικής και κοινωνικής υγείας κι αισθαντικής νοημοσύνης. Διότι, όπως υπάρχει η μόλυνση των μικροβίων, έτσι υπάρχει και η παραψυχολογική μόλυνση, αφού εκπέμπουμε δονήσεις και ακτινοβολούμε το καλό, όπως ακτινοβολούμε και το κακό. Επειδή συνήθως το κακό είναι πιο πολύ και πιο έντονο, είναι γεμάτοι οι τοίχοι, η κοινωνία, τα πάντα με απορροφήσεις μολυσμένης ενέργειας μίσους, φθόνου, κακίας εκδίκησης. Αυτά συνθέτουν τον δαιμονισμό μας. Η αιθερόσφαιρα που είναι μετά την ατμόσφαιρα απορροφά και δονείται απ' την κακία μας. Υπάρχει και η ψυχοσφαίρα και η αιθεροσφαίρα. Αυτές είναι δεκτικότερες, πάρα πολύ ευαίσθητες. Δονούνται και στέλνουν ό,τι τους δίνουμε. Καλό εκδηλώνουμε, καλό θα μας δώσουν. Άσχημα πράττουμε, άσχημα θα μας επιστρέψουν και θα χειροτερεύσει η κατάστασή μας. Διότι στο σύμπαν υπάρχει αυστηρή πειθαρχία. Αυστηρότατη Ευνομία. Και δεν μπορεί ο άνθρωπος, το σκουλήκι αυτό, να τα βάλει με ολόκληρο το σύμπαν, με το Θεό, με το Χριστό και με όλους, γιατί πραγματικά είμαστε τιποτένιοι. Είμαστε σκουλήκια της γης και χειρότεροι, από σκοπιά ψυχολογικής μας κατάστασης, σαν υποχθόνια, υπάνθρωπα όντα, σαν είδος ψυχολογικές οχιές: γενεά εχιδνών όπως λέει το Ευαγγέλιο. Παράλληλα προς αυτή τη διαπίστωση, λέει και το άλλο: όταν ο ψυχονομικός μας οφθαλμός είναι καθαρός, είμαστε καθαροί και δρούμε καθαρά. Αλλιώς, ό,τι κι αν λέμε ό,τι κι αν κάνουμε, προέρχεται από μιάσματα, νοσηρότητες, αυταπάτες και απάτες.

Πάρα πολλοί πιστεύουν ότι αρκεί να έχουν ευγενικά ιδανικά ή να έχουν γνώσεις θρησκείας, επιστήμης, κουλτούρας, τεχνολογίας, ψυχολογίας, παραψυχολογίας ή να είναι μαρξιστές ή ό,τι άλλο, αυτό τους αρκεί παρότι ο ψυχονομικός τους οφθαλμός μπορεί να είναι ακάθαρτος και το σώμα τους εκφυλισμένο, το αίμα τους τοξινωμένο και γι' αυτό δυσλειτουργός ο εγκέφαλός τους: όλ' αυτά δεν τα προσέχουν, αλλ' αυταπατώνται ότι είναι σε θέση να προστατεύσουν, να παιδαγωγούν, να θεραπεύουν και να σώζουν άλλους, ή να διορθώνουν, να μεταρρυθμίζουν, ή να επαναστατούν κοινωνίες ως πρωτοπόροι, αλλά δυστυχώς εξ αγνωσίας εαυτού αυταπατόμενοι και γι' αυτό απατεώνες και διώκτες, κατόπιν διωκόμενοι από άλλους.

ΕΡΩΤΗΣΗ: Πώς χαρακτηρίζετε τις σχέσεις δύο ατόμων που ενώ ο ένας διδάσκει τον άλλο για καλά έργα, έργα φιλανθρωπίας και χριστιανισμού, όταν ο ίδιος χρειασθεί να προσφερθεί δεν δείχνει τα αισθήματα που δίδαξε. Δηλαδή, δάσκαλε που δίδασκες και νόμο δεν εφαρμόζεις.

ΟΜΙΛΗΤΗΣ: Ναι, ναι, δάσκαλε που δίδασκες και νόμο δεν εφάρμοζες. Πολύ σωστό είναι κι αυτό. Είναι αυταπόδεικτο. Αυτό είπαμε: υποκρινόμαστε, όλοι υποκρινόμαστε πρώτα στον εαυτό μας.

Υποκρινόμαστε στους συγγενείς, στους φίλους μας και στους άλλους. Τους θέλουμε όλους να είναι όργανά μας. Να κυριαρχούμε εμείς, με διάφορα τεχνάσματα επιθέσεων και υποχωρήσεων δια του σαδομαζοχισμού. Επειδή σχεδόν όλοι θέλουμε να είμαστε αρχηγοί και όλοι κυρίαρχοι με διάφορους τρόπους, φρασεολογούμε εξαπατώντας αλλήλους. Γι' αυτό γνώσεις και τεχνολογίες δεν έχουν καμιά σημασία ευεργεσίας, παρά μόνον όταν τις χρησιμοποιούμε για χάρη της αγάπης και της έντιμης συνεργασίας, παρά τις διαφωνίες μας και τις διαφορετικές ιδιοσυγκρασίες, κατανοώντας τα όριά μας και τις αυταπάτες μας.

Απαιτούμε να έχουμε όλα τα μονοπώλια δικά μας και τη χυδαιότητα και τη διδασκαλία και τη σωτηρία των άλλων και την ψευδολογία. Οι άλλοι να μην έχουν τίποτε. Το να αισθανόμαστε πανανθρώπινα και να δρούμε συμπεριφερόμενοι ως ισότιμοι, αυτό δεν το μπορούν οι αρχομανείς. Μόνον τη σχέση εξουσιαστών και δούλων καλλιεργούμε: οι άλλοι να είναι πιστοί δούλοι μας, αλλά εμείς να έχουμε όλα τα δικαιώματα, όλες τις αξίες, όλες τις εξουσίες, και τη δύναμη να διαπράττουμε αυθαίρετα όσα επιθυμούμε και κάθε αδικία, πόλεμο και μανία εκδίκησης, απ' το γεγονός και μόνον ότι οι άλλοι τολμούν να υπάρχουν δίχως τη δική μας συγκατάθεση ή σφραγίδα ως δουλικότατοι σκλάβοι μας. Οι άλλοι για τους σολιφιστές δεν πρέπει να υπάρχουν. Όμως δίχως τους άλλους δεν μπορούμε να υπάρχουμε ούτ' εμείς, αφού κόσμος και ζωή σημαίνει σχέσεις υπάρξεων, όντων, ενεργειών και μορφών.

Οι τύραννοι στην οικογένεια, στο επάγγελμα, στην πολιτική, στο κράτος, στη θρησκεία, στην κουλτούρα ή όπου αλλού, μόνον μια σχέση επιτρέπουν: τη σχέση αφέντη προς δούλο ή τη σχέση δάσκαλου προς μαθητή. Αλλά ο καθένας εκ φύσεως και Θεού δύναται να είναι μαθητής και δάσκαλος του εαυτού του, για να συνεργάζεται σωστά προς τους συνανθρώπους, προς τη γήινη βίοσφαιρα, προς το σύμπαν στο οποίο ανήκουμε σωματικά, προς άλλα σύμπαντα στα οποία ανήκουμε ψυχικά και πνευματικά, συνδημιουργοί και με τον κοσμοποιούμενο Θεό ως όντα έχοντα τον οφθαλμό μας καθαρό ή καθαρισμένο.

Δεν μπορούν ν' αλλάξουν τον άνθρωπο οι γνώσεις, ούτε οι τεχνολογίες, ούτε τα ψυγεία, ούτε τα παθητικά θεάματα και η τηλεόραση, ούτε στιδήποτε απ' έξω.

Τον άνθρωπο θα τον αλλάξει ο εαυτός του όταν αντιληφθεί βαθιά, αισθαντικά τις αυταπάτες και τις απάτες του. Δεν μπορεί κανένας άλλος. Ούτε κοινωνικά συστήματα ή μέθοδοι επιστήμης ή ψυχολογίας ή παραψυχολογίας και μαγείας μαύρης ή λευκής. Ο φόβος, ο δαμασμός, η συμμόρφωση, η τυφλή ανταρσία δεν είναι αλλαγή. Κανένας και τίποτε άλλο δεν μπορεί ν' αλλάξει ριζικά τον άνθρωπο παρά μόνον ο εαυτός του. Διότι μόνον εκείνος που ζει τον εαυτό του, ξέρει τη δυστυχία του, τη χαρά του, τις πονηριές του, αυτός είναι το κλειδί του εαυτού του, χαρισμένο σε όλους κλειδί, απ' τη φύση και απ' το Θεό.

Τι ξέρει ο ψυχίατρος για έναν ασθενή ή ο γιατρός που του δίνει χάπια; Τι ξέρει ο διπλανός σου; Τι ξέρει ο σύζυγος ή η σύζυγος, το παιδί, για τους γονείς, ο άνδρας για τη γυναίκα, η γυναίκα για τον άνδρα, ο δάσκαλος για το μαθητή και ο μαθητής για το δάσκαλο; Τίποτα, τίποτα. Διότι ο άνθρωπος είναι κάτι απόλυτο. Έχει πολλά επίπεδα και αλλάζει διαθέσεις, σκέψεις συνειρμούς και συνδυασμούς, παρότι ο κεντρικός μας εγωισμός δεν αλλάζει, δεν υποχωρεί παρά μόνον δια του γνώθι σ' αυτόν και δια της θείας Χάριτος. Αυτά τα δύο μισούν με ιδιαίτερη δολιότητα όλα τα κατεστημένα και τ' αντίστοιχά τους

αντικατεστημένα, σπλισμένα μ' ευγενικά ιδεώδη, κάτω απ' τα οποία δρα η χωριστικότητα. Αν αγαπούσαν τους λαούς, θα διευκόλυναν την παραλληλία πολλών συστημάτων στο ίδιο έθνος και κράτος: την ιδιόκτητη οικογενειακή βιοτεχνία, τους συνεταιρισμούς δίχως εξαναγκασμούς, την ευρύτερη οικονομία δίχως τις συγκρούσεις.

Έχουμε απορροφηθεί απ' το κατώτερο επίπεδο. Διαθέτουμε τεράστια δυναμικότητα, αλλά είμαστε κακομοίρηδες. Κοιτάζουμε παραμικρά πραγματάκια ασφυκτιώντας σε λεπτομέρειες. Αν πλησιάσουμε τα ουσιώδη, θα σβήσουν τα παρασιτικά και τα ψυχολογικά και θ' απομείνουν μόνον τα πρακτικά. Η διαυγής και σταθερή αντίληψη πρακτικότητας, θα λύσει όλα τα ζητήματα επειδή δεν θα χωρίζουν τους ανθρώπους ιδεολογίες, κοσμοθεωρίες και μωροπιστίες. Η αλήθεια είναι παντού, αλλ' έξω από κοινωνίες της ψευτιάς και του μίσους. Υπάρχει ένα μέρος της αλήθειας σ' αυτή ή στην άλλη θεωρία και πρακτική. Αλλά τέτοιες αλήθειες είναι κομματιασμένες, καταντημένες ψέματα. Τ' απορροφά καθένας και αλληλοχτυπιώμαστε μεθυσμένοι από αυταπάτες, απάτες και διαμάχες εκ νοσηρών εντάσεων και πολέμων.

Η αλήθεια δεν κομματιάζεται, αλλ' εμφανίζεται όταν ξεσκεπάσουμε το ψεύδος εντός μας κι έξω μας, όταν το συναντούμε. Το σαρκικό και το ψυχονομικό μας σώμα, ποτέ δεν μας εξαπατούν: εργάζονται με θαυμαστό συντονισμό λειτουργιών για χάρη της υγείας μας, αλλ' εμείς τα δηλητηριάζουμε και τα νοσούμε.

Όταν φύγει το ψέμα, θα φύγει και η υποκρισία. Και θα αισθανόμαστε τη βλακεία του ν' ανταγωνιζόμαστε πάση θυσία σε όλα, να θυμώνουμε, να εξαντλούμαστε σε διαμάχες και να κάνουμε κοινωνίες ακοινωνήτες, επιμένοντας έως και την τελευταία μας πνοή αυτοσυγκρινόμενοι και αλληλοσυγκρούμενοι ως δαιμονισμένοι.

Το ψέμα φαίνεται, αλλά δεν το λμάμε να το δούμε, διότι είμαστε οι ψεύτες, σκεπάζοντας ο ένας τον άλλον στα σημεία πιθανού ανοίγματος της αισθαντικότητας και της νοημοσύνης μας, και όλοι πάμε μια χαρά!

Διδάσκοντες και διδασκόμενοι από αυθεντίες και από διάφορους γκουρούδες, διδασκόμαστε μόνον γνώσεις και τεχνολογίες δίχως να έχουμε γνώση εαυτού, χωρίς ταπεινοφροσύνη, γυμνή αλήθεια, ομορφιά και αγάπη. Αυτό είναι η μέγιστη στέρηση και δυστυχία της ανθρωπότητας, όσες κι αν κατορθώνουμε άλλες επιτυχίες, προόδους αλλαγές και θαύματα φυσικά και παραφυσικά, λευκής και μαύρης μαγείας.

Γι' αυτό αισθανόμαστε ότι ζούμε σε πολύ εχθρικό σύμπαν, στο οποίο δεν υπάρχει δυνατότητα φιλίας, οικειότητας και αλληλοβοήθειας σε κοινές δυσκολίες, αλλά μόνον εγωμανής πανικός κι εξοντικής μειονεκτικότητας, όχι δημιουργική υπέρβαση, αλλά η αναρριχητική παρανοούσα υποκίνηση προς φαντασιώδεις υπεροχές.

ΑΚΡΟΑΤΗΣ: Ήθελα να πω το εξής: εάν κατορθώναμε, όλοι οι άνθρωποι, να γίνουμε ψυχικά άγγελοι θα έπαυαν και οι πόλεμοι και τα λοιπά. Δυστυχώς βέβαια, ούτε από μας μπορεί να φτιαχτεί ο κόσμος, μπορεί όμως να υπάρξει ένας πυρήνας που να πρωτοστατήσουν οι δάσκαλοι. Αυτοί πρέπει να φέρουν το μεγάλο βάρος, για ν' αρχίσει, όχι πια η κατήχηση η δική μας, των γερόντων, ν' αρχίσει απ' τις νέες γενεές, να συγκρατήσουμε έτσι και τα ναρκωτικά, να συγκρατήσουμε και όλα τα άλλα, σίγα σιγά, με απήχηση διεθνή, να υπάρξουν πυρήνες διεθνείς, που να μπορέσουν να επιδράσουν στις νέες προπαντός ηλικίες, στις νέες γενιές, οι οποίες είναι ευγενέστερες...

ΟΜΙΛΗΤΗΣ: Ναι, οι νέοι είναι ακόμα ευαίσθητοι.

ΑΚΡΟΑΤΗΣ: Και δεν έχουν χαλάσει ακόμα, όπως οι άλλοι, οι μεγάλοι που έχουν εκφυλιστεί ψυχικά.

ΟΜΙΛΗΤΗΣ: Οι μεγάλοι έχουν εκφυλιστεί ψυχικά, σωματικά και κοινωνικά.

ΑΚΡΟΑΤΗΣ: Μ' αυτά που κάνουν. Διότι αν αναγνώριζαν ότι θα φέρουν καταστροφή με τους πολέμους και στα εγγόνια τους, και στα παιδιά τους, δεν θα ήταν αλλιώτικοι; Αλλ' έχουν εκφυλιστεί ψυχικά.

ΟΜΙΛΗΤΗΣ: Έχουν πωρωθεί. Δεν τους ενδιαφέρουν ούτε τα παιδιά τους, ούτε η πατρίδα, ούτε ο Θεός, ούτε η φύση, αλλά μόνον η κακία τους, εκλογικευμένη διά του εθνικισμού ή του διεθνισμού ή όπως αλλιώς. Είναι πλεονέκτες αχόρταγοι, μεγαλομανείς παράνοες οι παρασκηνιακοί και οι βιτρινικοί αρχηγοί της ανθρωπότητας. Αυτούς λατρεύουμε, επειδή εκφράζουν οργανωμένα την ανεπίγνωστη κατάσταση μας, διάχυτη εντός μας, στη συμπεριφορά μας και στις πράξεις μας. Επειδή καθένας μας τα θέλει όλα δικά του, όλα ή τίποτε, τώρα ή ποτέ μέσα στην ψυχική μας διάσπαση, γι' αυτό η διάσπαση της ύλης, η βόμβα είναι και Σύμβολα της ψυχολογίας μας. Αλλιώς δεν θα πραγματοποιιώνταν.

ΑΚΡΟΑΤΗΣ: Πράγματι έχουν πωρωθεί. Γι' αυτό νομίζω, εάν υπήρχαν ή μπορούσαμε να δημιουργήσουμε πυρήνες, και ν' αρχίσουν πρώτα οι διδάσκαλοι και οι οικογένειες, σιγά σιγά, να ωθήσουν τα παιδιά προς το καλό, θα 'ταν ευχής έργο. Αυτά, νομίζω.

ΟΜΙΛΗΤΗΣ: Η παιδαγωγική πρέπει ν' αρχίσει απ' τους παιδαγωγούς, παιδαγωγώντας πρώτα τον εαυτό τους. Πολύ σωστό αυτό. Διότι μπορούμε να φέρουμε και το παράδειγμα της αρχαίας Ελλάδας που μια μικρή δημιουργική και τολμηρή μειοψηφία διέδωσε τον πολιτισμό και ο διεθνής σημερινός πολιτισμός έχει την αφετηρία του σ' αυτούς τους λίγους, τους αρχαίους Έλληνες. Και ήρθε ο Χριστιανισμός που συμπλήρωσε των αρχαίων Ελλήνων τη σοφία. Τη συμπλήρωσε με το Άγιο Πνεύμα. Και έτσι μέχρι τώρα διατηρήθηκε ο κόσμος. Αλλιώς ήδη θα είχε διαλυθεί προ πολλού, όπως τώρα πάει να διαλυθεί με τους παράνοες αρχηγούς και στελέχη.

Αυτό που λέτε, αγαπητέ κύριε, είναι σωστό. Και σας βλέπω συχνά να κάνετε περίπατους, αλλά δυστυχώς δεν βλέπω κανέναν άλλον. Έχουν τώρα όλοι απορροφηθεί απ' τα μπαρ, απ' τις μπίρες, απ' τα ψητά, απ' το εύκολο χρήμα και από άλλα εκ του πονηρού.

ΑΚΡΟΑΤΗΣ: Κύριε Οικονόμου, επιτρέψτε μου μια πεντάλεπτο, δεκάλεπτο τοποθέτηση επάνω σ' αυτά που είπατε.

ΟΜΙΛΗΤΗΣ: Ευχαρίστως, αν και αυτό δεν είν' ερώτηση.

ΑΚΡΟΑΤΗΣ: Λοιπόν, ξεκινώ από έναν, αν μου επιτρέπεται η έκφραση, θλιβερό χαρακτηρισμό που χρησιμοποιήσατε για τον άνθρωπο, ότι είναι σκουλήκι.

ΟΜΙΛΗΤΗΣ: Αλλά και τι άλλο είπα; Είπα ότι ο άνθρωπος είναι πολυεπίπεδη οντότητα και ότι έχουμε τη δυνατότητα για το Άγιο Πνεύμα. Απευθύνομαι σε μικτό ακροατήριο και μιλάω δίχως τις ορισμένες γραφειοκρατικές φρασεολογίες και ορολογίες που δεν τις ξέρει ο μέσος ακροατής.

Με τη συμβολική λέξη σκουλήκι δεν εννοώ το υγιές σώμα, ούτε το πνεύμα νοημοσύνης και αισθαντικότητας, αλλά σκοταδικά ψυχολογικά πλέγματα και πονηρές σκέψεις αυθαιρεσίας που παραβιάζουν τη νοημοσύνη του σώματος, τη βιονομία και αποτελούν φραγμό για ένα κάποιο άνοιγμα προς τα συμβαίνοντα σε παρόν του εντός μας και του έξω μας. Άνοιγμα προς τη βιοενέργεια και προς το

Άγιο Πνεύμα που είναι και άχρονη ολική κατευθείαν αντίληψη, φυσικό και θείο δώρο προς τον καθένα μας, δίχως ιδεοληψίες, αλλά ευλείτουρη, αρμονική ψυχοσωματικότητα και ψυχονοϊκότητα πολλών επιπέδων.

Όλες οι βαθμίδες υλικότητας και όλες οι βαθμίδες μορφών ζωής, είναι βαθμίδες δονήσεων Ενέργειας και Νοημοσύνης, αλλά η σκοταδική και λογιστική μας πονηρή σκέψη επεμβαίνει πέρα απ' την περιοχή που της ανήκει: αυτό είναι το «σκουλήκι» της διάβρωσης και κάθε αρρώστιας από εμπόδια εξ αφύσικης ζωής και νοσηρής προσκόλλησης, απ' όπου σχηματίζουμε αντιλήψεις λαθεμένες και αρνητικούς συναισθηματισμούς, αφηρημένες διαλεκτικές, επιστημοπρεπείς μεθοδολογίες, στεγανές αναλύσεις έως και τη διάλυση, κούφια συνθέσεις έως και την αποσύνθεση, εκλογικευμένες δραστηριότητες, κράτη και κόμματα, ιδρύματα και ψευτοκουλτούρες από έλλειψη αισθαντικής νοημοσύνης, εξ υποβολών ρομποτικοί όπως και οι ηλεκτρονικοί εγκέφαλοι που είναι κατασκευασμένη μίμηση του ανθρώπινου εγκέφαλου.

Ήδη οι πιο προχωρημένοι νεοφυσικοί και νεοβιολόγοι, λιγοστοί αλλά διάσημοι στις ειδικότητές τους, συμφιλιώνονται προς τις ανατολικές θρησκείες και φιλοσοφίες αρχαίων καιρών, ομολογώντας ότι εκείνοι είχαν προχωρήσει θεωρητικά πιο πέρα απ' τις σύγχρονες επιστήμες, αλλά δεν παρέδωσαν τις ανακαλύψεις τους σε χέρια και νέες οικονομικοπολιτικής και στρατιωτικής βαρβαρότητας, όπως δυστυχώς κάνουν οι σύγχρονοί μας επιστήμονες, κουλτουρικοί και παρόμοιοι.

ΑΚΡΟΑΤΗΣ: Ο άνθρωπος, όχι, δεν σας πληροφορώ, γιατί το ξέρετε, γιατί είστε πολύ πιο μορφωμένος από μένα, δεν είναι σκουλήκι. Είναι η πιο τέλεια μορφή ύλης.

ΟΜΙΛΗΤΗΣ: Αντιλαμβάνομαι που στρέψατε το θέμα: προς την υλιστική αντίληψη της ιστορίας, της κοινωνίας και της ζωής: μόνον ύλη υπάρχει, αλλά πιο πάνω απ' την ύλη είναι μόνο οι μαρξιστές που παίρνουν τη θέση του θεού και μονοπωλούν τα πάντα και το δικαίωμα της λεύτερης συνομιλίας.

Ήδη προηγουμένως έχω θέσει καθαρά τα ζητήματα του θέματος της ομιλίας: παρότι είμαστε όντα ευγενικής καταγωγής, εν τούτοις καταντάμε στην κατώτερη βαθμίδα υπανθρωπίας, υλικότητας και πολιτισμένης βλακείας. Ας μην μεταχειριστούμε μια συμβολική έννοια, τη λέξη σκουλήκι, αποσπασμένη απ' όλα τα άλλα, για να καταρρίψουμε το συνολικό. Αυτή είναι η πολύ εύκολη μέθοδος ορισμένων που θέλουν να επιβάλουν κάτι, πάση θυσία, επειδή δεν συμφέρει στις προθέσεις τους η αλήθεια και η συνολική πραγματικότητα εντός μας κι έξω μας. Αυτή είναι και η μέθοδος της φανατικής προσκόλλησης και της τυφλής βεβαιότητας, που «ξέρει» και γι' αυτό ποτέ δεν μαθαίνει. Κανένας δεν μπορεί να κλείσει τη ζωή σε ιδεολογίες χωρίς να πάθει ασφυξία ή δίχως να καταντήσει βασανιστής άλλων και του ίδιου του εαυτού.

ΑΚΡΟΑΤΗΣ: Σας παρακαλώ, είναι η πιο τέλεια μορφή ύλης, ο άνθρωπος, που διαθέτει τον εγκέφαλο, λογική, συναίσθημα είν' ο άνθρωπος που έχει... ό,τι απολαμβάνουμε σήμερα

ΟΜΙΛΗΤΗΣ: Έχει και ψυχή και πνεύμα και ομορφιά φυσική, ηθική, πνευματική, μεταξύ άλλων και ασχήμια και πονηριά και ανταγωνισμούς και φθόνο και μίσος και κομματική ψυχονοϊκή τύφλωση, και άλλα, όπως φόβος μήπως εξασθενήσουν οι ψυχολογικοί και οι κοινωνικοί μηχανισμοί του προσωπικού και του ομαδικού εγωκεντρισμού και οι διάφοροι τρόποι μάταιης φυγής μακριά απ' την ψυχική ερημιά, παγωνιά και ψυχολογική κόλασή μας. Αλλά όσο αποφεύγουμε αυτά τα εντός, τόσο δυναμώνουν και κάνουν κάθε τόσο προσωπικές και κοινωνικές εκρήξεις, νεκρώσεις και πολέμους. Απ' τη λεγόμενη αντικειμενικότητα που είναι πολυδιάστατη, καθένας αντιλαμβάνεται κάτι σύμφωνα προς τη βαθμίδα ποιότητας, ουσίας, κληρονομικότητας κι επίκτητων ως ανθρώπινη οντότητα, αλλά και ως ερμηνεία και σημασία των εμπειριών του σε σχέση προς αυτήν ή την άλλη επικρατούσα ιδεομανία, μωροπιστία

παρατήρηση, έρευνα και διαπίστωση απ' όπου αντίστοιχη δράση ή αποχή. Συνήθως ωφελιμισμοί κι εκλογικεύσεις εξ αγνοίας, αποτελούν τις περίφημες επιστήμες της «θετικότητας».

ΑΚΡΟΑΤΗΣ: Ένα δεύτερο: ισοπεδώσατε πλήρως διάφορες έννοιες. Θα πω συγκεκριμένα: αντιστρατευθήκατε βασικούς νόμους των κοινωνικών επιστημών, ιστορίας, κοινωνιολογίας, πολιτικής επιστήμης, κοινωνικής ιστορίας... Ένα τρίτο στοιχείο: ότι κυριάρχησε ένας άκρατος ψυχολογικός, ένας άκρατος ατομικισμός, μία τάση παραψυχολογίας ότι υπάρχουν κέντρα, χωρίς τα ντοκουμέντα πού τα πήρατε αυτά, ότι υπάρχουν κέντρα παραψυχολογίας.

ΟΜΙΛΗΤΗΣ: Θ' απαντήσω με τη σειρά: δεν υπάρχουν πιο ναρκισσιστικοί ατομικιστές και παράνοες απ' τους αρχηγούς, τα στελέχη, τους οπαδούς, τις άλλες αυθεντίες που απαιτούν τυφλή υποταγή και μηχανιστική πειθαρχία δίχως έντιμη συνεργασία και αλληλοκατανόηση. Με τέτοιες μεθόδους του Τρόμου, μπορούμε να υποτάξουμε και να συμμορφώσουμε πρόσωπα, ομάδες και λαούς, αλλά ποτέ δεν θα έχουμε φιλικούς και αποδοτικούς συνεργάτες. Θα έχουμε μόνον παθητικές και νοσηρές τυφλές αντιδράσεις και τυφλότατες αντιστάσεις ή καταστροφικούς φανατισμούς.

Σε σχέση προς τα ντοκουμέντα, τις αποδείξεις που ζητάτε, θα χρειάζονταν πολλές ώρες και μέρες και μήνες. Δεν είναι η παραφυσικίζουσα ραδιονική το κύριο θέμα της ομιλίας. Παρεμπιπτόντως μόνον έθεσα το ζήτημα, σε σχέση προς τα κατεργαζόμενα απ' το ενιαίο μέτωπο της διεθνούς παρασκηνιακής αρχισυμμορίας. Άλλωστε, παρόμοια ζητήματα έθεσα και σε δημοσιεύματά μου προ πολλών ετών.

Δεν έλαβες τον κόπο να ρίξεις μια ματιά σ' αυτά. Την ανάκριση τη βρίσκεις πιο εύκολη. Η πρόθεσή σου είναι να μην πλησιαστούν ψυχοκοινωνικά ζητήματα σχέσεων που καίνε και αφορούν όλους μας, αλλά να στρέψεις αλλού την προσοχή του ακροατήριου, ή να διαταράξεις τη συνοχή της ομιλίας, ή να διαλύσεις αυτή τη συγκέντρωση.

ΑΚΡΟΑΤΗΣ: Ένα τέταρτο: στις προοπτικές δίνετε, κατά τη γνώμη μου τη φυγή, τον ατομικό αγώνα, προτείνετε ότι μόνον το άτομο με την εσωτερική του καλυτέρευση... θα μπορέσει να πάει μπροστά.

ΟΜΙΛΗΤΗΣ: Δεν είπα μόνον αυτό. Είπα σε συνεργασία με συμμετοχή κι επικοινωνία. Ας μην παρανοούμε και ας μην παραλείπουμε εκείνα που ήδη απ' την αρχή έχουν ειπωθεί. Φροντίζουμε συνήθως ν' αποφύγουμε ζητήματα και προβλήματα που δεν συμφέρουν ύπουλους, ανεπίγνωστους σκοπούς, και που δεν είναι ιδεομανίες προσωπικές και ομαδικές, απ' όπου οι καταστροφικοί αγώνες περί της ιδανικής πολιτείας, τυφλοί στο παρόν των σχέσεων, ετεροκίνητοι από εντός κι απ' έξω.

ΑΚΡΟΑΤΗΣ:... και ένα τελευταίο, δεν εντοπίσατε ότι οι αιτίες, είναι κοινωνικές.

ΟΜΙΛΗΤΗΣ: Σ' ευχαριστώ που τα λες, κι επιμένεις να τα εντοπίσω και να τα περιορίσω όλα σε κοινωνικές αιτίες μόνον, που θα τις αλλάξουν οι κομμουνιστές, ειδικευμένοι ν' αυτοτιτλοφορούνται προνομιούχοι σε ζητήματα ριζικών αλλαγών, επαναλαμβάνοντας δριμύτερα, ό,τι χειρότερο των ιεραρχιών ορισμένων τύπων της κοινωνίας, διεθνώς, που παραπλανώνται απ' τη στατική αντίληψη περί κεφαλαιοκρατίας και πολιτικής οικονομίας σε συνδυασμό με τη διαίρεση της ανθρωπότητας σε δύο κόσμους: τον αστικό και τον κομμουνιστικό ορισμένου δογματικού τύπου: στη δική τους πλευρά έχουν φανταστικά τοποθετήσει τον παράδεισο, ενώ την άλλη πλευρά την χαρακτηρίζουν μόνον κόλαση. Αλλά τέτοιοι χυδαίοι δυϊσμοί και μονολιθικοί ιστορικοί υλισμοί προσκολλημένοι στο παρελθόν, δεν τολμούν ν' αντικρίσουν το ζωντανό παρόν, τις νέες ανακαλύψεις και τους δικούς τους αυτοσπαραγμούς και αλληλοσπαραγμούς, για να μην αναθεωρήσουν. Έτσι αποδείχνουν τον εαυτό τους πολύ φοβισμένο μειονεκτικό αλαζονικότατο, παρασταίνοντας τους θεούς. Τέτοιοι ψυχολογικοί και κοινωνικοί τύποι δεν

είναι συνεργάσιμοι, επειδή είναι προσκολλημένοι παντελώς σε αρνητική κοσμοίσηση και κοσμοαντίληψη, άκρως αυτιστική, αγωνιζόμενοι να εκβιάζουν εικονικά τα γεγονότα και τη ζωή, ώστε τα πάντα να χωρέσουν στο αυθαίρετο σχήμα τους. Αυτό δεν είναι μαρξισμός, αλλά επιστημοφανής ψευτοδιαλεκτική καρτεσιανής νοοτροπίας που κομματιάζει, στεγανοποιεί και ανάγει σε απόλυτο, ένα απ' τα κομμάτια δήθεν διαλεκτικής πορείας.

ΑΚΡΟΑΤΗΣ: Λοιπόν, πιστεύω, ότι πρέπει να γίνει κατανοητό απ' το ακροατήριο το ότι σε όλα αυτά που ερμηνεύσατε για τις ανθρώπινες και τις κοινωνικές σχέσεις παραγνωρίσατε, κατά τη γνώμη μου, τον παράγοντα κοινωνία, ότι δηλαδή αυτή είναι που διαμορφώνει και μάλιστα όχι με μέσους όρους οι καλοί, οι λιγότερο καλοί ή οι χειρότεροι.

Πιο συγκεκριμένα τώρα θέλω να μου απαντήσετε ξεκαθαρίζοντας εκφράσεις που απαιτούν να τις σκεφθούμε ξανά, να τοποθετηθείτε πάλι πιο υπεύθυνα. Βλακεία του γερμανικού λαού ο χιτλερισμός! Πιστεύω είναι αντιιστορικό, αντιεπιστημονικό.

ΟΜΙΛΗΤΗΣ: Υπήρξαν και μερικοί, ελάχιστοι, που δεν παρασύρθηκαν απ' τον Χίτλερ, αλλά, στο σύνολό του, ο γερμανικός λαός φέρθηκε σαν υπνωτισμένος, βλακωδώς.

ΑΚΡΟΑΤΗΣ: Είναι απαράδεκτο, γιατί υπήρξαν διεργασίες και διεργασίες ψυχολογικές τέτοιες, όπως και συμφέροντα πάνω απ' όλα, που οδήγησαν το γερμανικό λαό ν' αναδείξει τον Χίτλερ. Ένα δεύτερο: τ' αποτελέσματα της τεχνολογικής προόδου είναι αρνητικά για την κοινωνία; Σε καμιά περίπτωση δεν το δέχομαι και πιστεύω δεν το δέχεται κανένας.

ΟΜΙΛΗΤΗΣ: Οι γύρω απ' τον Χίτλερ βρήκαν το ψυχολογικό κουμπί του γερμανικού λαού, το πίεσαν και τον κατάντησαν παντελώς ετεροκίνητο. Σε σχέση προς την τεχνολογία, δεν μεταχειριζόμαστε καλά την τεχνολογία και την επιστήμη, αφού μας απειλούν μ' ερήμωση και ανατίναξη του πλανήτη και αφού ρυπαίνουν τα πάντα: τη φύση, τις κοινωνίες, την ψυχή και το νου μας. Είναι σατανιστές ή εκλογικευμένα τρελοί. Δεν έχουν άλλο συμφέρον, παρά μόνον το ψυχολογικό, που είναι η νεκροφιλία τους, η εκδικητική μανία τους εναντίον της ζωής. Για τίποτε άλλο δεν ενδιαφέρονται ουσιαστικά.

ΑΚΡΟΑΤΗΣ: Δεν δώσατε αυτή την προοπτική... Ένα τρίτο, κι αυτό πιστεύω αδιανόητο: ότι οι αιτίες του πολέμου είναι μέσα μας. Στον ίδιο τον άνθρωπο. Μα καταργούμε το Νόμο της αιτιότητας, καταργούμε το Νόμο, δηλαδή ότι κάποιες αιτίες γενικά, γεννάνε τα φαινόμενα. Ο πόλεμος δεν είναι μέσα μας. Οι άνθρωποι είμαστε καλοί. Και ο ελληνικός λαός ακόμα πιο λεβέντης.

ΟΜΙΛΗΤΗΣ: Επιμένουμε να μην προσέχουμε ή και να μην ακούμε όσα δεν χαίρουν στο στατικό μας σχήμα, στην προσκόλλησή μας εναντίον του ζωντανού παρόντος: για τον κάθε προσκολλημένο σε αφαιρέσεις και λέξεις, αυτά είναι η αιτία ως αυθαιρεσία πραγματούμενη. Είπα ήδη για τα καλά και τα άσχημα που συμβαίνουν, αλλά δίχως την κολακεία για πολιτικές σκοπιμότητες που λένε το λαό καλό και λεβέντη, έως ότου τον παγιδεύσουν στην τυραννία τους. Δεν κάνω προπαγάνδα, ούτε θεωρίες από καθέδρα. Απλώς περιγράφω τα συμβαίνοντα δίχως ένταξη και προσκόλληση για ψευτοασφάλειες και ψευτοσωτηρίες που υπηρετούν την αρχομανία και το ψευτομεγαλείο του ανδροκρατικού σημερινού διεθνούς πολιτισμού, που προκαλεί, όχι μόνο την παθητική, αλλά και την ενεργητική, τη γυναικοκρατική σημερινή αντεπίθεση και αντεκδίκηση, για να συνεχίζεται η διαμάχη μεταξύ φύλων και μεταξύ φυλών εντός μας κι έξω μας, από αρχαίους καιρούς και άλλους πολιτισμούς χωριστικότητας, εκμεταλλεύσεων και διωγμών.

Ο πόλεμος βρίσκεται μέσα μας. Γι' αυτό πραγματώνεται και στις κοινωνίες κι εναντίον της φύσης και του γειτονικού διαστήματος.

ΑΚΡΟΑΤΗΣ: Δεν έχουμε πόλεμο μέσα μας. Τον πόλεμο τον γεννάνε οι αιτίες και τα συμφέροντα που ξεκινάνε από κάπου που εσείς δεν πιστεύετε και που εγώ πιστεύω.

ΟΜΙΛΗΤΗΣ: Ναι, ακούω και καταλαβαίνω προς τα που αγωνίζεσαι να φτάσεις σαν σε τελικό, στατικό, αδιάσειστο πάσαλο, γύρω απ' τον οποίο αλυσοδεμένοι να κυκλίζουμε. Αλλά τα έξω εμπόδια τα μετατρέπουμε σε αιτίες και νοήματα εντός μας, φορτιζόμενα απ' την ενέργεια του μίσους μας που είναι η ψυχολογικά παγιδευμένη ζωική μας ενέργεια, εξ απροσεξίας, απ' την οποία οδηγείσαι κι εσύ. Τ' αποτελέσματα μετατρέπονται σε αιτίες και οι όποιες αιτίες σε αποτελέσματα φαύλων κύκλων και ψευτοδιαλεκτισμών. Αν ο πόλεμος δεν ήταν εντός μας και στις οικογένειες και σε όλες τις σχέσεις μας, μεταξύ προσώπων και μεταξύ κοινωνικών ομάδων, δεν θα είχαμε τους έξω πολέμους, εμφύλιους, εθνικούς και διεθνείς στις κοινωνίες, ετοιμαζόμενοι και για πόλεμο των «άστρων», ούτε θα ήμασταν τόσο ένοχοι και γι' αυτό φυγάδες εαυτού, δικαιολογούμενοι ότι ο πόλεμος συμβαίνει μόνον έξω μας και μόνον από έξω αιτίες και συμφέροντα υλικά ορισμένων, ενώ δήθεν είναι αθώοι οι λαοί και τα στελέχη που ψηφίζουν, που πειθαρχούν τυφλά και άνευ όρων παραδίδονται στους αρχιδολιοφθορείς και αρχιφονιάδες. Δεν υπάρχει χωρισμός ως έξω και ως εντός, ούτε χωρισμός σε «καλούς» και «κακούς»: ποιοι κρίνουν, ποιους; Όλοι μας έχουμε την ίδια βάση και απ' την ίδια μάζα προερχόμαστε, παρά τις διαφορές. Γι' αυτό και οι εκμεταλλεζόμενοι, ευκαιρίας δοθείσης, γίνονται πολύ εύκολα εκμεταλλευτές, οι διωκόμενοι σχεδόν αμέσως μετατρέπονται σε διώκτες, τα θύματα γίνονται θύτες.

Τα λεγόμενα «συμφέροντα» τα θέτουμε πιο πάνω απ' τη ζωή, πιο πάνω απ' τον κόσμο και το Θεό· γι' αυτό ένας τέτοιος παραλογισμός περί «συμφερόντων» ξεκινάει από εντός μας, παρότι έχει τις έξω αφορμές. Υπάρχουν ψυχολογικά συμφέροντα, οικονομικά συμφέροντα, πολιτικά συμφέροντα, θρησκευτικά, κουλτουρικά, μαγικά, δαιμονικά και άλλα συμφέροντα σκοτεινά, δίχως το καλώς εννοούμενο συμφέρον ζωής, επιβίωσης και συμβίωσης χαρούμενης φιλικής, με την έντιμη συνεργασία σε όλα. Ξεκινάμε από εντός μας τα εκλογικευμένα σκοτεινά πάθη μας και συγκρούονται όλα αυτά, τόσο στον ψυχισμό μας όσο και στις κοινωνίες, απ' όπου επιστρέφουν ξανά, πιο ενισχυμένα, κληρονομούμενα σε πολλά επίπεδα.

Κανένας λαός δεν είναι μόνον αθώος, καλός και λεβέντης. Άλλωστε όλες οι κακουργίες της ιστορίας και οι σημερινές, από στελέχη και ανθρώπους των λαών προέρχονται, όπως και τα καλά έργα. Όλες οι κοινωνικές ομάδες έχουν τη Μάζα προέλευση. Αλλά πολύ συμφέρει στα μεγαλομανή και κακούργα σκοτεινά κίνητρα των αρχομανών και των συνταυτισμένων προς αυτούς οπαδών τους, να παίζουν άσχημα παιχνίδια με τις λέξεις μάζα, λαός, έθνος, φυλή, πατρίδα, εργατιά, δικαιοσύνη, λευτεριά ή «θρησκεία», «θεός», και παρόμοια.

Το ζήτημα δεν είναι τι λέμε, αλλά τι πράγματι κάνουμε και γιατί πλαστογραφούμε τα ψυχολογικά, τα κοινωνικά και άλλα γεγονότα, ή τα παρασιωπούμε ή δεν στρέφουμε ποτέ προς αυτά την προσοχή μας.

ΑΚΡΟΑΤΗΣ: Άλλη μια αντιστορική έκφραση: ότι όλα τα κόμματα είναι διεφθαρμένα.

ΟΜΙΛΗΤΗΣ: Ναι. Όλα τα κόμματα είναι αυταπόδεικτα διεφθαρμένα. Άλλωστε πάντα διασπώνται, αυτοκατηγορούνται, αυτοσπαράσσονται και αλληλοσπαράσσονται σε όλες τις χώρες και ιδίως στις επικράτειες του «εφικτού κομμουνισμού». Τα κομματικά παραμύθια με τους διάφορους ψευτοπροφήτες και ψευτοσωτήρες έχουν ήδη τελειώσει. Δεν απομένουν ούτε τα συνθήματα περί Αλλαγής. Άλλοι μύθοι θα γίνουν για μυθομανείς και για ναρκομανείς ιδεών και συνθημάτων. Η σωστή

πολιτική πρέπει να φροντίζει να δημιουργεί πολύπλευρα και πολυεπίπεδα στελέχη αλληλοκατανόησης κι έντιμης συνεργασίας.

ΑΚΡΟΑΤΗΣ: Αυτά θα παρακαλούσα να τα πάρετε πίσω και να μην υποτιμάτε τη νοημοσύνη μας... (θόρυβος), γιατί όλοι, τουλάχιστον κάθε τέσσερα χρόνια, πάμε και ψηφίζουμε.

ΟΜΙΛΗΤΗΣ: Πολυκομματισμός και μονοκομματισμός είναι οι δύο όψεις του ίδιου νομίσματος. Γιατί πειράζει το γεγονός ότι όλα τα κόμματα είναι διεφθαρμένα; Και τα κομμουνιστικά κράτη αλληλομισούνται και αλληλοϋποσκάπτονται και το κάθε κομμουνιστικό κόμμα χωρίζεται και τα κομμάτια του αλληλοκατηγορούνται. Αλλά μερικοί εθελουφλούν ενώπιον αυταπόδεικτων γεγονότων ή κατέχονται από ιδεομανία. Επαναλαμβάνω: όλα τα κόμματα είναι διεφθαρμένα.

ΑΚΡΟΑΤΗΣ: Σε καμιά περίπτωση.

ΟΜΙΛΗΤΗΣ: Δεν πρόκειται να σε πείσω. Κανένας δεν πείθεται αν δεν αντιληφθεί αισθαντικά τα σκοτεινά του κίνητρα. Δεν μας πείθουν ούτε τα θερμοπυρηνικά και άλλα όπλα. Η πραγματικότητα δείχνει ότι όλα τα κόμματα είναι διεφθαρμένα. Δεν προσέχουμε ούτε αυτό το αυταπόδεικτο. Αλλά ασφαλώς, μόνο οι κομμουνιστές εκ παραδείσου, ομοιοσύντες μαρξιστές, αλάθευτοι σωτήρες δεν εκμεταλλεύονται λαούς. Και όμως χωρίζονται και αλληλοκατηγορούνται με τα χειρότερα επίθετα. Εκμεταλλεύονται, παγιδεύουν, παγιδεύονται και αλληλοπολεμούνται παντού και στην Ινδοκίνα των πολύ φτωχών κι εξαθλιωμένων απ' τους πολέμους, πληθυσμών και στελεχών. Μεταξύ φτωχών ρωσσοφίλων και φτωχών κινεζόφιλων μόλις σταμάτησε η αμερικανική επέμβαση, άρχισε ο αλληλοσπαραγμός. Παντού η παλιά ιστορία των διαιρέσεων και των ανταγωνισμών, και μεταξύ κομμουνιστών επίσης. Και οι κομμουνιστές είναι άνθρωποι όπως εμείς και οι άλλοι.

ΑΚΡΟΑΤΗΣ:... είναι ισοπέδωση... (δεν ακούγεται επειδή γίνεται θόρυβος για να σταματήσει την επέμβαση).

ΟΜΙΛΗΤΗΣ: Θ' απαντήσω. Φοβόμαστε τα γεγονότα τα οποία εμείς οι ίδιοι εξαπολύουμε, και αποφεύγουμε το νόημά τους. Φορείς της εκλογικευμένης Παράνοιας χαρακτηρίζουν ως μέγιστο έγκλημα τη μη συμμόρφωση ή τη στοιχειώδη διαφωνία ενώπιον της πραγματούμενης μονομανίας τους, βασισμένης στον οργανωμένο και σπλισμένο εκβιασμό, που τον ονομάζουν νόμο της ιστορίας και της ζωής, ή προκειμένου για θρησκευτικούς πολέμους, τον ονομάζουν εκ θείας εντολής ιερό πόλεμο ή όπως αλλιώς, πίσω από οικονομικά και άλλα προσχήματα και οικονομίες πολέμου, για να δικαιολογούν την επιθετικότητά τους και την αρχομανία τους πάση θυσία, έως και την ανατίναξη του πλανήτη σε κοσμική σκόνη. Πάντως οι παρανοϊκότεροι πλαστογράφοι της ιστορίας και του παρόντος είναι οι σταλινικοί και οι χιτλερικοί, οι οποίοι σήμερα κρύβονται κάτω από νέες ονομασίες ψευτοειρήνης, ψευτοδημοκρατισμού, ή νεοχρυσοσοφισμού.

ΑΚΡΟΑΤΗΣ: Παραψυχολογικά κέντρα στη Ρωσία, στην Κίνα, στην Αμερική και λοιπά. Θα έπρεπε να μου πείτε και τα ντοκουμέντα, να μου αποδείξετε όλα αυτά... (θόρυβος απ' το ακροατήριο. Επεμβαίνει ο Δήμαρχος διευκρινίζοντας ότι πρέπει να γίνονται μόνον ερωτήσεις).

ΟΜΙΛΗΤΗΣ: Με υποκαθιστάς. Έλα στην έδρα. Ευχαρίστως θα ήθελα να μιλήσεις εσύ αντί για μένα, αν σου το επιτρέπει ο κανονισμός και το ακροατήριο.

ΕΠΟΠΤΗΣ: (προς τον ακροατή): Ομιλητής είστε; Είμαι υπεύθυνος. ...

ΑΚΡΟΑΤΗΣ: Μα ζήτησα το λόγο.

ΟΜΙΛΗΤΗΣ: Επιμένεις να επιβάλεις την άποψή σου και δοκιμάζεις να εμποδίζεις την ομιλία, ή να προπαγανδίσεις υπέρ του δογματικού ΚΚΕ με τρόπο που το δυσφημεί, σαν να ήταν μόνον κλειστή, ασφυκτική πελατεία της Αυτοκατανάλωσης και σαν να φοβούνται τις ζωντανές, λεύτερες σχέσεις και τον έντιμο διάλογο. Αυτός ο φόβος της ελευθερίας και κάθε τρομοκρατία σημαίνει τυραννική εξουσία πάση θυσία: ή όλα ή τίποτε, ή τώρα ή ποτέ ή ο τύραννος ή να καταστραφούν τα πάντα: αυτή είναι η ψυχολογία των αλάθευτων εξουσιαστών και πολλών συνανθρώπων μας.

ΑΚΡΟΑΤΗΣ: Παρέμβαση είπα ότι θα κάμω (φωνάζει...)

ΟΜΙΛΗΤΗΣ: Λοιπόν κατάλαβα τι εννοείς. Κατάλαβα. Ευχαριστώ πάρα πολύ που τόλμησες —που είπες αυτά τα πράγματα, τα οποία από μια άποψη... (Παρεμβαίνει ο ίδιος ακροατής, διακόπτοντας ξανά και ξανά τον ομιλητή).

ΑΚΡΟΑΤΗΣ: Μια παρένθεση. Ξέρετε, αντιστρατεύομαστε ένα προηγούμενο μάθημα, που κάναμε με κάποιο κοινωνιολόγο για τον ελεύθερο χρόνο...

ΟΜΙΛΗΤΗΣ: Θα σου απαντήσω, θα σου απαντήσω. Σ' ευχαριστώ που έθεσες αυτά τα ζητήματα. Κι αυτά είναι σπουδαία από μια άποψη, αφού αυτά επικρατούν σε μια μερίδα του λαού και του διεθνούς διανοουμενισμού, που δεν ζουν σε κομμουνιστικά καθεστώτα, αλλ' επωφελούνται απ' τον φιλελευθερισμό των αστικών δημοκρατιών πληροφορούνται και πιστεύουν στο μαρξισμό και στην πάλη των τάξεων δίχως να ερευνήσουν την ιστορία και το σήμερα, τυφλοί και σε σχέση προς ό,τι συμβαίνει στους εφαρμοζόμενους «κομμουνισμούς». Χρειάζεται να γίνουν ουσιώδεις νύξεις: η πάλη των τάξεων είναι ένας απ' τους πολλούς ψυχολογικούς και κοινωνικούς κλάδους του ψυχικού μας σχίσματος και των ψυχολογικών μας κομματιών που αλληλοσυγκρούονται εντός μας, προβαλλόμενα και ως συμπεριφορά κοινωνικών ομάδων, εθνών, κρατών, συγκροτημάτων, σπειρών αναρριχημένων, αναρριχόμενων και υπό αναρρίχηση, κομμάτων, ιδρυμάτων, κυκλωμάτων και λοιπών όπως και συμπεριφορά μεταξύ προσώπων, οικογενειών, καστών και νεοκαστών κάθε γραφειοκρατίας και νομενκλατούρας.

Οι ανιστόρητοι και οι ιδεομανείς μαζί με τους υποκριτές από συγκεκριμένα θεωρητικά ή και υλικά, συναισθηματικά και διανοητικά συμφέροντα ή πλέγματα, τονίζουν την πάλη των τάξεων, αλλά είναι πολλαπλά τυφλοί ή παρασταίνουν τους τυφλούς ενώπιον της μανιώδους αυτοσύγκρουσης εντός τους που εκδηλώνεται πλαγίως δια του άγχους, της κατάθλιψης και άλλων ψυχοσωματικών και κοινωνικών φαινομένων. Παραλείπουν επίσης τις λυσσώδεις διαμάχες και πολέμους μεταξύ των εξουσιαστών, μεταξύ των πλουσίων, μεταξύ των μονοπωλίων και μεταξύ των μελών της ίδιας οικογένειας και της ίδιας φυλής.

Αλλά, ακόμα πιο τυφλοί, ή παρασταίνουν τους τυφλούς ενώπιον των κρυφών και των φανερών ανταγωνισμών, μαχών και πολέμων μεταξύ ομοϊδεατών, ομόπιστων, ομοταξικών, ομοκομματικών, ομοπρακτικών, ομοϊδρυματικών, ομοκρατικών, κι εντός κάθε άλλης μικρής και μεγάλης ομάδας, βαρβαρικής, πολιτισμένης, και υπερπολιτισμένης ή με πολύ ευγενικά, πολύ καθώς πρέπει ιδεώδη «θεολογιών», «ανθρωπισμών», και «μελλοντισμών», που είναι και αποδείχονται στην πράξη τρόποι φυγής κι αυτά τα λεπτεπίλεπτα μεταξύ των χοντροειδών ναρκωτικών, για να μην βλέπουμε και να μην αισθανόμαστε την παρούσα κατάστασή μας.

Ανταγωνισμοί, διαμάχες και πόλεμοι μεταξύ πλουσίων προσώπων, ομάδων, εθνών, κρατών, ιδρυμάτων και λοιπών, είναι τόσο βλακώδεις κι επίμονοι, όσο και μεταξύ φτωχών, όπως και μεταξύ πλούσιων και φτωχών.

Όσο για τα μαρξιστικά κομμουνιστικά κόμματα, ιδίως του παραδοσιακού δόγματος, εκεί η διαμάχη μεταξύ ομοϊδεατών, ομοπρακτικών, ομοταξικών και ομοκομματικών, οι πρόσφατες ιστορίες και διασταυρωμένες, εντελώς εξακριβωμένες πληροφορίες και από αυτόπτες μάρτυρες και από παθόντες, είναι ιστορίες και μαρτυρίες φρίκης βαρβαρισμών, εξευτελισμών, βασανιστηρίων και μαζικών δολοφονιών μαζικότερων και συστηματικότερων παρά οι αστοφασισμοί και ο χιτλερισμός.

Άλλωστε και κορυφαίοι εξ αυτών κάθε τόσο το ομολογούν και ως κατηγορίες εναντίον αλλήλων: ομολογούν πολύ χειρότερα απ' όλες μαζί τις κατηγορίες των αστών και άλλων εχθρών τους συστηματικών αντικομμουνιστών.

Όσοι απ' τους συνανθρώπους σε όλες τις χώρες είναι φανταστικά ή πραγματικά πολύ ένοχοι και νεκρόφιλοι, με ιδιαίτερα τεχνάσματα και οχυρά αποφεύγουν ή πλαστογραφούν, ή αρνούνται ν' αντιληφθούν ευρύτερα και βαθύτερα δεδομένα, και ιδίως χαρακτηρίζουν την απευθείας ολική αντίληψη ως μεταφυσική φαντασίωση, για να κάνουν αυτοί τη μαύρη μεταφυσική τους δίχως διάλογο.

Στη Ρωσία, εκτός από άλλους, τα ενενήντα τοις εκατό των κομματικών μελών και των συνοδοιπόρων, ανακρίθηκαν, βασανίστηκαν και θανατώθηκαν στα υπόγεια της μυστικής αστυνομίας και σε στρατόπεδα συγκέντρωσης της παγωμένης Σιβηρίας, χειρότερα από κάθε τσαρισμό και φασισμό. Βιβλία και άλλες αποδείξεις κάηκαν και άλλα ξαναγράφηκαν για να είναι σύμφωνα με την εκάστοτε κομματική γραμμή και συνταγή, πλαστογραφώντας, ψευδολογώντας και ψευδομαρτυρώντας. Αυτά πρέπει να τα ξέρουν οι νεότερες γενιές και οι σημερινοί «κοινωνικοί επαναστάτες» ή «μαρξιστές», οι προσκολλημένοι σε δεδομένα του περασμένου αιώνα, σαν να μην συνέβησαν στο μεταξύ γεγονότα και σαν να μην συμβαίνουν ούτε τώρα, καρφωμένοι στις φαντασιώσεις τους και στις εξ αυτών εκλογικεύσεις και «προοπτικές» που πάντοτε διαψεύδονται, αλλ' αυτοί εξακολουθούν να παίζουν ρόλους διαφωτιστών και σωτήρων.

Και στην κομμουνιστική Κίνα του Μάο, έχουν επαναληφθεί τα ίδια, σαν να μην υπήρχε το παράδειγμα του ρωσικού σταλινισμού και του χρουσσοφικού μετασταλινισμού.

Επειδή ο Μάο και η κλίκα του έχαναν έδαφος μέσα στο κόμμα, φανάτισαν τη νεολαία εκατό εκατομμύρια αγόρια και κορίτσια, τα όπλισαν και τα εξαπέλυσαν τυφλά εναντίον εκατομμυρίων κομματικών στελεχών που έβλεπαν ότι η πολιτική, οικονομική και στρατιωτική προοπτική και δράση των μαοϊκών ναυαγούσε και θα καταστρεφόταν η Κίνα. Εκατομμύρια κομματικοί και συνοδοιπόροι επίσης και στην Κίνα εξευτελίστηκαν, βασανίστηκαν και δολοφονήθηκαν, τόσο ανελέητα, όσο και απ' τους γιαπωνέζους κατακτητές.

Η αμερόληπτη διαπίστωση γεγονότων δεν σημαίνει απαραίτητα μόνον εχθρότητα ή ένταξη κάπου αλλού. Ούτε ο αριστερισμός σημαίνει οπωσδήποτε κοινωνική δικαιοσύνη και ριζική αλλαγή στην πράξη.

Οι μεταμαοϊκοί σήμερα εφαρμόζουν αστικούς τρόπους παραγωγής και αντίληψης, και φέρονται λιγότερο τυραννικοί προς το λαό. Είναι επίσης λιγότερο υποκριτές προς τους λαούς και τις κυβερνήσεις του ασιτισμού. Αλλά οι μετασταλινικοί εξακολουθούν αμείωτη ακόμα την υποκρισία και τον παρανοϊσμό, έχοντας αντικαταστήσει τα φανερά στρατόπεδα συγκέντρωσης με κρυφά, και με πολιτικά ψυχιατρεία. Όσοι τολμούν να διαφωνήσουν έστω και λίγο ή για λεπτομέρειες, χαρακτηρίζονται τρελοί και «θεραπεύονται» χημικώς, έως ότου πεθάνουν από αργόρυθμη δηλητηρίαση.

Σύμφωνα προς τέτοια νοοτροπία, οι αναρριχημένοι, παρά τις διαμάχες τους είναι αλάθευτοι σωτήρες, ενώ όλοι οι άλλοι ανεξαιρέτως είναι ύποπτοι, λαθμενικοί και άξιοι να παρακολουθούνται από τη μυστική αστυνομία για να τιμωρηθούν.

Έτσι, ενώ δεν υπάρχουν πια πλούσιοι και οργανωμένοι εχθροί σ' αυτές τις επικράτειες, εντούτοις οι μυστικές αστυνομίες ενισχύονται και πληθαίνουν. Αλλ' εναντίον, ποιών; Βεβαίως εναντίον αγροτών, εργατών, υπαλλήλων και μελών του επίσημου κόμματος.

Παρόμοια συμβαίνουν και στην Ινδοκίνα και όπου αλλού επικρατεί τέτοιος «μαρξισμός», που είναι η πιο μαύρη αντιδραστικότητα και αποκλειστικότητα στεγανωμένων αντεπαναστατών και αντιμαρξιστών στην πράξη: ο κόκκινος φασισμός, εμπλουτισμένος με τις νεότερες τεχνολογίες χειρισμού της συμπεριφοράς πληθυσμών.

Δεν παραγνωρίζω την κοινωνία, αφού και για τις κοινωνίες μιλάω. Αλλά δεν μιλάω προς την κομματική συνταγή και διαταγή. Η κοινωνία δεν είναι κούφια λέξη. Ούτε είναι μόνον ιδεολογίες, κόμματα και προπαγάνδες, πίσω απ' τα οποία κρύβονται και δρουν με δολιότητα οι εκ μειονεξίας αρχομανείς αρνητές της έντιμης συνεργασίας για το καλό της ανθρωπότητας και των άλλων μορφών υλικότητας και ζωής. Οι πράξεις τους δείχνουν ότι μόνο για δηλητηριώδεις υποκουλτούρες και μηδενιστικά όπλα φροντίζουν επίμονα.

Εμείς κάνουμε τις κοινωνίες. Η κοινωνία δεν είναι ανεξάρτητη από εμάς, σαν μυστηριώδες φάντασμα φαντασιόπληκτων, κούφια θέση, αντίθεση και σύνθεση. Στις πράξεις οι θέσεις περιέχουν την απλή σαπίλα. Οι αντιθέσεις περιέχουν σαπίλα διπλή όταν δεν εξισορροπούνται ή δεν υπερβαίνονται δημιουργικά. Όσο για τις περίφημες συνθέσεις, δείχνονται αποσυνθέσεις με σαπίλα τριπλή. Λες ότι παραγνωρίζω τους κοινωνικούς νόμους, και τους νόμους της ιστορίας. Πάρα πολύ τονίζουν μερικοί τη λέξη ιστορία, κοινωνία, διαλεκτική πορεία «υλισμού» ή «πνεύματος» και παρόμοια, για να μην αντιλαμβάνονται τα σκοτεινά τους πάθη στον παρόντα χρόνο. Τα σκοτεινά μας πάθη προβάλλονται κι πραγματώνονται σε κοινωνίες.

Ποιος κάνει την ιστορία; Εμείς δεν κάνουμε την ιστορία; Οι νόμοι της ιστορίας και οι νόμοι της κοινωνίας δεν είναι ανεξάρτητοι από εμάς. Κι αυτούς τους νόμους εμείς τους επινοούμε και τους κατασκευάζουμε αντίστοιχα με συμφέροντα, μαζί με προκαταλήψεις και σύμφωνα προς τις εκάστοτε άρχουσες θεωρίες, ιδεολογίες, εκμεταλλεύσεις, διωγμούς και πολεμικούς μηχανισμούς.

Γι' αυτό άλλωστε, υπάρχουν και πολλές διαφωνούσες και αλληλοσυγκρουόμενες κοινωνιολογίες όπως κι ερμηνείες της ιστορίας και της φύσης αλλοπρόσαλλες και μεταξύ νεοφυσικών επίσης, περί σύμπαντος. Πού βρίσκονται λοιπόν οι ακλόνητοι, αναλλοίωτοι νόμοι της ιστορίας, της κοινωνίας και της φύσης, αφού υπάρχουν διαφωνίες;

Ίσως να βρίσκονται μόνον στις αλληλομισούμενες φαντασιώσεις των «μαρξιστών», που κατασπαράζουν και τη θεωρία του Μαρξ, αλληλοσυγκρουόμενοι για να μας χαρίζουν ζωντανά δείγματα κομμουνιστικής συνεργασίας παραδείσων. Μας χαρίζουν και συνταγές πως να δημιουργούμε καλλιτεχνικά, λογοτεχνικά και άλλα αριστουργήματα. Και μόνον τα ποιήματα της μαρτυρικής Αχμάτοβας αρκούν για το τι σημαίνει σταλινισμός.

Η ψυχολογία νικάει και την κοινωνιολογία και όλα, επειδή ρουφάει κρυφά την ανθρώπινη ενέργεια. Ο άνθρωπος είναι ο σκοτεινός λογικιστής, φορέας των πάντων και ο δράστης δίχως αυτογνωσία, επειδή δεν προσέχει. Γι' αυτό και ό,τι έχεις μέσα σου ως σκοτεινό προγραμματισμό και υπνωτική κατάσταση, αυτά εξέφρασες ανεπίγνωστα. Επιπλέον, είχες την ανοησία να δοκιμάζεις επίμονα για να τα επιβάλλεις, όπως συνήθως κάνουν οι φοβούμενοι την αλήθεια και την έντιμη συνεργασία.

Σε πάρα πολλούς υπάρχει η πρόθεση ν' απαγορεύσουν, ν' ανακρίνουν ή να κόβουν κεφάλια πριν ακόμα έρθει στην εξουσία η κομματική δικτατορία της παράταξης στην οποία ανήκουν σαν να ήταν μονοπωλητές της κοινωνικής δικαιοσύνης και της ιστορίας με καισαροπαπικό αλάθευτο διανοητικού ιμπεριαλισμού ή φασιστοκομμουνισμού ορισμένων δογματικών. Δεν λες ότι απλώς θέτω μια ερώτηση ή ερωτήσεις γι' απάντηση, αλλά θέλεις να εμποδίσεις το ακροατήριο ή να με υποκαταστήσεις. Το ακροατήριο διαμαρτύρεται, αλλά εσύ δεν το σέβεσαι. Και κάνεις ζημιά σε ό,τι σωστό μπορεί να έχει ο μαρξισμός, όπως κάνεις ζημιά και στο κόμμα στο οποίο ανήκεις, αλλά νομίζεις ότι τ' ωφελείς, από ανοησία.

ΑΚΡΟΑΤΗΣ: Αυτή τη λέξη, ανοησία, πάρτε την πίσω, γιατί ήταν συνειδητά αυτά που είπα.

ΟΜΙΛΗΤΗΣ: Όχι, δεν ήταν συνειδητά. Αν ήταν συνειδητή η συμπεριφορά σου, θα έθετες αλλιώς το ζήτημα: θα έλεγες ως εξής περίπου: μήπως παραγνώρισες τον κοινωνικό παράγοντα, διότι και ο κοινωνικός παράγοντας πρέπει να προσεχτεί.

Άλλωστε για την κοινωνία μιλάω, με όλες τις πλευρές της και με όλες τις σχέσεις προσώπων, ομάδων, κρατών. Και την ιστορία δεν την παραγνώρισα. Είπα για τη Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία, είπα για το Χριστιανισμό, είπα ότι εκμεταλλεύονται τα πάντα οι ισχυροί της Γης και τα λοιπά. Και ούτε έκαμα τον άνθρωπο σκουλήκι. Είπα ότι ο άνθρωπος κατάντησε σκουλήκι σερνόμενο και άγριο θηρίο δαιμονισμένο, ενώ έχει το Πνεύμα μέσα του και το Θεό. Επειδή είμαστε απρόσεκτοι και συνένοχοι, μας υποβάλλουν οι προπαγάνδες, οι εφημερίδες, άλλοι μαζικοί μηχανισμοί μαζί με τα σκοτεινά μας πάθη, μας υποβάλλουν άλλα πράγματα, του Σατανά, αυτό που μπορεί να ειπωθεί σατανισμός που είναι και τα ψυχολογικά πλέγματα της ανθρωπότητας. Μας παραπλανούν επειδή είμαστε απρόσεκτοι. Δεν βλέπουμε. Και αυτή η όμορφη Γη να μην βλέπει μια καλή μέρα, να μην ιδεί Ειρήνη, να μην ιδεί Δικαιοσύνη, να μην ιδεί Λευτεριά.

Αυτά που είπες, τα λένε ορισμένοι κοινωνιολόγοι και πολιτικοί: ας αλλάξουμε το σύστημα να γίνουν όλα μέλι και γάλα! Αλλά, το σύστημα άλλαξε σε πολλές εποχές. Πολλά συστήματα άλλαξαν στις κοινωνίες και στους λαούς, όπως και σήμερα: συστήματα φασιστικού τύπου, συστήματα ρωσικού τύπου, συστήματα κινέζικου τύπου, συστήματα αμερικανικού τύπου, και λοιπά, αλλά ο άνθρωπος δεν άλλαξε, διότι είναι απρόσεκτος και γι' αυτό αντανάκλαση των συνθηκών. Δεν θέλει ν' αλλάξει. Δεν θέλει να ιδεί τον εαυτό του, επειδή είναι ένοχος και από ενοχή μειονεκτικός και γι' αυτό αλαζονικός. Δεν θέλουμε να ιδούμε ότι πλανόμαστε.

Ρίχνουμε το φταίξιμο στην Ιστορία, στην Κοινωνία, σε ό,τι άλλο, εκτός απ' τον εαυτό μας, παπαγαλίζοντας αυτή ή την άλλη ιδεολογία. Ποιος κάνει την κοινωνία; Σήμερα ποιος κάνει την πορνεία, ποιος κάνει και καταναλίσκει ναρκωτικά και τα κρυπτοδηλητηριώδη άλλα προϊόντα; ποιος κάνει τη λατρεία του χρήματος και του συναλλάγματος; Μήπως η Ιστορία; Μήπως η λέξη κοινωνία; Εμείς δεν είμαστε ιστορία; Εσύ δεν παίρνεις ήδη πολυτελείας μιμούμενος κι ενισχύοντας τον ασιτισμό; Και αν καπνίζεις, δεν ενισχύεις τις βλαβερές αστικές βιομηχανίες; Αν τρως κονσέρβες και άλλα βλαβερά και αν παίρνεις χάπια ενισχύεις τις αρρώστιες και τους μεγάλους εκμεταλλευτές των λαών, που είναι οι χημικές και τροφικές βιομηχανίες μαζί με την ψευτοεπιστήμη που λέγεται ιατροφαρμακευτική, εξαπατώντας τον εαυτό σου κι ενισχύοντας τις φοβερές ιατροφαρμακευτικές εταιρείες και τις εταιρείες λιπασμάτων και χημικών που δηλητηριάζουν τα εδάφη, την ανθρωπότητα, τη Γη και την ατμόσφαιρα. Όλοι δια των λαθμενών καταναλώσεων, ενισχύουμε τα διεθνή μονοπώλια, που κυβερνούν τις τεχνολογίες και τις κυβερνήσεις. Αυτά κυβερνούν ως υπερεξουσίες σε όλα τα καθεστώτα. Δεν κυβερνούν οι πολιτικοί. Τα μονοπώλια εξαναγκάζουν τους πάντες. Αυτά είναι μαφίες πολλών

διαστάσεων με αλυσιδωτές διασυνδέσεις οικονομίας, υποκουλτούρας και μαζικών τρόπων υποβολής κι επιβολής.

Ιδεώδη και ιδεομανίες, μαζί με την κάθε ιδεολογία καταντούν όπιο, ναρκωτικό των διανοούμενων και άλλων πολλών, για να μην βλέπουν την πραγματικότητα συνολικά και συγκεκριμένα. Έτσι ιδεομανείς και δογματικοί τύποι χονδροειδούς ιστορικού υλισμού και διαλεκτικών αφαιρέσεων επί αφαιρέσεων, παρότι μεταξύ τους ερμηνεύουν διαφορετικά την ίδια αυθεντία και αλληλοσπαράσσονται, εντούτοις καθένα απ' αυτά τα κομματιάσματα, απαιτούν από άλλους τυφλή υποταγή στο παγωμένο στατικό σχήμα και πρότυπο, σαν να ήταν αιώνια σωτήρια αλήθεια και πραγματικότητα, ενώ είναι μόνο κλειστά συστήματα, κυκλώματα και κούφιας λέξεις νευροψυχωτισμών και αυτοκαταναλώσεων, απ' όπου οι κοινωνικές τερατωδίες. Επειδή δεν βλέπουμε από εποπτεία έξω απ' τα κλειστά συστήματα κι έξω απ' τις παγωμένες κουλτούρες και ιδεολογίες ή θεωρίες, γι' αυτό συμβαίνουν αυτά. Συνήθως είμαστε οι ετεροκίνητοι αυθαίρετων νοημάτων, φορτισμένων λέξεων, εικόνων, κοινωνικών παραστάσεων και πραγμάτων. Αυτό σημαίνει ειδωλολατρεία, σατανισμός και φετιχισμός.

Λοιπόν, με το να λατρεύουμε τέτοια κοινωνία αυτού ή του άλλου συστήματος λατρεύουμε τον Σατανά, αφού όλα τα κράτη λατρεύουν την τεχνολογία του καταστροφισμού, με πρωτοπορείες τις Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής, την Ιαπωνία και τη δυτική Ευρώπη και πράκτορά τους την Ασία τη ρωσική τεχνολογία μονοκαλλιέργεια που είναι η σύγχρονη μυστικοπάθεια, με σύνθημα στη Ρωσία: γκνίτ υπερεγκνίτ Αμέρικου (να φτάσουμε και να ξεπεράσουμε την Αμερική). Η μανία για υλική δύναμη. Ανταγωνισμός μέχρι εσχάτων για μονοκρατορία: να ο σατανισμός στην πιο καταστροφική του μανία, ενώ είμαστε μια ζωή, μια βιόσφαιρα και ανθρωπότητα της Γης.

Και ας μην είμαστε πολύ έτοιμοι να παρερμηνεύουμε την παραδοσιακή λέξη Σατανάς, αφού ήδη έχω πει ότι κυρίως σημαίνει ψυχολογικά πλέγματα αιώνων και αναθυμιάσεις μολυσμένης ενέργειας που φασματοποιείται και μπορεί να παράγει δαιμονοειδείς ψευτοοντότητες. Δίχως κριτική αντίληψη εποπτικότητας, ιδεολογικοί, τεχνολογικοί και άλλοι μιμητισμοί δεν είναι διαπραγματεύσιμοι, ούτε ελέγχονται, αλλ' υποβάλλονται κι επιβάλλονται ως φετιχισμοί και παγιδεύσεις, με θύματα και τους θύτες. Έτσι, οι κοινωνίες όπως τις κάνουμε σε όλες τις χώρες, είναι σατανικές, δίχως καμιά εξαίρεση οποιουδήποτε κοινωνικού συστήματος. Και όπως είμαστε τώρα, κοινωνίες και πολίτες, αν δεν αντιληφθούμε βαθιά, αισθαντικά, τι είμαστε, τι λέμε και τι κάνουμε, το μέλλον δεν θα είναι καλύτερο αλλά πιο δυναμικά χειρότερο, όσο κι αν φλυαρούμε ή θεωρητικολογούμε περί αλήθειας, πραγματικότητας, δικαιοσύνης, λευτεριάς, ομορφιάς και αγάπης.

Δεν είμαστε εμείς αρμονικό, κομμάτι στο σύνολο σώματος, πνεύματος, ψυχής, φύσης, κοινωνίας και θεότητας. Διά της λατρείας των πραγμάτων, των δομών παντός είδους και των πλεγμάτων μας, καλλιεργούμε μόνον τα κατώτερα που έχουμε. Και ούτε σημασία έχει τι λέει ο ένας και τι θα πει ο άλλος, αλλά ο καθένας τι αισθάνεται, όταν πάει ν' αναπαυθεί και πριν κοιμηθεί. Όταν είναι μόνος του τι λέει στον εαυτό του για τα όσα έκαμε και για τα όσα έφταιξε και για τα όσα αισθάνεται και σκέφτεται εκείνη τη στιγμή, θερμά κι επ' αυτοφόρω. Αυτό έχει σημασία. Όχι το τι θα πούμε στους άλλους και τι παρασταίνουμε για να κερδίσουμε το ψωμί μας ή για να προβιβαστούμε ή για να κάνουμε τους σπουδαίους. Επίσης μεγάλη σημασία έχουν οι ζωντανές, άμεσες σχέσεις μας, επειδή σ' αυτές έρχονται στην επιφάνεια τα κρύφια και τ' άδηλα και τα σκοτεινά, για να τα ιδούμε, να αυτοθεραπευτούμε. Αλλ' ακριβώς τις συγκεκριμένες ζωντανές σχέσεις αποφεύγουμε, καταφεύγοντας σε αφαιρέσεις, ιδεομανίες και παρελθόντα ή μελλοντισμούς, φλυαρίες, υπερσιτισμούς και χάπια, χάπια, χάπια.

Από αυτή την άποψη είμαστε σκουλήκια. Σερνόμαστε. Συμβιβάζομαστε δουλικά παρά τις ανταρσίες μας, και αρνούμαστε να ιδούμε τι μας συμβαίνει. Αν δεν θέλουμε να σερνόμαστε και αν δεν είμαστε τιποτένιοι, μνησικάκι κι εκδικητικοί εναντίον αθώων, και όσων μας πείραξαν λίγο ή πολύ, ας είμαστε

γενναίες ψυχές και τολμηρά πνεύματα. Όχι σκλάβοι λέξεων, εικόνων, σύμβολων, νοημάτων, κομμάτων, κυκλωμάτων, μονοπωλίων. Ας μην θέλουμε να δικαιολογηθούμε και να ρίχνουμε στη λέξη κοινωνία και στον ιστορικό, στον φυσικό και στον κοινωνικό παράγοντα ή σε άλλα πρόσωπα και περιστάσεις, όλα εκείνα που καθημερινά κάνουμε εμείς στον εαυτό μας, στην οικογένεια μας, στο σχολείο, στα επαγγέλματα, στο κράτος, στους συμπολίτες μας, στη φύση, ασεβείς και προς υπεράνθρωπες πραγματικότητες, όλοι εναντίον όλων, σαν να είμαστε αθεράπευτα δαιμονισμένοι και λάτρεις των μηδενιστικών όπλων, ψευτοειρηνιστές ετεροκίνητοι και ψευτοαντιρυπαντιστές καλλιεργώντας κληρονομημένα κοινωνικά και άλλα μιάσματα, εκλογικευτές του αυταπόδεικτου παραλογισμού μας.

Ιστορικοί και κοινωνιολόγοι και σχεδόν όλοι από εμάς τους πληθυσμούς πλαστογραφούν τα γεγονότα για να ταιριάζουν στις αυθαιρεσίες μας, τις οποίες αγιάζουμε για ν' αγιαζόμαστε εμείς και τ' αφεντικά μας, τα συμφέροντά τους και τα κακουργήματά τους εκ προσωπικών και ομαδικών εγωκεντρισμών, υπερευαίσθητοι σε όσα υπηρετούν το ναρκισσισμό και τη νεκροφιλία, αλλά παντελώς αναισθητοι για τα όσα πλάγια και άμεσα διαπράττουμε οι ίδιοι εναντίον αλλήλων.

Και περιμένουμε τώρα να μας σώσει το κράτος και η όποια κυβέρνηση.

Πιο συγκεκριμένα, τι είναι η παρούσα κυβέρνηση;

Μήπως έχει αφθονίες ατέλειωτες, αστείρευτες πηγές θησαυρών και χρυσού και συναλλάγματος; Εν μέσω διεθνούς πληθωρισμού που εξαπολύεται εξαιτίας των τρομερών εξοπλισμών και εξαιτίας των πολυδάπανων τεχνολογιών παντός είδους, απαιτούμε πολλά με απεργίες και με συνεχείς αυτοσυγκρούσεις μέσα στην ίδια την κυβέρνηση, ώστε να μην μπορέσει να γίνει κι ένα διαφορετικό πείραμα, αλλά να επικρατεί πάντα ο εκ δεξιών, εκ του κέντρου και εξ αριστερών φασισμός. Άλλα συστήματα και ειδικότερα ο κομμουνισμός δογματικού τύπου είναι καλύτερα; Σε ειρικές λαών δολοφονήθηκαν και βασανίστηκαν πενήντα εκατομμύρια εργαζόμενων και ομοκομματικών, εκ μέρους της εκάστοτε αναρριχημένης σπείρας σε κομματικούς και κρατικούς μηχανισμούς.

Γελάς αντί να κλαις. Νομίζεις ότι δεν είμαι καλά πληροφορημένος. Μόνον εσύ είσαι καλά πληροφορημένος, και μερικοί άλλοι δογματικοί. Αλλ' ας αφήσουμε την πολιτική, παρότι και αυτή είναι πραγματικότητα και είδος ανθρώπινης σχέσεως, άκρως ψυχοσοϊκά τυφλωμένων, που πιστεύουν ότι θα λύσουν όλα τα προβλήματα με την πολιτική βλακεία και την κομματική κακοήθεια.

ΑΛΛΟΣ ΑΚΡΟΑΤΗΣ (ορθώνεται χειρονομώντας προς τον ακροατή που παρεμβαίνει): Παραδεχόμαστε ότι απ' το κομμουνιστικό κόμμα μέχρι το φασιστικό, είναι διεφθαρμένα όλα τα κόμματα. Ο κύριος πρέπει να το καταλάβει.

ΔΗΜΑΡΧΟΣ: Και αυτό δεν είναι ερώτηση. Εδώ ερωτήσεις κάνουμε.

ΟΜΙΛΗΤΗΣ: Ναι, ναι, τώρα ξεφεύγουμε απ' το θέμα ολότητας των σχέσεων δίχως εντοπισμό προς μια μόνο κατεύθυνση.

ΔΗΜΑΡΧΟΣ: Υπάρχουν κι άλλες ερωτήσεις.

ΟΜΙΛΗΤΗΣ: Ναι, ναι. Λοιπόν, πιο συγκεκριμένες. Όχι μόνον πολιτική.

ΕΡΩΤΗΣΗ: Ποια είναι τα αίτια που χωρίζουν τους ανθρώπους;

ΟΜΙΛΗΤΗΣ: Κι αυτή είναι μια σημαντική ερώτηση, λαμβάνοντας υπόψη και τις προηγούμενες σ' αυτή την αίθουσα.

Τα αίτια της κάθε διαμάχης από χωριστικότητες των ανθρώπων, είναι πολλαπλά και πολυεπίπεδα. Δεν είναι ένα - δύο, δεν είναι αυτό ή εκείνο. Δεν είναι μόνο οι έξω ανταγωνισμοί και τα συστήματά τους, ούτε η λέξη κοινωνία. Είναι αίτια και κίνητρα σκοτεινά που δεν τα ξέρει κανένας, παρά μόνον εκείνοι που έχουν επίγνωση του εαυτού των βαθιά, αισθαντικά. Είναι και αίτια φανερά, ολοφάνερα, αυταπόδεικτα. Λοιπόν, αυτά τα πολλαπλά και πολυεπίπεδα αίτια, γίνονται μια Αιτία ως Αιτία του Εαυτού της που είναι η ψυχολογική αιτία του εαυτού μας, προβαλλόμενη και πραγματούμενη στις κοινωνίες, στις οικογένειες, στα σχολεία, στα επαγγέλματα, στα νυχτερινά κλαμπ, στον τουρισμό και σε κάθε τι, σε κάθε εκδήλωση και στις θρησκείες του κάθε Καίσαρα, δημοκρατικού ή δικτατορικού, όπως και στο κάθε ανεπίγνωστο ψυχολογικό άσχημο παιχνίδι, σε όλες μας τις σχέσεις και ιδίως μεταξύ συζύγων όπως και μεταξύ «λεύτερων» ψευτοερωτευμένων: δεν έλκονται από ταίριασμα, αλλ' από αντίστοιχες αδυναμίες και σαδομαζοχικά συμπλέγματα, όπως και απ' το χειρισμό αλλήλων ή του ενός εξ αυτών ως άλλοθι ή εκλογικευμένη δικαιολογία, καθώς συμβαίνει ώθηση αρνητικών ασυνείδητων συναισθημάτων ανεξάρτητα από τον άλλον, αφού ανάγονται σε προσωπικό και ομαδικό μακρινό παρελθόν αιώνων και του παρόντος βίου.

Ακόμα και στις μόλις αρχίζουσες σχέσεις, αυτού ή του άλλου είδους, καθένας εκ των σχετιζόμενων προβάλλει στον άλλον ή στους άλλους το δικό του ψυχολογικό υπόβαθρο που είναι αυτοείδωλο και κοσμοείδωλο, σαν να μην είχε ο άλλος τους δικούς του μηχανισμούς προβολής και την παρόμοια μανία ψυχονοϊκής τυφλότητας, σαν να πρόκειται μόνον περί σχέσεων μεταξύ λέξεων, ειδώλων, αυθαιρεσιών, επαγγελματισμών και ψευτοαναγκών μεταξύ αυτών που παίζουν το άσχημο ψυχοκοινωνικό παιχνίδι εξουσιαστών ή τυράννων και των άλλων που παίζουν αντιστοίχως άσχημο παιχνίδι μαζοχικής υποτακτικότητας και θυσίας, όταν δεν μπορούν να εξουσιάζουν. Οι χαϊδεμένοι με κολακείες και ανέσεις εκφυλιστικές μέσα σ' εξασφαλίσεις ως οχυρά και στεγανά, μοιάζουν πολύ προς τους άκρως στερημένους, υβρισμένους, καταπιεσμένους και πεινασμένους.

Ηθική των περισσοτέρων, είναι ηθική του να μην το μάθει ο κόσμος και ο νόμος. Δεν είναι να το μάθει το πνεύμα τους αντιλαμβανόμενο την ψευτοσυνείδησή τους. Επομένως δεν είναι ηθική. Είναι υποκρισία. Ενώ η δημιουργική, λεύτερη κι αισθαντική ηθική δεν έχει όρους, δεν εξαρτάται από περιστάσεις και από πρόσωπα. Αλλά είναι τολμηρή και δίκαιη, γνωρίζοντας αυθόρμητα πού να μιλήσει και πού να μην μιλήσει. Δεν παρασταίνει και τον μεταρρυθμιστικό ή τον επαναστατικό προστάτη της εργατικής τάξης για να την εκμεταλλεύεται δολιότερα, φλυαρώντας και για ειρήνη αλλά εξοπλιζόμενη δυναμικότερα και κάνοντας χοντρικό εμπόριο μηδενιστικών όπλων δήθεν υπέρ των καταπιεζομένων λαών. Αυτά είναι προ πολλού γνωστά ιμπεριαλιστικά τεχνάσματα του διεθνούς μεγαλοαστισμού που τον μιμούνται οι αλληλομισούμενοι «μαρξιστο - κομμουνισμοί», «μεταρρυθμιστισμοί» και άλλοι που αντιστοιχούν στις οικογενειακές εντάσεις, φορτίσεις κι υπερφορτίσεις ανεπίγνωστες, απ' όπου προσωπικές και ομαδικές εκρηκτικές καταστάσεις, αγωνίες, καταθλίψεις, νευροψυχωτικά φαινόμενα ψυχοσωματικών και κοινωνικών νοσημάτων. Ή μήπως όλα αυτά είναι μόνον φαντασιώσεις του ομιλητή, δίχως να συμβαίνουν; Μήπως ζούμε σε παράδεισο, αλλά λιγστοί δεν το αντιλαμβάνονται; Ας υπάρχουν και λίγες εξαιρέσεις αυτού του είδους.

Η Ζωή είναι πρόκληση και ταυτόχρονα κάλεσμα. Μας προκαλεί για να βγάλει στην επιφάνεια όλα τα σκοτεινά και τ' άπλυτα που έχουμε βαθιά κι ανεπίγνωστα. Καθώς βγαίνει στην επιφάνεια το μίσος, η τυφλή παρόρμηση, ο φθόνος, η σύγκριση, ο ανταγωνισμός, η πλεονεξία, η ψυχική νοσηρότητα και η σωματική αρρώστια, τότε ο νους, αν έχει εγρήγορση αισθαντική, θα τα ιδεί και καθώς τα βλέπει μαραίνονται. Αυτό είναι η αληθινή, σιωπηλή επανάσταση που μπορεί και να πραγματώνεται σε

κοινωνίες αυθόρμητα και ειρηνικά ως αλλαγή τρόπων ζωής και σχέσεων, απ' όπου και η αληθινή, ριζική αλλαγή σε κοινωνίες και προς τη φύση και προς το Θεό της Υπερνομίας. Όσο κι αν είναι ταλαντευόμενο, το σύμπαν ευνοείται από μια άλλη σκοπιά εποπτική, μαζί με τα ημιανεξάρτητα υποσύνολα, αλλ' εμείς αν εξακολουθήσουμε να μην στηρίζουμε αλλήλους μ' έντιμη συνεργασία, θα μας απορρίψει και η Τροφός μας Γη, από παντού απόβλητοι, ως άκαρπα δέντρα για την πυρά, όπως λέει το Ευαγγέλιο.

ΕΡΩΤΗΣΗ: Δεν απαντήσατε... γιατί μαλώνουμε.

ΟΜΙΛΗΤΗΣ: Γιατί μαλώνουμε; Απ' την ίδια πολυεπιπεδη Αιτία. Γιατί μαλώνουμε! Ε, να τους πούμε να μην μαλώνουν! (ακούγονται γέλια και θόρυβος). Το καλύτερο που έχεις να κάμεις είναι να ρωτήσεις τον εαυτό σου, γιατί μαλώνεις με τον εαυτό σου, γιατί μαλώνεις με τους δικούς σου, γιατί μαλώνεις στην κοινωνία και γιατί θέτεις αυτό το ερώτημα (χειροκροτήματα).

Μήπως κουραστήκατε; περισσότερη από μία ώρα μιλάμε ζωηρά, θερμά, όπως μας χρειάζεται. Εκ μέρους μου δεν κουράστηκα. Αλλ' αν κουραστήκατε εσείς να το πείτε, να τελειώνουμε. Αρκετά είπαμε. Το σπουδαιότερο ζήτημα είναι τι θα κάνουμε όταν βγούμε έξω απ' αυτή την αίθουσα. Συνήθως τα πάντα για μας τους ανθρώπους, είναι ζητήματα διασκεδάσεως, είδη και τρόποι φυγής, ασεβείς προς όλα και προς τον εαυτό μας: τίποτε δεν προσέχουμε. Τα γεγονότα του εαυτού μας, των άλλων, της φύσης, και τα εκ Θεού, δεν υπάρχουν για μας. Υπάρχουν μόνον οι αυθαίρετες ερμηνείες και σημασίες, τα οποία στήνουμε ως ψυχολογικούς πάσσαλους, γύρω απ' τους οποίους αλυσοδένουμε τον εαυτό μας και περιφερόμαστε αυτοκατάδικοι προσωπικά και ομαδικά, μ' επιμονή αρνούμενοι να αισθανθούμε και να κατανοήσουμε βαθιά τι μας συμβαίνει.

Έτσι και αυτή τη φορά, το κάτι δημιουργικά δυσάρεστο που τόλμησε για λίγο να έρθει στην επιφάνεια, η σπίθα αυτή της αλήθειας, θα υποχωρήσει και θα περιπλακούμε ξανά ως υπνοβάτες στις δημιουργημένες από εμάς τους ίδιους παγίδες που είναι οι απάνθρωπες σχέσεις μας της καθημερινότητας, σχέσεις μειονεξίας και αγώνων για υπεροχή, σχέσεις εκμεταλλευτών κι εκμεταλλευόμενων, αφεντικών και δούλων, σχέσεις αυθαίρετων ερμηνειών και σημασιών αλλοπρόσαλλων, αυτοπαγιδευόμενοι φυγάδες εαυτού, επικριτές αλλήλων ατελεύτητα διαπληκτιζόμενοι και αγωνιζόμενοι για δήθεν ανωτερότητες και σπουδαιότητες, άπιστοι, χωρίς εμπιστοσύνη προς την υπερλογική της ζωής και προς το θείο σπινθήρα εντός μας για έντιμη συνεργασία και αγάπη.

ΕΡΩΤΗΣΗ: Ο Σωκράτης και οι διάφοροι φιλόσοφοι με τα δικά τους ερεθίσματα δώσανε το δικό τους αγώνα. Ο Σωκράτης ήπια το κώνειο... Σήμερα που είναι πολύ πιο φλέγοντα τα θέματα, λογοτέχνες, επιστήμονες και φιλόσοφοι αρκούνται σε παράσημα, βραβεία Νόμπελ, κτλ.

ΟΜΙΛΗΤΗΣ: Ναι, σωστό κι αυτό, πολύ σωστό. Ασφαλώς, στην εποχή μας είναι πιο φλέγοντα τα ζητήματα και τα προβλήματα, εξαιτίας του δυναμισμού της επιταχυντικά αυξανόμενης κι επεκτεινόμενης πολλαπλής τεχνολογίας. Γι' αυτό οι προβληματισμοί και οι ευθύνες τοποθετούνται αλλιώς, εξαιτίας των οικονομικοπολιτικών και των στρατιωτικών συγκροτημάτων και κυκλωμάτων που χρηματοδοτούν κι ελέγχουν επιστήμες, τεχνολογίες, κουλτούρες, και ό,τι άλλο. Οι προβληματισμοί δεν

είναι πια θέμα μόνον των ιστορικών και των φιλοσόφων, όπως άλλοτε, αλλά του καθενός μας και ιδίως όσων δεν είναι σύμμαχοι και συνεργοί της διεθνούς Συνωμοσίας επιστημονικών, κουλτουρικών, οικονομικών, πολιτικών, στρατιωτικών, δοκιμάζοντας τη σατανική δραστηριότητά τους και περ' απ' τη Γη. Τα σκοτεινά παρασκήνια έχουν χιλιάδες τρόπους να διαφθείρουν τον άνθρωπο. Βλέπουν ένα που έχει μια Α ή Β ιδιότητα, ακόμα και παραψυχολογική, να μαντεύει, να αισθάνεται τη σκέψη του άλλου, και τα λοιπά. Παρακολουθούν κρυφά τα πάντα κι επισημαίνουν. Υπάρχουν κεντρικές σχολές, που παίρνουν παιδιά, δέχονται υποτροφίες, και τους κολακεύουν, τους κάνουν πλύση εγκεφάλων, τους μετατρέπουν όπως οι Σουλτάνοι σε τεχνολογικούς και άλλων ειδών γενίτσαρους σε διεθνή κλίμακα, αρνητές λαών και πατρίδων. Τους δίνουν χρήματα και τίτλους, τους διορίζουν σε θέσεις - κλειδιά. Παράλληλα, ικανοί και με ταλέντα φιλόδοξοι έλκονται προς έξω υπηρεσίες, δέχονται τις κολακίες και στελεχώνουν τις ιδεοτεχνοδομές διεθνώς. Οι κριτικοί τους ευλογούν. Οι εφημερίδες τους λιβανίζουν. Οι πολιτικοί τους έχουν στο προσκήνιο και στις βιτρίνες. Αυτοί κολακεύονται και προδίνουν τον εαυτό τους, προδίνουν το λαό τους, προδίνουν την πατρίδα τους, όλη την ανθρωπότητα και τον πλανήτη.

Διότι σήμερα δεν κινδυνεύουν μερικοί τόποι και μερικές χώρες. Ολόκληρος ο πλανήτης κινδυνεύει. Η ζωή του πλανήτη κινδυνεύει.

Επομένως, αυτοί είναι οι μεγαλύτεροι των προδοτών. Αυτοί οι επιστήμονες, οι μορφωμένοι, οι λογοτέχνες, οι ποιητές που προδίνουν τον εαυτό τους και τους άλλους. Τους δίνουν βραβεία, τους δίνουν τούτο και τ' άλλο, κολακεύονται και πάνε στις θέσεις που τους διόρισαν και δεν ντρέπονται. Δεν ντρέπονται να δέχονται παντός είδους κολακείες κι εξευτελισμούς, αυτοί οι μωροφιλόσοφοι που είναι διασπασμένοι εντός τους και στις κοινωνίες, χωρισμένοι και χωριστικοί που στρέφουν πάντα προς τα έξω την προσοχή τους και προς άλλους τομείς των κοινωνιών, αλλά ποτέ δεν θέτουν επί τάπητος τον εαυτό τους και δεν αμφισβητούν τον τομέα στον οποίο ερευνούν, παράγουν ή χειρίζονται. Έτσι και τα Κέντρα Έρευνας, Τεχνολογίας κι Εφαρμογής, εργάζονται με φορείς σαν να ήταν ρομπότ οικονομικών, πολιτικών και στρατιωτικών φορέων του καταστροφισμού, από Μίσος.

Οι νεοφυσικοί, αφού κομμάτιασαν εικονικά την ύλη και την ενέργεια έως και το απροχώρητο, θεωρητικοποιούν τώρα τελευταία και περί της λεγόμενης «υπερχορδής» και υπερπεδίου: ποιος ξέρει τι άλλα όπλα μηδενιστικότερα εξ αυτής της «υπερχορδής» θα κατεργασθούν, αν δεν τους σταματήσουμε τη δολοφόνα χέρα από σατανική τους σκέψη ως εφαρμογή των εφευρέσεών τους.

Σιωπηλά και πλαγίως εκφράζεται η ευχή εκ μέρους πολλών «ειρηνιστών», «αντιρυπαντιστών» και «δικαιοκριτών» στελεχωμένων και οπαδών, να κλείνεται το στόμα και να σπάζει κάθε γραφίδα όσων τολμούν να συμμετέχουν στο ξεσκέπασμα της ψευτιάς και της υποκρισίας των εκάστοτε ψευτοσωτήρων μας, μικρών και μεγάλων, όπως και των ένσαρκων δαιμόνων που μας παρασταίνουν τους γκουρουϊκούς άγγελους του φωτός: πληθωρικοί κι αυτοί τώρα τελευταία, παντού στον πλανήτη μας.

ΕΡΩΤΗΣΗ: Η φιλία στην εποχή μας θεωρείται συμβατική, όπως λέτε και σεις στα ποιήματά σας. Για πολλούς όμως και διάφορους λόγους, που δεν τους θέλουμε, ο άνθρωπος σήμερα δεν μπορεί ν' αφουγκραστεί την ψυχή του άλλου. Πρέπει όμως, ν' αρνηθούμε τη φιλία σήμερα;

ΟΜΙΛΗΤΗΣ: Σωστή κι αυτή η ερώτηση. Εμάς, όπως τα είπαμε —δεν πρέπει να μας ενδιαφέρει αν ο άλλος είναι φίλος ή εχθρός. Ούτε πρέπει ν' απελπιζόμαστε όταν συναντάμε συνανθρώπους και συμπολίτες που ποτέ δεν συγχωρούν ούτε τα παραμικρά ενοχλήματα που θεληματικά, ή τυχαία ή αθέλητα, τους έχουν κάμει άλλοι οποιοσδήποτε άγνωστοι ή φίλοι ή συγγενείς. Βασίζονται σ' αυτά για να τρέφουν το προϋπάρχον μίσος τους αιώνων και κύκλων ζωής προσωπικής και ομαδικής.

Έν' απ' τα ουσιώδη του Ευαγγελίου είναι να μην εκδικούμαστε, να συγχωρούμε.

Ας συμπεριφερόμαστε φιλικά προς όλους, όχι από αδυναμία ή συμβιβασμό, αλλά από αγάπη και κατανόηση, είτε φίλοι είναι, είτε εχθροί. Είτε μας βρίζουν είτε μας κολακεύουν. Ας τους σεβόμαστε, αν δέχονται να τους πλησιάσουμε, ή αν δέχονται τον έντιμο διάλογο. Όταν δεν δέχονται, τι μπορούμε να κάνουμε; Το μίσος όσο υπάρχει, δεν υπάρχει η αγάπη. Όπου υπάρχει αγάπη, δεν υπάρχει μίσος. Μίσος και αγάπη δεν μπορούν να συνεννοηθούν. Η Αγάπη δεν μπορεί να υποχωρήσει γιατί είναι παγκόσμια, είναι θεϊκή, είναι ακέραια και δίχως σκοτεινά κίνητρα. Είναι αιώνια, κι αντανακλάται μέσα στον άνθρωπο. Όμως το μίσος μπορεί να υποχωρήσει, διότι το μίσος είναι μια ψευδαισθηση ως κύστωση σαπίλας, παγιδευμένη και γι' αυτό μολυσμένη ζωτική μας ενέργεια. Το μίσος καταστρέφει τον φορέα και όπως λέει λαϊκή παροιμία, το ξύδι που είναι πολύ αιψύ, καταστρέφει το δοχείο του, όπως και οι άκρως εκδικητικοί για τα παραμικρά ή για τα όσα τους έχουν κάμει άλλοι και ο εαυτός τους, φέρουν μαζί τους το μίσος, την κακία, την εκδίκηση ως κόλαση εντός τους, όπου κι αν πάνε σ' αυτή τη ζωή επί της Γης, όπως και στον άλλον κόσμο, αυτοτιμωρούμενοι, επειδή δεν παραιτούνται, δεν συγχωρούν, κι επειδή στηρίζουν στο μίσος, στην κακία, στην ψευδολογία, στην υποουλότητα και ιδίως στην εκδικητικότητα, τη ζωή τους, μαστιγώνοντας παντοιοτρόπως άλλους και τον εαυτό τους για να έχουν την εντύπωση ότι έντονα ζουν, καθώς αφήνουν ν' απορροφιέται η ενέργειά τους απ' τα καταχθόνια βάθη της σκοταδικής σκέψης αιώνων που είναι το εφιαλτικό παρελθόν.

Ας αφήσουμε τον άνθρωπο που μισεί, να μισεί. Αν μας βρίζει, θα τον ξαναπλησιάσουμε. Ας μας ξαναβρίσει. Την τρίτη, την τέταρτη φορά, ύστερα θ' απομακρυνθούμε.

Θα βρεθεί και κάποιος να μας πλησιάσει, ο οποίος θα έχει λιγότερο μίσος, κι από κει, με την επαφή μας, θα λιγοστέψει το μίσος του, και θα κάνει καλό και σ' εμάς, διότι θα δούμε πως λειτουργεί το μίσος στον άλλο και θα μπορέσουμε ν' ανακαλύψουμε το βαθύτερο μίσος και στον εαυτό μας, που είναι καταχωνιασμένο και δρα μετεμφιεσμένο μ' ευγενικά ιδεώδη, ή με φαντασιώσεις περί ιδανικής πολιτείας, ως μπαλόνια φουσκωμένα με κούφιας λέξεις που τίποτε άλλο δεν αντιπροσωπεύουν παρά μόνον παπαγαλισμούς, πιθηκισμούς και κοάζοντα βατράχια σε χλιαρά ψυχιστικά έλη, φουσκωμένα, ρουφώντας νερόλασπη και μεγαλομανώς απειλούντα τα σύμπαντα, το Θεό, και την ύλη της Γης μας. Και την απόλυτη, καθαρή Ενέργεια της απεραντοσύνης: δύστυχα, παρανοϊκά βατραχανθρωπάκια που τα χειρίζονται κακοποιοί πολιτικοί, χειριζόμενοι κι αυτοί από άλλους. Γι' αυτό χρειάζεται προσοχή, εγρήγορση, αισθαντική ετοιμότητα. Δεν υπάρχει κάτι επί της Γης και στις δύο της βιόσφαιρες, την υλοημική και την αιθερική, που να μην το εκμεταλλεύονται, που να μην το εμπορεύονται, που να μην το παραχαράσσουν, που να μην το μετατρέπουν σε ψεύδος, εξευτελισμό, διωγμό και πόλεμο με πρόσχημα τα ευγενικά ιδεώδη, τις θρησκείες, τις επιστήμες, τις κουλτούρες, την πατρίδα, την προστασία του φυσικού και του κοινωνικού ζωτικού χώρου, όπως και στ' όνομα ψυχοθεραπειών, ψυχαναλύσεων, σωματικών θεραπειών και βαθιάς γνώσης εαυτού, άλλων και κόσμου.

ΕΡΩΤΗΣΗ: Και για να τελειώνουμε, σ' ένα στίχο σας λέτε: «Όλα κενά δοξάζουν την πληρότητα...» Αυτή η ματαιότητα, όπως την εκφράσατε, οδηγεί σε κάποια θρησκευτική πίστη;

ΟΜΙΛΗΤΗΣ: Το απέραντο Άδειο είναι Πλήρες καθαρής Ενέργειας: δέκα κυβικά εκατοστόμετρα εκ της οποίας, αντιστοιχούν με την ενέργεια ολόκληρου του αστροφυσικού σύμπαντος. Υπάρχουν κι άλλα σύμπαντα μέσα σε σύμπαντα και κόσμοι μέσα σε κόσμους πεδίων και υπερπεδίων υπερζωής και υπερνομίας. Η Πληρότητα είναι ο Θεός. Υπερνομία και ως κοσμοποιούμενος Θεός. Όπως λέει και το Ευαγγέλιο: ποτέ κανένας δεν τον είδε το Θεό. Μόνον απ' τα έργα Του αισθανόμαστε, καθώς πλησιάζουμε δια της εξάιφνης αισθαντικότητας ή εμπνεύσεως και νοημοσύνης.

Οι πιο προχωρημένοι νεοφυσικοί σήμερα, αναθεωρούν τα πριν από λίγο καιρό αντιφατικά κομματιάσματα περί σχετικότητας και των διαφόρων κβαντικών φασμάτων και φαντασμάτων, καταλήγοντας προς το παρόν σ' ενιαίο μονοδιάστατο «στατικό» υπερπεδίο που τ' ονόμασαν «Υπερχορδή». Πιο πέρα είναι το απέραντο Κενό, το Άδειο που είναι πλήρες καθαρής Ενέργειας, απ' όπου η ενέργεια κάθε δημιουργίας ως καθοδικές και ανοδικές ακτίνες διαστάσεων και ημιανεξάρτητων υποσύνολων που αποτελούν τα σύμπαντα κόσμων και βιοσφαιρών.

Τέτοιο νόημα έχει την αντιστοιχία του στις Άγιες Γραφές με φράσεις όπως η εκ του Μηδενός Δημιουργία.

Αλλά φυσικοί και μαθηματικοί όπως ο Bohr, ο Einstein και λιγοστοί άλλοι, και τώρα τελευταία όπως ο Carra, ήταν και είναι θερμοί εραστές ανατολικών φιλοσοφιών και θρησκειών, απ' όπου πήραν νοήματα και τα προσάρμοσαν επενδύοντας τα σε φυσικομαθηματικές εξισώσεις και θεωρίες, χωρίς να τ' ομολογούν, εκτός από ελάχιστους εξ αυτών των ολίγων νεότερων.

Θυμάμαι όταν ήμουν σε νεαρή ηλικία και ήδη πολύγλωσσος, διάβασα επιφυλλίδες και άρθρα σε ξενόγλωσσες εφημερίδες και περιοδικά, ήδη πριν απ' την έλευση του Χίτλερ στην εξουσία, στα οποία όπως και μερικοί άλλοι νεοφυσικοί σήμερα, ομολογούσαν το θαυμασμό τους για την παγκοσμιότητα των ανατολικών θρησκειών και φιλοσοφιών.

Αλλά όπως συνήθως, οι επίγονοι, προσκολλημένοι σε ορισμένες υλικές και πρακτικές συνέπειες θεωριών, υποθέσεων, ανακαλύψεων κι εφευρέσεων, προσαρτήθηκαν και προσαρτώνται στις οικονομικές, στρατιωτικές και πολιτικές δομές και μεγαδομές, παρασταίνοντας ότι έχουν τη ζωή και τα σύμπαντα μέσα στην τσέπη τους!

Μια τέτοια νοοτροπία ιδίως ανά τους αιώνες επίγονων και των σημερινών, δεν είναι ούτε αγνωστικιστική, αλλά, παρά τους διεθνισμούς, οικουμενισμούς, φιλελευθερισμούς και άλλα δικτατορίζοντα, είναι σκοταδικοί επαρχιωτιστές σε μεγαλουπόλεις και μητροπόλεις, ανθρωποκεντρικοί, εγωκεντρικοί, γεωκεντρικοί αυτιστές, που δεν χρειάζονται να υπάρχει Θεός, αφού θεοί είναι οι πολιτικοί και σύμπαν είναι το ναρκισσιστικό προσωπικό και ομαδικό είδωλο εαυτού και κόσμου.

Από μian άλλη άποψη, κόσμος, ύλη, ενέργεια και ζωή σε διάφορες διαστάσεις, δεν είναι προβολή φασμάτων του ανθρώπινου αυτισμού και ναρκισσισμού που λατρεύει και προβάλλει πραγματώνοντας το λατρεμένο αυτοείδωλο απ' όπου και το κοσμοείδωλο, αλλ' είναι «αντικειμενική» Μαγεία της Αυταπατόμενης Απάτης: αφού οι ταχύτητες αλλάζουν αντιστοίχως την πορεία, την κατεύθυνση, την ταχύτητα και τη δράση του «χρόνου» ήδη αμέσως μετά την υπέρβαση της ταχύτητας του φωτός, απειρίζοντας τη «μάζα», και μεταξύ άλλων αντιστρέφοντας το «χρόνο» προς τα πίσω, αντιγράφοντας κι επανορθώνοντας οτιδήποτε προς το οποίο ακαριαία σχετίζεται, τότε, τι είναι και τι σημαίνει θάνατος, ζωή, σύμπαντα, κλίμακες, διαστάσεις κόσμων και βιοσφαιρών, αίφνης, στην έκτη διάσταση, όπου όλα συνυπάρχουν σε ασύλληπτο παρόν;

Τέτοια νοήματα δεν είναι μόνον για λευκό ή μαύρο χιούμορ, αφού από νοήματα κι εξισώσεις, μεταξύ άλλων μηχανών, όπλων και τηλεχειρισμών, μπορεί να εφαρμοστεί τεχνολογική και τεχνοψυχιστική

αναδιοργάνωση ηλεκτροχημικών κι αιθεροαλχημικών ωθήσεων εξ αποστάσεως εναντίον όλων και του ίδιου μας εαυτού, θανατούμενοι αλλά επανορθούμενοι δια των χειρισμών αντιστροφής του «χρόνου», τέτοιου χρόνου που μπορεί να είναι και να γίνει οτιδήποτε, σαν να μην υπάρχει ούτε ύλη, ουτ' ενέργεια, ούτε διαστάσεις, ούτε Χρόνος! Κι ένας άλλος χρόνος ο ψυχολογικός, κάθε τόσο εκρήγνεται ή εκφορτίζεται αλλιώς εκμηδενίζει τους φορείς.

Τότε γιατί με τόση μανία προσκολλώμαστε σε πράγματα, πρόσωπα, καταστάσεις, μονοκαλλιέργειες, μονολιθισμούς, ιδέες, ευπιστίες, λεπτομέρειες, «ωφέλειες», «κέρδη», «ορθολογισμούς», πολιτικολογίες και κόμματα, φορτωμένοι πολιτισμογενείς, ιατρογενείς και πολιτικογενείς βασανιστικές παθήσεις; Και γιατί αρχιμαφίες φροντίζουν να εφευρίσκονται αποτελεσματικότερες τεχνολογίες χειρισμού της συμπεριφοράς πληθυσμών;

Ο «χριστιανισμός» μαζί με όλα τ' άλλα του διεθνούς πολιτισμού, δεν καλλιεργεί τη ζωή και την ανάσταση, θανάτω θάνατον πατήσας, αλλά κι αυτοί ως «χριστιανοί» μονωτιστές και αγωνιώδεις ψυχές καταθλίψεων, νεκροβιούσες αλαζονικά, μειονεκτικότεροι νάρκισσοι καταδικάζουν τη ζωή με ψευτοευζωισμούς αστισμών και μητροπολιτικών σκοταδικών επαρχιωτισμών, πολιτισμένοι και υπερπολιτισμένοι, συνειδητά και ανεπίγνωστα στην πράξη λάτρεις του Σατανά της Γης, κρυπτικοί οπαδοί του Αντίχριστου και του μηδενιστικού Πολέμου: μόνον θάνατος δίχως ανάσταση. Αυτή την κατάσταση σε ό,τι χειρότερο έχει, τη συνεχίζουν και διάφοροι κομμουνισμοί κι αυτοί αλληλομισούμενοι κρυφά και φανερά, εξευτελίζοντας κι αυτοί την Ελπίδα της ανθρωπότητας.

Κατακτητικοί σαδομαζοχικοί και νεκρόφιλοι νάρκισσοι, μισούμε τις πολλές διαστάσεις και τις διαφορές, επειδή δεν αισθανόμαστε την κοινή καταγωγή και κατάληξη, ανομολόγητα ένοχοι και συνένοχοι, εξόριστοι στον πλανήτη Γη.

Αντί της συμμετοχής δια της αυτογνωσίας και της αλληλοκατανόησης, μεταχειριζόμαστε την αρπακτικότητα και το αλληλοφάγωμα που είναι ουσιαστικά αυτοφαγεία, όπως αρπακτικότητα είναι και η θετική, αρνητική και αμφίθυμη συνταύτιση: να είμαστε εικονικά σαν τα αντικείμενα των συνταυτίσεών μας ή να τα εξοντώσουμε για να είμαστε μονοκράτορες, ή αυτοσπαρασσόμενοι ανάμεσα σ' αυτά τα δύο ως αμφίθυμοι και αμφίτροποι.

Σε πολιτικό επίπεδο, οι δυναμικοί και οι τεχνοκράτες αποικιοποιούν εκμεταλλεύονται κι εξαθλιώνουν και μέσα στις ίδιες τους τις χώρες, όλους τους εξαρτημένους και τους περιφερειακούς. Οι λεγόμενοι κοινωνικοί επαναστάτες και οι μαρξιστές είναι τόσο τυφλά προσκολλημένοι σε αφαιρέσεις σωστές ή λαθεμένες, και σε ακίνητους στόχους, ώστε υπερφαλλαγγίζονται απ' τους αστοδικτατορικούς και αστοφιλελεύθερους λεηλατητές του πλανήτη, μιμούμενοι και τα χειρότερα των ανταγωνιστικών τους μονοπωλιακών, εταιρικών και κρατικών ιμπεριαλισμών, καισαροπαπιστές πιο χοντρικά ιμπεριαλιστικότεροι και βλακωδέστερα επεκτατικοί όσο και οι χιτλερισμοί ανά τους αιώνες και σήμερα.

Επειδή και η πάλη των τάξεων, είναι προβολή της εντός μας πάλης, καμιά κοινωνική ομάδα ή τάξη δεν είναι αθώα, ούτε μεσσιανική, ούτε καν αυτοελευθερούμενη απ' τον φετιχισμό των προϊόντων και τον ψυχολογικό και κοινωνικό προγραμματισμό των υποβολών κι επιβολών, όλοι θύματα εαυτού, άλλων και ανακλάσεων του περιβάλλοντος κόσμου, εξ επίμονης απροσεξίας κι εκ της εξ αυτής εσωτερίκευσης των εμποδίων. Η βαριά φόρτιση κι ενοχή αιώνων της εκ του παρόντος βίου, μας εμποδίζει ν' αντικρίσουμε σε βάθος τον εαυτό μας ως σταλινοειδείς, χιτλεροειδείς τσεγγισχανικοί και παρόμοιοι.

Ως μονάδες ανθρώπινων όντων ψυχολογικά ανεξάρτητοι από κοινωνικές ομάδες, θα μπορούσε να λευτερωθεί ο άνθρωπος, αισθανόμενος βαθιά και δια της συνολικής αντίληψης ότι είναι πολυεπίπεδα

σκλάβος. Χρειάζεται να τονιστεί ή επαναληφθεί μια τέτοια περιγραφή διαπιστώσεων και σε λεπτομέρειες, παρότι πολύ ενοχλητική, επειδή μπορεί να ωφελήσει κάποιους με σιωπηλή τους ψυχική επανάσταση.

Μια μικρή μειοψηφία τέτοιων συνανθρώπων μπορεί ν' αποτελέσει τις αυτόφωτες εστίες, όχι μόνον ακτινοβολίες, αλλά και μεταλαμπάδευση της δίχως καπνούς φλόγας της απελευθέρωσης, της ομορφιάς και της αγάπης με δράση και αποχή σωστή.

Αλλά οι γνησιότατοι μικρομεγακομπιναδόροι, κομματιστές πληθωρισμών «ποιότητας κουλτούρας και ζωής» σε συγκροτήματα και κυκλώματα μαζικών μέσων υποβολής κι επιβολής διεθνώς διασυνδεδεμένοι μαζί με τα εθελόδουλα στελέχη τους εκδοτικών οίκων, εφημερίδων, περιοδικών, ραδιοφωνικών σταθμών, τηλεοράσεων, κασετών, βιντεοκασετών, κινηματογράφων, θεάτρων και παρόμοιων, ενδιαφέρονται φανατικά και βλακωδώς για χρήματα κι επιροές που εξυψώνουν την αβυσσώδη αλαζονική μειονεξία τους και βεβαίως για φρασεολογίες «υψηλού πνεύματος» και για ευγενικά ιδεώδη ως προσχήματα και στολίδια των μαζικών δολιοφθορών τους, νομίμως κι εξ' επισήμου ορισμού και διορισμού, όπως και τα δελτία ειδήσεων, επαρκώς κατασκευαζόμενα σε τέλεια μαγειρεία της προκαθορισμένης γενικής γραμμής: τα γεγονότα και ότι άλλο, υπάρχουν μόνον όταν αποδείχνουν σε αφελείς ή ναρκωμένους αναγνώστες, θεατές και ακροατές, ότι όλα είναι άτακτα, χαοτικά, επικίνδυνα και άκρως απειλητικά, αλλ' ευτυχώς υπάρχουν τα κράτη, τα παρακράτη, τα ιδρύματά τους, οι αστυνομίες τους και οι στρατοί τους φρουροί της Τάξης, της Ασφάλειας, της Δικαιοσύνης, της Λευτεριάς ή του Θεού δικής τους κατασκευής, όπως κατασκευάζονται και οι πολιτικοθεοί τους.

Άρα, έχουν όλα τα δικαιώματα να υποκινούν, να εξασκούν και να εξαπολύουν εκμεταλλεύσεις, ανταγωνισμούς, δολιοφθορές μαζί με την υποκουλτούρα, πολέμους, λυσιώδεις πολυεπίπεδους εξοπλισμούς, ανταγωνιζόμενοι σωτήρες και δια της Ισορροπίας παντοειδούς Τρόμου, εξαντλώντας τους λαούς και τις ύλες ενέργειας με υπερπαραγωγές βλαβερών προϊόντων, ιδεών και νεότερων εφευρέσεων μαζικής κακουργίας. Οι λεγόμενοι επαναστατισμοί και ανθρωπισμοί, ακολουθούν τυφλά το εκ Ρωσίας σύνθημα, σταλινικό και μετασταλινικό: να φτάσουμε και να ξεπεράσουμε την Αμερική: γκνιτ' ή περεγκνιτ' Αμέρικου. Στο μεταξύ όμως, οι δορυφορικοί «κομμουνισμοί» συντηρούνται με πολλά δάνεια, χρηματικά και άλλα εκ δυσμικών εχθρών τους, από φόβο μήπως καταρρεύσουν οι λαοσωτήριοι κι εργατοσωτήριοι μηχανισμοί της καταπίεσης, οπότε θα επέμβει, όπως συνήθως, για να τους «σώσει» ρωσικός στρατός, σύμφωνα προς τις προδοτικές Συμφωνίες της Γιάλτας και τις νεότερες.

Τέτοια κρυφή και φανερή δράση σατανικότητας, δεν χρειάζεται νοήματα όπως αυτής της ομιλίας, ούτε άλλα παρόμοια, απ' όπου κι αν προέρχονται, εκτός αν κατορθώνουν να τα διαστρέφουν, ή να τα μετατρέπουν σε ψεύδη και διακοσμήσεις για προσελκύσεις αφελών στις παγίδες τους.

Αλλά όσοι δεν έχουν παγιδευτεί εντελώς σε τέτοια νοοτροπία, κι εκλογικευμένη νευροψύχωση, ας πλησιάσουμε όλους, και όσοι μας δέχονται. Όσοι δεν μας δέχονται, θα πάμε στην άκρη. Αμα δεν μας δέχεται κανένας, μπορεί να μας δεχτεί ο εαυτός μας. Θα μείνουμε με τον εαυτό μας ανώνυμοι, επικοινωνώντας με τα ζώα, με τα δέντρα με τη γη, με τον ουρανό.

Πολλοί χαμογελούν επιεικώς, όταν συναντούν τέτοια νοήματα και τα χαρακτηρίζουν επιεικέστερα ως ουτοπία, αν όχι ως είδος ιδιοτροπίας ή τρέλας, ενώ δεν είναι τρέλα οι πολιτισμογενείς και οι ιατρογενείς βασανιστικές παθήσεις, οι καθημερινές διαμάχες σε ακοινωνήτες κοινωνίες, ούτε είναι τρέλα των αρχηγών και των στελεχών τα μηδενιστικά όπλα και οι πόλεμοι, ούτε είναι ουτοπία και παράκρουση το να επιμένουμε μέχρις εσχάτων ότι η πολιτική θα λύσει όλα τα ζητήματα ζωής και θανάτου, ομορφιάς και αγάπης, δικαιοσύνης και λευτεριάς, υγείας και αρρώστιας, και όλα τα μυστηριακά και τ' άγνωστα, λατρεύοντας ως θεούς τους πολιτικούς και τις δημαγωγίες τους.

Όταν μείνουμε μοναχικοί, είμαστε με τη ζωή, με το θάνατο και με το σύμπαν.

Με όλον τον κόσμο είμαστε, αλλά δίχως προσκόλληση, χωρίς επενδυμένα συμφέροντα, λεύτεροι μέσα στην κίνηση των πολλαπλών και πολυεπίπεδων σχέσεων της ζωής.

Διότι καταλαβαίνοντας τον εαυτό μας, όλες τις πονηριές του εαυτού μας, όλες τις στρεψοδικίες και όλες τις προσωπίδες του μίσους μας, γνωρίζουμε την ανθρωπότητα ώστε να μην αυταπατόμαστε, ούτε να εξαπατάμε. Και δεν θα χρειάζονται πια βιβλία ψυχολογίας να διαβάζουμε, ούτε να διδαχθούμε από αυθεντίες και πολυπληθείς γκουρούδες.

Είναι όλα φωτεινά, διαφανή.

Μπορούμε να βλέπουμε τα πάντα σαν σε καθρέφτη, όταν δεν αντιδρούμε τυφλά.

Και όταν βλέπουμε το μίσος του άλλου, δεν λέμε να μην μισεί.

Αγαπάμε, όχι από αδυναμία ή συμφέρον, αλλά από καθαρότητα. Όχι εκ ταυτίσεως, αλλ' από επικοινωνούσα κατανόηση και συμπόνια, παρά τη σωματική εξάντληση.

Όταν βλέπουμε ότι παρεξηγεί, ότι θυμώνει, λέμε, ε!, θύμωνε, τι πειράζει; Θύμωνε! Εκατέρωθεν του ψυχικού μας σχίσματος υπάρχουν αναρρίθμητα ψυχιστικά κομμάτια που αλληλοσυγκρούονται. Κάποια απ' αυτά παρασταίνουν το θύμα ή τον σωτήρα της εργατικής ή άλλης κοινωνικής ομάδας ή παρασταίνουν τον «θεραπευτή» που δεν είναι ακέραιος, αλλά νοσηρός όπως και οι «θεραπευόμενοι».

Τι μπορείς να κάμεις, όταν δεν θέλουμε να προσέξουμε έντονα στα εντός και στα έξω, για να κατανοήσουμε και να φερθούμε ή να δράσουμε σωστά;

Εάν ένας σύζυγος, ή μια σύζυγος κάνει άλλα αντ' άλλων μπροστά στα παιδιά τους, και ο ένας κάτι καταλαβαίνει, ο άλλος μισεί, τι μπορεί να κάμει αυτός που δεν μισεί; Το πολύ πολύ, ν' απομακρυνθεί ο ένας από τον άλλον. Ή τυπικά, να είναι στο ίδιο κρεβάτι και να είναι τελείως ξένοι, ή στην ίδια οικογένεια και σαν να είναι ο ένας στην Αμερική και ο άλλος στην Ευρώπη. Ή ν' αρχίσουν να συνηγορούν με έντιμο διάλογο. Να πουν: τίνος είναι το πρόβλημα; Είναι του συζύγου; Είναι της συζύγου; Είναι των παιδιών; Γιατί θέλει η σύζυγος ή ο σύζυγος να επιβάλει στο παιδί το δικό του ιδεώδες; Ό,τι δεν απόκτησαν οι γονείς, όταν ήταν μικροί, φτωχοί, ελεεινοί και αγράμματοι, θέλουν να το ιδούν στα παιδιά τους για να δοξάσουν τον εαυτό τους ως γονείς, να πάρουν κι αυτοί από άλλους, δίχως να δώσουν αγάπη αληθινή. Δεν ξέρουν, ότι καθένας πρέπει να έχει το δικό του λυχνάρι, παρότι είναι όλοι μαζί, αλλά καθένας υπεύθυνος για τον εαυτό του. Άλλο είναι το παιδί. Το παιδί εκ φύσεως, κι εκ του Θεού αποτελεί πνευματική οντότητα και σχέση. Δεν είναι ιδιοκτησία των γονιών, όπως νομίζουν, ούτε του κράτους, ούτε ανήκει αποκλειστικά στην κοινωνία ή στη φύση, επειδή είμαστε τα τέκνα, όχι μόνον της ιστορίας, της κοινωνίας, της φύσης, αλλά και του σύμπαντος κόσμου, και του Θεού.

Οι διάφοροι αλληλομαχόμενοι «ισμοί» είναι τα καρκινώματα που απαιτούν να έχουν τον άνθρωπο, καθένα απ' αυτά, ολοκληρωτικά δικό τους, σώμα, ψυχή, διάνοια, ενέργεια, έργα του νου και των χεριών! Όλα δικά τους μαζί με την κοινωνία και τη φύση και τη λέξη Θεός.

Τέτοιες νοοτροπίες και συμπεριφορές των διαφόρων φορέων και δραστών των «ισμών», προέρχονται από νοσηρότητες, παρανοϊκές μεγαλομανίες άκρως μειονεκτικών που εκλογικεύουν την τέτοια τρέλα τους. Αυτοί ως ηθικώς αδίστακτοι, αναρριχώνται σε θέσεις - κλειδιά, ερεθίζουν τα πλήθη και καταντούν όλοι δυστυχείς και πολεμοχαρείς.

Το παιδί δεν αποτελεί εξάρτημα του σώματος της γυναίκας και του άντρα, παρότι έχει βιολογική κληρονομικότητα απ' αυτούς ως φυσικές γέφυρες. Η έγκυος γυναίκα ξέρει τι γίνεται μέσα της; Ποτέ. Ούτε παίρνει είδηση πότε άρχισε η εγκυμοσύνη. Πώς λοιπόν, ορίζει; Ούτε σωματικά δεν μπορεί να εξουσιάσει το παιδί της, όχι ψυχικά και πνευματικά. Εντούτοις επιβάλλουν στα παιδιά το ιδεώδες τους και τα εξαναγκάζουν να κάνουν ό,τι θέλουν αυτοί, όπως είχαν κι αυτοί εκβιαστεί απ' τους προηγούμενους και απ' την κοινωνία. Τέτοιος φαύλος κύκλος πρέπει να σπάσει.

Το πρόβλημα της αταξίας του παιδιού σαν μαθητής και μέσα στην κοινωνία, το παιδί που πάει να γίνει ναρκομανής ή αλκοολικός ή πορνεύει, δεν είναι μόνο πρόβλημα του παιδιού. Είναι πρόβλημα κυρίως των γονιών, των δασκάλων και ολόκληρης της κοινωνίας, μαζί με τα ιδρύματα, τα κράτη και τις κυβερνήσεις.

Γιατί θέλουμε να επιβάλουμε στα παιδιά μας το δικό μας τρόπο ζωής και δεν τα ρωτάμε, πώς θέλουν να ζήσουν; Θέλουν αυτό το επάγγελμα ή το άλλο; Μπορεί νά μην θέλουν να κάνουν κανένα γραφειοκρατικό, επιστημονικό, κουλτουρικό ή τεχνολογικό επάγγελμα. Μάλιστα. Να κάμουν ένα επάγγελμα απλό, τεχνίτες, βιοτέχνες ή αγρότες. Αγρότες, να σκάβουν τη γη. Άσχημα είναι να καλλιεργείς τη γη; Εκ μέρους μου, τη γη σκάβω και καλλιεργώ χρόνια ολόκληρα, αυτό τον τελευταίο καιρό. Και τρώγω φυσικές τροφές και αναπνέω καθαρό αέρα.

Γιατί εγκαταλείψαμε τα σύκα; Και τρώμε από ζαχαροπλαστεία τα βλαβερά ζαχαρόπυκτα; Άλλοτε με τα σύκα αναθράφηκα. Και δόξα τω θεό είμαι υγιής ακόμα, εβδομήντα τεσσάρων ετών.

Περιφρονούμε τη γη, τις ελιές, τα σύκα, τη φύση, και θέλουμε όλοι να γίνουμε πρωτευουσιάνοι, να μιμηθούμε την Αθήνα που αναπνέει το δηλητηριώδες Νέφος, και σαπίζει εκεί μέσα το ήμισυ του πληθυσμού της Ελλάδας, φορτωμένοι άλυτα προβλήματα. Δεν εκτιμάμε τον τόπο μας, τον τόπο που μας ανάθρεψε, τον τόπο όπου είδαμε το φως της ζωής και του θεού, τον τόπο που είναι τόσο ωραίος. Και μιμούμαστε τους ξένους, οι οποίοι στα μέρη τους ζουν μέσα στην παγωνιά δίχως ηλιοφάνεια, μέσα στη θλίψη, μέσα στα εργοστάσια. Θα έπρεπε να τους βλέπατε αυτούς που εδώ τους θαυμάζετε. Θα έπρεπε να τους βλέπατε στατσιμέντινα κλουβιά όπου μένουν, και στα ανθυγιεινά εργοστάσια που εργάζονται. Εμείς δεν θα μπορούσαμε ούτε μια στιγμή να μείνουμε εκεί. Κι όμως τους θαυμάζουμε και τους μιμούμαστε, σε ό,τι χειρότερο έχουν, για να διαλυθούμε.

ΕΠΟΠΤΗΣ: Τελειώνουμε.

ΟΜΙΛΗΤΗΣ: Ναι. Τελειώνουμε. Ευχαριστώ πάρα πολύ που με ακούσατε.

ΤΑ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΟΜΙΛΙΑ

Όπως είναι φυσικό για τον αλλοτριωμένο και απρόσεκτο άνθρωπο, η ενεργοποιημένη σπίθα που θέρμανε την ψυχοσφαίρα του ακροατήριου, ναρκώθηκε ξανά, μετά από λίγες ώρες ή μέρες, κι επανήλθε η συνηθισμένη κατάσταση παρερμηνειών και αυτοματισμών της καθημερινότητας.

Έτσι, ο κάθε ακροατής σχολίασε διαφορετικά τα όσα είχε ακούσει απ' την ομιλία, τις ερωτήσεις και τις απαντήσεις, αντίστοιχα προς εκάστου την ιδιοσυγκρασία, το ψυχολογικό και άλλο πλέγμα ή «συμφέρον», όπως συνήθως συμβαίνει και με την κάθε «μαρτυρία» για το ίδιο γεγονός, την ίδια λέξη, νόημα, σύμβολο και κατάσταση εντός μας κι έξω μας.

Απ' αυτή τη σκοπιά, ο ομιλητής και συγγραφέας παρακαλεί ξανά να τον συγχωρέσουν, όσοι τυχόν απ' το ακροατήριο και απ' τους αναγνώστες αυτού του κειμένου αισθάνθηκαν τον εαυτό τους αδικημένο ή προσβλημένο από λέξεις, νοήματα, σύμβολα και περιγραφές που αφορούν ψυχολογικούς, κοινωνικούς και άλλους μηχανισμούς, οι οποίοι ερήμην του ό,τι καλού, αγαθού και ωραίου έχουμε, μας οδηγούν στην παραπλάνηση και στην απώλεια, όλους μας και τον πλανήτη ολόκληρο.

Ο συγγραφέας ελπίζει ότι ακροατήριο και αναγνώστες έχουν αντιληφθεί ότι πρόκειται για υπερπροσωπικά επίπεδα και διαστάσεις προς τα επάνω και ιδίως προς τα κάτω, εκεί απ' όπου μας υποκινούν υπάνθρωπες και σκοτεινές δυνάμεις εν αγνοία μας, ως απρόσεκτοι γοητευμένοι από εντός μας κι απ' έξω μας, παρασυρόμενοι τόσο εύκολα και τόσο μαζικά.

Άλλωστε, όσοι απ' το ακροατήριο, απ' τους αναγνώστες και άλλους, πιστεύουν τον εαυτό τους αλάθευτο, με καλώς εννοούμενη ευγένεια και αναμάρτητο, ας λιθοβολήσουν τον ομιλητή και συγγραφέα.

Οι κραταιοί του πλανήτη απειλούν παντοιοτρόπως με ολοκληρωτική εξόντωση την ανθρωπότητα και κάθε μορφή ζωής και υλικότητας επί της Γης, και θα ήταν παντελώς ακατανόητο και σημάδι έσχατου εκφυλισμού μας και νοσηρότατης απάθειας όλων μας, να μην τολμάμε να εκφράσουμε τα αισθήματα και τους διαλογισμούς μας σε σχέση προς αυτή την παναθρώπινη κατάσταση και θλίψη, να μην τολμάμε εν μέσω δημοκρατίας και νεοφιλελευθερισμού, να λέμε και να γράφουμε λέξεις, νοήματα και σύμβολα ανώτερου επιπέδου γι' αλληλοκατανόηση κι έντιμη συνεργασία, σαν να ήταν αυτά, τα μοναδικά στον ανθρώπινο κόσμο, κακουργήματα. Μας σταυρώνουν, μας δηλητηριάζουν, μας σφάζουν, αλλά να μην επιτρέπουν ούτε τον αυθόρμητο σπαραγμό των σωματικών και κοινωνικών μας κυττάρων!

ΜΕΡΙΚΕΣ ΑΠΟ ΤΙΣ ΚΡΙΣΕΙΣ ΓΙΑ ΤΑ ΕΡΓΑ ΤΟΥ ΖΗΣΗ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ

ΟΘΩΝ ΔΕΦΝΕΡ

Το εντυπωσιακό αυτό βιβλίο του Ζήση Οικονόμου... δεν είναι υπερβολή να πούμε, ότι πρόκειται για κάτι μοναδικό στο είδος του στη χώρα μας, γιατί δεν έχουμε ποτέ συναντήσει κάτι παρόμοιο στην νεοελληνική γραμματεία... «Το Ημερολόγιο της Ερημιάς και της Σιωπής» (Εκδόσεις Πολύτυπο, 1989), θα συγκινεί πάντα, (περιοδικό «Δαυλός» Ιούλιος 1989).

Π. ΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

Στο βιβλίο του Ζήση Οικονόμου: «Η Γυναίκα της ανδροκρατίας και οι κοινωνίες των υπερκαταναλώσεων» (Εκδόσεις «ΠΟΛΥΤΥΠΟ», σελ. 450), θίγεται ένα πλήθος θεμάτων, θρησκευτικών, κοινωνικών, πολιτικών, κοινωνικής ψυχολογίας και συμπεριφοράς, οικολογικών κ.λ.π. που αναδεικνύουν τη σκέψη του συγγραφέα και την κριτική θεώρηση που κάνει... Η ανάγνωση του βιβλίου του Ζήση Οικονόμου προκαλεί τον κάθε σκεπτόμενο άνθρωπο, να πάρει θέση, να ενεργοποιηθεί

κοινωνικά και πολιτικά, δρα ως μοχλός πολιτιστικής αφύπνισης. (εφημερίδα «Χριστιανική» 12 Σεπτεμβρίου 1991)

Ν. Δ. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΠΟΥΛΟΣ

Τώρα που διαβάζω το «Μαύρο χιούμορ γι' αυτά που μας συμβαίνουν» (Εκδόσεις Πολύτυπο, 1988)... πάω να πιστέψω πως ο Οικονόμου υιοθετεί ένα είδος αντιτεχνικής και αντιαισθητικής για να μας βεβαιώσει με τραντάγματα, ότι το καράβι βουλιάζει και λοιπόν ας μην παρηγοριόμαστε με την άψογη ποίηση, (περιοδικό «ΑΝΤΙ» 8 Ιουνίου 1989).

ΒΑΣΟΣ ΒΑΡΙΚΑΣ

...ο Ζήσης Οικονόμου της «Ανάρρωσης» και των συλλογών που ακολούθησαν (για να μην αναφέρω τα δοκίμιά του και τις θεατρικές δοκιμές του) που τα επιτεύγματα της ποίησής του δεν βρίσκονται μονάχα σε πολύ ανώτερο ποιοτικά επίπεδο από την προσφορά των περισσότερων από τους ποιητές, αλλά και επηρέασαν σημαντικά πολλούς από αυτούς. Η άγνοια, η παράλειψη, ελέγχει το έωλο του επιχειρήματος για «πρώτους διδάξαντας». («Συγγραφείς και Κείμενα», εκδόσεις Ερμής, 1975).
...έναν ποιητή στην πλήρη ωριμότητά του μας αποκαλύπτει το «Σταυροδρόμι του χρόνου»... Ο λόγος εδώ αντλεί την ύπαρξή του από μια πλούσια εσωτερική ζωή και η άμεση και κατ' ευθείαν επαφή με ένα υγιές ένστικτο δίνει στο στίχο παλμό και συγκίνηση. Υπάρχει ένα συναίσθημα ευθύνης σε κάθε πνευματική εκδήλωση του κ. Οικονόμου που σε υποχρεώνει να σταθείς και να προσέξεις την εργασία του... Διακρίνεις μια ενιαία και αδιάσπαστη προσωπικότητα κι ένα δράμα που το ίδιο στο βάθος παίρνει ωστόσο στην εκδήλωσή του τις πιο διαφορετικές μορφές. Είναι ίσως αυτό εκείνο που δίνει ατομικότητα στους στίχους του κι ένα χρώμα τόσο έντονα προσωπικό, που αναγκάζει ευθύς από την πρώτη επαφή μαζί τους να αναγνωρίσει τον αυθεντικό χαρακτήρα της δημιουργίας του ποιητή. Η μοίρα του σύγχρονου πολιτισμού είναι εκείνο που περισσότερο από κάθε τι άλλο απασχολεί τον ποιητή. Κανένας άλλος, ίσως, δεν αισθάνεται και δεν αποδίδει με τόση ένταση το σημερινό αδιέξοδο, όσο ο κ. Οικονόμου.

Η διάσπαση και το χάος του κόσμου που μας περιβάλλει, η μεταβολή της ζωής, σε μια πράξη ολότελα τυπική, το πλέγμα των άλυτων αντιφάσεων και ψυχώσεων υπό την επήρεια των οποίων ζει ο σύγχρονος άνθρωπος η απειλή μιας νέας μεσαιωνικής νύχτας, που αφαιρεί κάθε δυνατότητα επιβίωσης από το πνεύμα και ρίχνει στο περιθώριο της ζωής τον πνευματικό άνθρωπο, παραμένουν στο κέντρο της δημιουργίας του... Τα ποιήματα του κ. Οικονόμου δεν αναπαύουν τις αισθήσεις, αλλά κεντρίζουν τη σκέψη και αναστατώνουν τη συνείδηση με τις άπειρες προεκτάσεις τους. Το σύμβολο σαν συμπυκνωμένη έκφραση ζωής, ξαναβρίσκει τη θέση του στα ποιήματα του κ. Οικονόμου και ο ποιητικός λόγος το ουσιαστικό του νόημα. («Χρονικό του βιβλίου», εφημερίδα «Τα Νέα», 1946).

Κ.Θ. ΔΗΜΑΡΑΣ

...από χρόνια αισθάνομαι ένα χρέος να με βαραίνει, χρέος ηθικό και πνευματικό.
...χαίρομαι που μου δίνεται η ευκαιρία να εκπληρώσω τούτο το χρέος και να τιμήσω, καθώς πιστεύω όπως του ταιριάζει, έναν από τους πιο άξιους διανοητές της καινούργιας ελληνικής πνευματικής γενιάς. Το ύφος των δοκιμίων του είναι αδιάκοπα υψηλό, σαν μια έξαρση προφητική, η φράση τους είναι συνήθως αποφθεγματική και σαν σφυρηλατημένη μέσα στις φλόγες μιας τραγικής πνευματικής και ψυχικής υπερέντασης. («Ένας στοχαστής», εφημερίδα «Το Βήμα», 1945).

ΑΡΗΣ ΔΙΚΤΑΙΟΣ

...Για μένα, ο Οικονόμου είναι η πιο τελειωμένη πνευματική φυσιογνωμία σε ολόκληρη την Ποίησή μας από το 1930 και ύστερα. (Περιοδικό «Ο Αιώνας μας», 1946).

Π. ΦΛΩΡΟΣ

...οι στίχοι του Ζ. Οικονόμου περιέχουν τη βιοθεωρία του κάτω από ποιητική μορφή. Και τα δοκίμιά του είναι η νοηματική προέκταση και μεταγραφή της διάθεσης αυτής σε «σύστημα», ως πούμε κριτικό-φιλοσοφικό. Η ποιητική διάθεσή του είναι η λυρική διάθεση του πολιτισμένου από το ένα μέρος η αρνητική στάση αντίκρου στη μηχανοποίηση της ζωής, στο ανήλεο κατασκεύασμα αυτό της νέας Τριάδας: τιμέντο, βενζίνα και σίδερο, σε αυτή την πραγμάτωση της κόλασης στη Γη, κι από το άλλο η καταξίωσή της έτσι πληγωμένης ζωής μέσα στη φύση του Θεού. Δηλαδή κατάφαση αντίκρου στη ζωή, όχι όμως στη ζωή όπως την κατάντησαν οι φανατικοί βασανιστές του ανθρώπου, παρά στην αιώνια ζωή που ισορροπείται ανάμεσα στη χειροπιαστή κυκλικότητα της βλάστησης και στην ασύλληπτη κυκλικότητα του Ηλίου. Τα εκφραστικά μέσα που μεταχειρίζεται ο Ζ. Οικονόμου ανταποκρίνονται αρμονικά στην ποιητική του διάθεση, στο είδος της ποιητικής του διάθεσης. Θέλω να πω πως υπάρχει στα ποιήματα αυτά ισορροπία περιεχομένου και μορφής, δηλαδή εσωτερικής και εξωτερικής μορφής... στους ελεύθερους στίχους του Ζ. Οικονόμου έχεις την αίσθηση της φυσικότητας. Φρονώ πως αυτό προέρχεται από την ειλικρίνεια. Εδώ είναι ένας άνθρωπος που δεν προσποιείται, δεν «μηχανεύεται»... ρυθμός υπάρχει, αλλά διασπάται κάπου κάπου και θυμίζει παρόμοιες εκδηλώσεις στη σύγχρονη μουσική.

Στο βιβλίο του «Πολιτική και Πνεύμα» ο Ζ. Οικονόμου λογαριάζεται με όλους και με όλα... ο έλεγχος της πολιτικής ασκείται από άνθρωπο υπεύθυνο και βιολογικά υγιή (τονίζω το στοιχείο της υγείας σε τέτοιου είδους ελέγχους)... Στην «Κρίση της Ηγεσίας» ο συγγραφέας καταπιάνεται με τα σημερινά αγωνιακά προβλήματα της ηγετικής κρίσης, του ομαδισμού, της πνευματικής αδράνειας και αδιαφορίας του πλήθους που πέφτει με τα μούτρα στον τυφλοσούρη της προπαγανδιστικής «διαφώτισης»... θίγει τον καισαρισμό, την ειλικρινή και αγωνιζόμενη κριτική και τη δύσκολη θέση της σε έναν κόσμο που εξουσιάζεται από τον ομαδισμό. Τελειώνει με μια επισκόπηση του σύγχρονου παγκόσμιου γίνεσθαι, των γιγάντιων πλοκών που κυοφορεί και της πιθανής επίδρασής τους στον πολιτισμό μας.

...Το βιβλίο τούτο, ανάμεσα στη σημερινή, αηδιαστική συχνά, προσφορά τυπωμένου χαρτιού, αποτελεί φωτεινή εξαίρεση... Όποιος παρακολουθήσει τον Ζ. Οικονόμου στο ίσαμε σήμερα σύνολο της εκδήλωσής του, θα πεισθεί πως η μοίρα του σύγχρονου ανθρώπου και του πολιτισμού του έχει γίνει γνήσιο βίωμα. Κι αυτό σημαίνει κάτι, μέσα στο σημερινό χάος.

...Η γενική εντύπωση που κάνει το έργο του Ζ. Οικονόμου, είναι πως έχει εξοικειωθεί με την εφιαλτική προβληματικότητα του σημερινού γίνεσθαι και εισδύει συχνά ίσαμε τις κρυφές πτυχές της... Όσο για το ύφος, έχει παλμό, η γλώσσα παραστατική, πολύ συχνά ποιητική. (Περιοδικό «Γράμματα», 1945).

ΤΑΚΗΣ ΠΑΠΑΤΣΩΝΗΣ

...μένω κατάπληκτος μπροστά στο προφητικό και μεγαλόπνευστο αυτό βιβλίο, το ξεχειλισμένο από πίστη. Μπροστά του χωριά κάθε άλλη δημιουργία. (Περιοδικό «Ελεύθερο Φύλλο»).

Κ.Κ. ΜΕΡΑΝΑΙΟΣ

...είναι μια πνευματική ευεργεσία η προσφορά βιβλίων όπως του κ. Ζήση Οικονόμου. (Περιοδικό «Ο Αιώνας μας», 1947).

Α. ΚΑΡΑΝΤΩΝΗΣ

...ένα γνήσιο ποιητικό θέλημα, μια δύναμη γοητείας και υποβολής. (Περιοδικό «Νέα Γράμματα» τεύχος 3-4, 1946).

ΑΝΤ. ΦΩΣΤΙΕΡΗΣ

...ο Ζήσης Οικονόμου μπορεί και πρέπει να λογαριάζεται ανάμεσα στις πιο σημαντικές, συνεπείς και υπεύθυνες δυνάμεις της νέας μας ποίησης. (Περιοδικό «Διαβάζω», τεύχος 8-4, 1976).

Μ. ΠΟΛΙΤΗΣ

...ο Οικονόμου έδωσε το αυθεντικό στίγμα της ποίησής του, που εκινήθη σε υψηλό επίπεδο αισθητισμού και πνευματικής εγρήγορσης. Έφερε στην ποίηση τη δική του εκδοχή, ώριμος, βαθύς, ουσιαστικός και μας έδωσε ένα μέτρο αποτιμήσεως της σύγχρονης ποιητικής δημιουργίας. Καθαρός λυρικός λόγος - ψυχή και πνεύμα σε αρμονία. Η ποίηση του Οικονόμου με τη δική της παρασημαντική, προσφέρει τα μυστικά της δώρα. Ας τα δεχτούμε κι ας τα χαρούμε.

ΝΙΚΟΣ ΠΑΠΑΣ

...ιδέες, ύλη ποιητική, συναισθήματα, αισθητική αγωγή, σε μια έκρηξη πλαστική και φραστική, δημιουργούσαν μια από τις ειλικρινέστερες περιπτώσεις, στη νέα μας ποίηση... Τι κρίμα να είναι τόσο λίγο γνωστή μια τέτοια Ποίηση. (Από την ιστορία της Λογοτεχνίας του).

ΣΤΑΥΡΟΣ ΒΑΣΑΡΔΑΝΗΣ

... Εκδίωξη των εμπόρων εκ του Ναού, με το Φραγγέλιο, μοιάζει αυτό το βιβλίο: Ανθρώπινες Σχέσεις... Την Ελευθερία μπορείς να την ανακαλύψεις μονάχος εντός σου και να κάνεις μόνος σου την από εντός επανάσταση... Περιμένουμε να μας κάνουν «λεύτερους» κάποιοι άλλοι... περιμένουμε τον Γκοντώ! (από το περιοδικό του Βόλου «Ωρες», 15 Μαΐου - 15 Ιουνίου 1987).

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΟΥ ΖΗΣΗ ΟΙΚΟΝΟ
ΜΟΥ «ΑΝΘΡΩΠΙΝΕΣ ΣΧΕΣΕΙΣ»
ΣΤΟΙΧΕΙΟΘΕΤΗΘΗΚΕ ΚΑΙ ΕΚ
ΔΟΘΗΚΕ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΤΑΙΡΕΙΑ
«ΠΟΛΥΤΥΠΟ» ΕΠΕ ΤΟΝ ΟΚΤΩ
ΒΡΗ ΤΟΥ 1986 ΓΙΑ ΛΟΓΑΡΙΑ
ΣΜΟ ΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ

Μια παραγωγή της:

